

DIANA HUNT

HA EGYSZER ELKEZDED
A JÁTÉKOT, TÖBBÉ
NEM SZÁLLHATSZ KI

PRÉDAK HÁZA

DIANA HUNT

PRÉDÁK
HÁZA

© Diana Hunt, 2024

ISBN 978-615-01-96343

Szerkesztette: Kovács Attila

Korrektúra: Drabon Zoltánné, Török Tünde

Borítóterv: Coverist Studio - Faniszló Ádám, Bakos Fanni

Tördelés: KFBook Design Studio

Felelős kiadó: Kapuvári Diána

Találd meg, amit szeretsz, és hagyd, hogy megöljön.

CHARLES BUKOWSKI

PROLÓGUS

*Elgondolkoztál már azon, hogy megölöd a legjobb barátodat?
Én elgondolkoztam rajta, és megtettem.*

2005.11.14.

- Talán nem ismerjük a gyilkosság indítékát, de mint jól tudják, nem is az indítékot kell igazolnunk. Több bizonyítékunk is van, ami megerősíti, hogy a vádlott a helyszínen tartózkodott a gyilkosság időpontjában. Többen is látták az októberi karneválra megérkezni. A térfigyelő kamerák felvételein jól látszik, hogy a gyilkosság előtti tíz percben a vádlott belép a fesztivál területén található szellemrejtekek nevezetű útvesztőbe. Később a vádlott ruháján, kezén és a körme alatt egyaránt megtalálták az áldozat vérért. Bár a vádlott azt állította, hogy csak segíteni próbált, tudjuk, hogy heves vitába keveredett az áldozattal a gyilkosságot megelőző napokban. A vádlott tagadja a vádakát. A bizonyítékok viszont minden kétséget kizáróan ellene szólnak. Nem lehet kétséges, hogy ki az elkövető. Kíván a vádlott még valamit hozzátenni?

A teremben síri csend. A fiú arca kifejezéstelen, nem szól egy szót sem. Az ügyvédje ránéz, majd a bíró felé fordulva megcsóválja a fejét. A döntés hamar megszületik. William Blacker négy év nyolc hónap szabadságvesztésre ítélik gondatlanságból elkövetett emberölésért.

*Prudentia in delectu bonorum
et malorum cernitur**

Az okosság abban nyilvánul meg,
hogy különbséget tud tenni jó és rossz
között.

Képzeld el, hogy ott voltál a gyilkosság éjszakáján. Skóciában vagy, az októberi karnevál idején. A nap már lebukott a horizont alá, a karnevál ébredszik, az égősorok felgyulladnak, a játékok megelevenednek". A levegő kellemesen csípi az arcodat. Fahéjas almabor illatát hozza a szél. Az édességpult mellett elhaladva majdnem elcsábulsz a papírzacskóba bújtatott cukorkáktól. Óriáskerék, céllövölde, megannyi játék vesz körbe. Egy jósnő csábítgat a sátrába. Fénylő ékszerek csörögnek rajta, miközben a jövődet akarja néhány fontért cserébe elmesélni. Te nem csábulsz el, tudod, hogy szemfényvesztés az egész. Hirtelen egy tűznyelő bukkan fel előtted. A lángnyelvek többször is érintik a bőrét, mégsem esik bája. Csillogó szemmel figyeled az előadást, amikor éles sikoly hasít a levegőbe. Ez nem a játékok izgalmanak köszönhető, őszinte rémület hallatszódott belőle. Mi történhetett? A hang a szellemrejtek felől érkezett. Hallod, hogy valaki többször is orvosért kiált. Megijedsz, feszült csomóba ugrik a gyomrod. Kíváncsiság hajt előre, a tömeggel együtt elindulsz. „Megölte!" kiáltja rémülten egy lány. Meghalt valaki? Először el se akard hinni. A szellemrejteknek félelmetesen jó a dekorációja, a lány talán csak egy bábut látott. Nem bírsz ellenállni a kíváncsiság hívogató szavának, az embereket kikerülve beszöksz a kis ér tét házba.

Pillanatokon belül meglátod. Meghalt egy fiú. A földön fekszik mozdulatlanul, egy másik mellette térdel. El kell tűnnöd, még a végén te is gyanúsított leszel. Odakint az információ futótűzként terjed a rémült emberek között. Ki suttogva, ki kiabálva osztja meg, mit tud.

„Féltékenységből tette" - motyogja valaki mögötted. Egyik fiút sem ismered, ennek ellenére tudni akard, hogy mi történhetett.

Megjelenik a rendőrség, elvezetik a gyilkost. Arcán döbbenet, mint aki nem érti, mi történt.

Ártalmatlannak tűnik, de talán épp ez a megtévesztő benne. Valóban igaz, amit mondanak? Végzett a legjobb barátjával? Mindenki ezt hiszi.

Te mégis elbizonytalanodsz.

Hiszen az embereket könnyű megtéveszteni...

Négy évvel és nyolc hónappal később

Gratulálunk! Ön felvételt nyert a Carnivora Akadémia előkészítőjébe.

Szeretettel köszöntjük, és egyben gratulálunk Önnek, hogy tanulmányi eredménye alapján bejutott a Carnivora Akadémia bentlakásos előkészítő képzésére. Az egyetemre való bejutáshoz sok sikert kívánunk! Mellékelten küldjük a szükséges tankönyvek listáját.

A beiratkozáskor - a beiratkozási lap aláírásával - nyilatkoznia kell arról is, hogy ismeri és vállalja az előkészítő képzés feltételeit, ezért engedje meg, hogy ezekről az alábbiakban röviden tájékoztassuk. Az alábbi tájékoztatóval szeretnénk megkönnyíteni az akadémiai életbe való bekapcsolódását.

Az előkészítő 2009. szeptember 7-én kezdődik és 2009. november 30-án végződik. Az előkészítő ideje alatt minden diák az Akadémia kollégiumában lakik. Az esetleges hétvégi eltávról szíveskedjenek írásban előzetes tájékoztatást küldeni.

Az uniformis kötelező, amit a Pointdress ruhabolt biztosít. (Kingsburgh utca 20., Edinburgh) Kérjük az egyenruhákat még a beiratkozás előtt beszerezni.

A kollégium szabályai:

A hálókörletek nemekre vannak osztva. Az előkészítő diákoknak szigorúan tilos az ellenkező nemű körletben tartózkodni.

Koedukált helyiségek a kollégiumban:

- társalgó,
- könyvtár,
- ebédlő,
- játékterem,
- edzőterem,
- uszoda,
- mosoda.

A kihágások minden esetben következményeket vonnak maguk után.

Az étkezést - reggelit, ebédet és vacsorát - szeptember 5-től tudjuk biztosítani.

A kollégiumi beköltözésre három nap lesz lehetőség, szeptember 4., 5., 6., reggel 8 órától este 6 óráig.

Beiratkozás: 2009. szeptember 6., vasárnap

Első oktatási nap: 2009. szeptember 7., hétfő

Reméljük, hogy az Akadémia hallgatójaként életének eredményekben gazdag, szép időszakát fogja nálunk tölteni.

Margaret Larkin igazgató

Carnivora Akadémia

Alapítva: 13. század

Hely: Skócia, Edinburgh

Mottó: Scientia potentia est. (A tudás hatalom.)

Típus: Magánegyetem

„Ki a legmagasabb szintű tudásra vágyik,
annak a Carnivora mindent biztosít.”

A Carnivora Skócia központjában, Edinburgh-ben működő egyetem, Európában az egyik legrégebbi oktatási intézmény, amely ma is működik. A világ egyik vezető felsőoktatási helyének tekintik világszerte. Az iskola fő színei, arany és zöld, szimbolikus jelentésekkel bírnak. Ezek a színek jelképezik a bölcsességet, igazságot, kiegyensúlyozottságot, eltökéltséget, a bátorságot és persze a ravaszságot.

Az akadémia egyedi rendszerben működik. A tanév minden évben decemberben kezdődik, ezt megelőzi az előkészítő. Az előkészítő szeptemberben indul és novemberben végződik. Ebben az időszakban az iskolában csak az előkészítő diákok tartózkodnak. November végén a diákok kiválasztják a szakot, melyet a továbbiakban tanulni szeretnének. Az addig elért eredményeik alapján pedig elbírálást kapnak. Az a tanuló, aki az előkészítő végén sikertelen felvételt tesz, legkorábban három év múlva próbálkozhat újra.

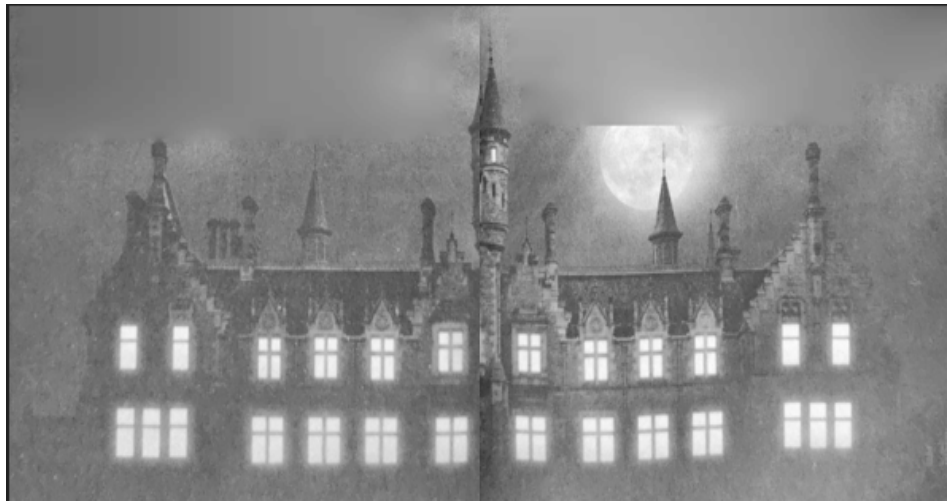
Az oktatási folyamat fő jellemzője a „*gregi' arto*” rendszer. A rendszeres előadások és szfamináriumok mellett a professzorok, illetve a segédek kiscsoportos vagy négyszemközti órát is tartanak. Ez heti egy-egy óra.

Az egyetemi és diákélet nagy tradíciókkal rendelkezik. Az uniformis viselete a tanórákon kötelező. Hivatalos alkalmakkor, ünnepeken

vagy leggyakrabban formális vacsorákon a diákok és az oktatók szakuknak, illetve végzettségüknek megfelelő talárt hordanak.

Alapképzési programok:

- Történelem, görög mitológia
- Klasszikus régészet és ókori történelem
- Nyelv és irodalom
- Szépművészet
- Történelem és modern nyelvek
- Történelem és politika
- Művészettörténet
- Jog (jogtudomány)
- Pszichológia
- Kriminológia, bűnügyi
- Pszichológia, filozófia és nyelvészet
- Biokémia
- Orvosbiológiai tudományok
- Kémia
- Gyógyszerészet
- Teológia és vallás
- Matematika és filozófia
- Fizikai alapszak
- Csillagász mesterszak
- Zene

1.

2009. szeptember 5., szombat

A vízcseppek lomhán csorognak a vendégszobám ablakán.

Észreveszek egyet, ami gyorsabb, mint a többi. Mintha menekülne. Pontosan így érzem magam én is. A legtöbben nehezen viselik a szülői háztól való elszakadást, én alig vártam, hogy végre elhagyjam Angliát. Az új életem itt és most kezdődik.

A vizes ruháim a radiátoron száradnak. Egy ideig álldogálok az ablak előtt, végül úgy döntök, kiélvezem az előkészítő előtti szabad estém. Ahogy kilépek a fogadó folyosójára, máris hallom a földszinti bárból érkező ricsajt. Italtól fűtött hangok, összekoccanó poharak és skót zene mosódik össze. A falon egy cirádás keretbe foglalt tükör lóg. Nem szükséges belenézni, hogy tudjam a hajam állapotát. Bronzbarna, göndör tincseim a párás időjárástól összeestek, most leginkább egy szénaboglyára hasonlítanak. Nehéz lesz reggel rendbe szedni. Megdörzsölöm a mogyoróbarna szemem, hátha sikerül elűznöm a fáradtságot,

A kopott, kitaposott lépcsőfokok hangosan nyikorognak a talpam alatt. Amikor a bárba lépek, érzem, hogy több szempár is rám szegeződik. Jól nap

biztosan frusztrálni fog, hogy egy lelket sem ismerek Edinburgh-ben, de ma inkább előnyként tekintek erre. A pulthoz sétálok, tenyerem a fára teszem, de rögtön megbánom. Mintha mézbe ragadnának az ujjaim. Pfuj! Hangos cuppanással elhúzom a kezem.

- Mindent rendben talált, Ms. Harper? - kérdezi Mr. Cooper.

A bajszos, jókedvű férfi a St. Marton fogadó tulajdonosa. Dalolászva tölti a whiskyt, miközben mindenkihez intéz egy kedves szót vagy vicces megjegyzést. A családi biznisz patináját a bejárat feletti hatalmas kék tábla és a ráírt 1942-es évszám jelzi.

- Kérhetnék egyet én is? - bökök a pohárra, melyet a mellettem ülő férfi elé tesz.

Mr. Cooper meleg mosollyal bólint.

- És még szeretnék kérni... - kiáltom utána, de már a pult másik végében foglalatoskodik - ...egy kólát - fejezem be halkán.

Amint kimondom, a mellettem ülő szőke hajú férfi ciccegetve a fejét csóválja. Egy ezüstszínű érmét pörget a pulton. Értetlenül ráncolom a szemöldököm, de aztán eszembe jut, talán nem is nekem szólt. A pult mögötti falon tömött sorokban állnak a bódító folyadékkal megtöltött üvegek. Színes üveggolyókra emlékeztetnek, ahogy a fény néhol megcsillan rajtuk. A háttérben lemezjátszó szól halkán. Egész kellemesen érzem magam, amikor...

- Helló, gyönyörű, jól sejtem, hogy az apukád cukrász, ugye? - A kérdés közvetlen közletről érkezik.

Egy nem túl megnyerő férfi csapódik a jobbomra. Sötét haja zsírtól, arca pedig izzadságtól fénylik. Közel áll, túl közel. Kell néhány pillanat, mire feldolgozom a különös kérdést.

- Mégis miért lenne cukrász?

- Hát mert olyan édes vagy.

Jesszusom, kár volt megkérdeznem. Őszinte döbbenettel tölt el, hogy van olyan férfi, aki ezt a szöveget megfelelőnek tartja ismerkedéshez. Odébb csúszom és kurtán biccentek. Sajnálatos, de ennyiből nem érti, hogy nincs kedvem társalogni. Közelebb hajol, kellemetlen szaga facsarja az orromat. Minden erőmre szükségem van, hogy az alkohollal vegyült cigaretta szaga ne csaljon grimaszt az arcomra.

- Meghívhatlak valamire? - leheli rám.
- Nem, köszönöm - ellenkezek rögtön.
- Ugyan már! - hangosan felrikkant. - Ne kérsd magad!
- Várok valakit.

Hiú remény azt hinni, hogy ez a mondat hatást gyakorol rá.

- Amíg vársz, igyunk valamit!
- Én nem..
- Hát itt vagy! - mély, karcos hang szakít félbe.

A szőke hajú férfi hatalmas vigyorral lép kettőnk közé. Karját átveti a vállamon, oltalmazón fogja a testemet.

- Már mindenhol kerestelek.

Zöld szemével úgy néz rám, mintha valóban ismerne. A megilletődéstől szólni se tudok, szerencsére ő beszél helyettem is.

- Neked segíthetek valamiben? - kérdezi a mellettem álló férfit.

Rideg, lenéző kérdésétől a pasi zavarba jön, hebegések közepette távozik. A szőke hajú idegen leveszi rólam a karját. Magas, jóképű, ártatlan arcának éke gonoszok mosolya. Veszélyesnek tűnik, olyannak, akit a lányoknak jobb elkerülni.

- Köszönöm - mondom.
- Szóra sem érdemes.

Visszaül a helyére, úgy tűnik, nem akar tovább beszélgetni. A pultos felénk közelít, kezemet lendítve ismét megpróbálkozom az üdítőrendeléssel.

- Én nem tanácsolom.

Ezek szerint a korábbi ciccegés nekem szólt.

- Már ne haragudj, de én csak egy kólát szeretnék kérni.

- Én nem haragszom - hanyagul megrántja a vállát. - De ő - a felénk közeledő Mr. Cooper felé int - biztosan fog, ha megsérted.

Megsérteni? Eszembe jut, hogy a skót whiskyt tilos bármivel is keverni. Miután elém kerül a borostyánszínű ital, megfogadom a tanácsot, és csak megköszönöm. Az első korty után rögtön megbánom, ég a szám, az egész nyelvőcsövem. Mintha sav mardosna. A szemem sarkából látom, hogy az idegen jót derül szenvedésemen. Felém fordul, szélesen mosolyog.

- Te nem idevalósi vagy.

- Ennyire látszik?

- Inkább hallatszik, az angol akcentusod elég árulkodó - mondja, miközben a tekintete alkoholtól kipirosodott arcomat nézi.

- Oh - köhintek egyet -, lebuktam. Nem ismerek egy árva lelket sem, de majd holnap az előkészítőn...

- Áhh, az előkészítő miatt érkeztél - vág a szavamba lelkenedezve.

- Te is oda jártál?

- Jártam?

- Hát... - lassan végigfuttatom rajta a szemem. - Nem tippelek jól életkort, de az biztos, hogy nem huszonegy éves vagy.

Az előkészítőt kezdő diákok életkora átlagosan húsz-huszonegy év.

- Nem - a szája szélén apró mosoly bujkál -, valóban nem annyi vagyok.

Kérdések tömkelegé tolong bennem, mindegyik az akadémiához kapcsolódik. Izgatott vagyok, amiért alkalmam nyílik egy volt diákot kifaggatni. De mielőtt belekezdenék, az idegen harsányan odakiált a pultosnak. A hangja többek figyelmét magára vonja. Néhányan élénk

sugdolózásba kezdenek. A félhomályba burkolózó tekintetek sok mindenről árulkodnak. Kíváncsiság, megvetés...

- Úgy látom, nem vagy közkedvelt.
- Mit tehetek érted? - érkezik Mr. Cooper.

Az idegen egy nevet mond, majd két ujját feltartva jelzi a mennyiséget. Ezután teljes testtel felém fordul. Lehetőségem nyílik alaposabban megnézni, ő ugyanezt teszi velem. Zöld szeme megállás nélkül elemez. A viselkedése érdekes, olyan, mintha nem csak a külsőmre lenne kíváncsi, ennél mélyebbre akarna jutni. Átható tekintetétől hamar zavarba jövök.

- Szóval... - megköszörülöm a torkom.
- Szóval - ismétli széles mosollyal.
- Miért bámulnak ennyire? - a sarokban ülő társaság felé biccentek.

Az idegen nem néz oda, de a mimikája arról árulkodik, pontosan tudja, kik vannak a háta mögött.

- A sármom lehet az oka.
- Én ebben nem lennék olyan biztos.
- Sokáig voltam távol - nagyot sóhajt. - Az emberek kíváncsiak.

Az érme, mely eddig a pulton pörgött, eldől, a kezébe veszi és az ujjai között kezdi forgatni.

- Mikor érkeztél vissza?
- Ma.

Közben Mr. Cooper megérkezik az italokkal. Arca kissé gondterhelt, nagy levegőt vesz, mielőtt a szőke idegenhez szólna.

- Tudom, tudom - előzi meg őt. - Éppen menni készülünk.

Menni? Kik? Feláll a bárszékről, és a kezét nyújtja.

- Én nem megyek sehova - felnevetek.
- De igen.
- Én ugyan nem! Nem is ismerlek. Csak egy italt szeretnék meginni.

- Rendben - lazán megrántja a vállát, és felkapja a pultra érkezett két italt. Szavát adja Mr. Coopernek, hogy a poharakat holnap visszahozza. Azután az egyiket felém nyújtja.

- Italod már van, gyere velem, ismerd meg a várost és engem.

- De én nem akarlak megismerni.

- Tényleg nem? - A pultra könyökölve közelebb csúszik. - Akkor biztos rosszul értelmeztem a jeleket.

- Hát - felsóhajtok -, lenne még mit tanulnod a testbeszédről.

Jóízűen felnevet. Különös érzés jelenik meg a gyomromban, mintha ideges lennék, de annál kellemesebb. Ez a feszültség jól- esően bizserget.

- Nem fogok egy idegennel...

- Henry.

A régi énem még csak meg sem fontolná az ajánlatot, változtatni fogok a szokásaimon. Épp ezért csúsztatom a tenyerem az övébe. Érintése meleg és kellemes. A szám aprót rándul a mosolygástól.

- Elizabeth.

- Nagyon örülök, Elizabeth, ezek szerint már nem vagyunk idegenek.

2.

Erős, bántó fénysugár próbál áthatolni a szemhéjamon, elfelejtettem behúzni a függönyt. Nyöszörögve fordulok a másik oldalamba. Borzalmasan álmos vagyok, addig ki sem kelek az ágyból, amíg nem kezdődik... A szemem azonnal kipattan. Az előkészítő! A francba! A telefonomra nézek, de a képernyő sötét. Lemerült. Már értem, miért nem jelzett az ébresztő. A falra függesztett órára nézve kis híján rosszul leszek. Fél tíz, ha nem iparkodok, lemaradok az eligazításról. A bőröndöt feltépve kutatom az egyenruhát. Kapkodva felhúzom a zöld kockás szoknyát, betöröm a fehér inget, és már csukom is a szoba ajtaját.

A fogadótól az iskola gyalog fél óra, taxit fogok. „Sikerült elaludni?“, kérdezi vigyorogva a sofőr. Én ezt korántsem tartom ilyen szórakoztatónak. KacsARINGÓS utakon jutunk ki a város szélére, a fák lombjai alatt hosszú, egyenes út vezet a Carnivora Akadémiához. Messziről nézve olyan, akár egy hatalmas viktoriánus korabeli kísértetkastély. Tornyai az égig érnek, a romos téglákat hézagos borostyántakaró borítja. A kocsit pontosan a bejárat elé viszi. Sehol egy lélek, mindenki az eligazítón lehet.

Hosszú lépcsősor vezet a több méter magas kapuhoz. Az épületben feketemárvány padló csikorog a talpam alatt, több ezer diák lábnyoma koptathatta már. Diákok, akik sebes léptekkel siettek a tanórákra. Nekem is

ezt kellene tennem, csak hogy fogalmam sincs, merre menjek. Az iskolához mellékelt térkép természetesen a bőröndömben maradt. Remek...

Találomra kiválasztom az egyik szimpatikus folyosót. Minden idegszálammal próbálom feleleveníteni a terem számát, ahova mennem kellene. 103? Nem, nem. 301? 130? A fenébe, nem emlékszem. Egyszer csak nekicsapódom valakinek. Feljajdulva a vállamhoz kapok. Egy férfi áll előttem, fiatal arcát hűvös kék szempár díszíti. Világoskék ingben és sötétkék hajszálcsíkos mellényben van, diáknak túl idős, tanárnak fiatal.

- Sajnálom - bukik ki belőlem -, figyelmetlen voltam.

- Semmi gond. - Barátságos mosolya azonnal nyugalommal tölt el.

Ettől felbátorodva a segítségét kérem. Ujjával végigszánt sötétbarna haján. Az eligazítás a 310-es teremben van, ami az épület másik végében, a nyugati szárnyban található. Nem tudom, hogy én tűnök túlságosan esetlennek, vagy ő kedvesebb a kelleténél, de felajánlja, hogy átkísér. Jamesnek hívják, a neve, akárcsak ő, magabiztosságot sugároz. A harmadik folyosón arra a megállapításra jutok, hogy bizonyára programszervező lehet. Egy igen vonzó programszervező.

- És milyen órákat vettél fel? - kérdezi.

- Latint, csillagászatot, kriminológiát, anatómiát és persze történelmet.

Az utolsó szó hallatán elmosolyodik.

- Mi az?

- Semmi - ingatja a fejét fülig érő szájjal. - Szerintem a történelmet szeretni fogod.

- Az a tanártól függ.

- Ez érdekes - elkerekedett szemmel néz rám -, a tanártól függ, hogy szereted-e a tantárgyat?

- Úgy gondolom, nagy szerepe van benne. Ha egy mogorva, kötekedő öregember, akkor nagy valószínűséggel nem fogok boldogan járni az óráira.

A válaszom megneveteti. Szívesen beszélgetnék még vele, de egy elágazáshoz érve megtorpan.

- A folyosó végén találod a termet.

- Köszönöm - biccentek.

ó az ellentétes irányba indul, egy ideig hallom a lépteit, de végül már csak a sajátom ver visszhangot. A 310-es előadó bejárata előtt megtorpanok. Az ajtón a következő szavak állnak:

*Debet in exemplis aliorum discere quisque**

A latintudásom nem kifogástalan, de azt hiszem, valami olyasmit jelent, hogy *bölcs ember az, aki másoktól tanulni tud*. Az ajtó rése alatt halk duruzsolás szűrődik ki. Roppant kellemetlen késve érkezni. A kilincsre teszem a kezem, nagy levegőt veszek. Olyan, mint egy ragtapasz, csak gyorsan túl kell esnem rajta, biztatom magam. Csak egyszer lesz kellemetlen. Amint belépek, rájövök, hogy ez sajnos sokkal kellemetlenebb a bőrömet tépő sebtapasznál. Székek nyikorognak, ahogy mindenki felém fordul, a mormogást fülsértő csend veszi át. Érzem, hogy az arcom forrósodik, biztos, hogy rákvörös vagyok. Miközben elnézést kérek a tanártól, a szememmel szabad helyet keresek. Rögtön a leghátsó sorban ülök le, egy kapucnis diák mellé. Kis szünet után a tanárnő folytatja a mondandóját. Barna, elegáns kosztümöt viselő hatvan körüli nő, fel-alá tipeg a tábla előtt, ősz haját szoros kontyban viseli. A háta mögötti táblán vastag fekete betűkkel a neve, Mrs. Larkin, ő az igazgató, ő fogja a latint tanítani.

Hiába próbálok figyelni, érzem, hogy többen engem néznek. Miért bámulnak még mindig? Ennyire nem követtem el durva dolgot a késéssel. Talán Skóciában ez megbocsáthatatlan bűn? Angliában az volt a csoda, ha időben elkezdődött az óra. Óvatosan megtapogatom az arcomat, lehet, hogy van rajtam valami.

- Miattam néznek - morogja a padtársam.

De mégis miért? A fiú mellettem mintha meghallaná a kérdésem.

- Rajtad kívül senki nem mert mellém ülni.

A kapucni alól szőke tincsek villannak ki, majd meglátom a vibráló zöld tekintetet.

- William - nyögöm alig hallhatóan.

Annyi kérdésem van, hogy a fele is sok, de képtelen vagyok megszólalni. Néhány perc múlva megkondul egy harang. Eszembe jut, hogy az iskoláról szóló tájékoztatóban láttam egy képet a harangtoronyról. Ha jól emlékszem, a keleti szárny körül van, valahol a kollégium mellett.

- Köszönöm a figyelmet - zárja le az eligazítást Mrs. Larkin -, ha bármi kérdés merül fel, keressenek bátran!

William lendületesen felpattan, és elsőként hagyja el a termet.

Miután visszamegyek a fogadóba, igyekszem minél gyorsabban összeszedni a holmim, hogy beköltözhessek a kollégiumba. A pakolás közben végig Williamen jár az eszem. Egyszerűen nem értem, mit keresett az órán.

Tudom, hogy a kollégium az iskola keleti szárnyából és egy külön bejáraton keresztül is megközelíthető. Két extra méretű bőröndöt nem szívesen rángatok végig az egész akadémián, ezért az utóbbi megoldást választom. Közvetlen a bejáratnál egy idős, szemüveges hölgy várakozik. Vastag kardigánja az iskola színeit hordozza. Alighogy megpillant, magasra szökő hangon kérdezi a nevem. Tollát fel-le futtatja a kezében tartott mappán.

- Áh, meg is van! 410-es szoba. - A kezembe nyom egy sötétzöld bilétás kulcsot.

A legfelső emelet, szép kilátásra számíthatok. A kulcs aranyszínű, akárcsak a biléta sötétzöld lapjára vésett számok. Miután megköszönöm, a lifthez

igyekszem. Két lány száll be előttem, az egyiküknek hosszú szőke, a másiknak éjfékete a haja. Ahogy az ajtó bezáródik, rögtön sutyorogni kezdenek.

- Ő volt az... - pusmogja a fekete hajú.

Az ajtó tükröződésében látom, hogy a szőke hajú lány elképedve pislog felém, majd visszafordul a barátnőjéhez.

- Nem mondod? - kérdezi éppen annyira hangosan, hogy halljam. - Tuti nem.

A fekete hajú lenéző tekintettel végigmér, apró fogait gonoszán kivillantja, olyan, akár egy hiéna, aki épp zsákmányra les.

- Majd meglátjuk, meddig húzza - veti oda foghegyről a fekete.

Ez nem lehet igaz. Ennyire nagy feneket kerítenek annak, hogy késtem? Természetesen egy emeleten szállunk ki, de ők az ellenkező irányba indulnak. Hála az égnek! Minél távolabb vannak tőlem, a vihogásuk annál hangosabb és idegesítőbb. Csak abban reménykedem, a lakótársam nem hozzájuk hasonló lesz. Amikor benyitok, egy különösen szép szobában találok magam. Akárcsak az akadémián, itt is a zöld szín dominál. Frissen mosott ágynemű- és tisztaságitat érződik. A két ágy egymástól kényelmes távolságra, a szoba két végében. A padlón egy kör alakú, méretes, fenyőszínű szőnyeg.

- Halihó! - bukkan fel az egyik ágy mögül egy vörös hajú lány.

Haja legalább olyan élénk, mint ő maga. Lelkesen odaszökken hozzám.

- Aurora vagyok.

- Örülök, én Eliz...

- Te vagy, aki a kiközösített mellé ült.

El kerekedett szemem láttán rögtön szabadkozni kezd.

- Én nem ítélekem, mindenkinek meglehet a saját álláspontja.

Még mindig fogalmam sincs, miről beszél. Amikor már arról hadar, hogy mindenki megérdemel egy második esélyt, leállítom.

- Egy szavadat sem értem.

Néhány hosszú pillanatig az arcomat tanulmányozza.

- Te nem tudod, hogy ki mellé ültél?

Megrázom a fejem, mire Aurora a laptopjához siet. Csillogos körmei gyorsan kopognak a billentyűzeten. Fejével int, odamegyek mellé.

NEGY ÉV NYOLC HÓNAP BÖRTÖNRE ÍTÉLTÉK
A BARÁTJA MEGÖLÉSÉÉRT

A cím alatti képről William néz rám, tagadhatatlanul fiatalabb, de ez bizony ő. Magamon érzem Aurora tekintetét. Megcsörren a telefonja, mindketten összerezzenünk. Gyorsan az éjjeliszekrényen pihenő mobilért nyúl.

- A bátyám az, mindjárt visszajövök. - Felkapja a telefont, és már itt sincs. Újra és újra el kell olvasnom az újságcikket, hogy felfogjam.

GYILKOSSÁG AZ OKTÓBERI KARNEVÁLON

Szörnyű tragédia történt az idei 2005-ös őszi karneválon. Egy fiatal férfit megöltek a rendezvényen. A rendőrségre péntek este tíz körül érkezett bejelentés arról, hogy a szellemrejtekekben holttestre bukkantak. Az áldozat a fejére mért ütéstől azonnal életét vesztette. Az elkövetőt az áldozat mellett találták. Értesüléseink szerint az áldozat és a tettes közeli, szoros barátságban álltak. Az indítékról egyelőre nem tudni semmit.

Az ügyben az edinburgh-i rendőrkapitányság eljárást indított, mely jelenleg is folyamatban van. Mint megtudtuk, vádat emeltek William Black ellen. A 21 éves férfinak gondatlanságból elkövetett emberölés miatt kell bíróság elé állnia.

A karnevál idei résztvevőinek száma rekordot döntött. Lapunk felkereste Mr. O'Briant és Mr. Dicksont,

a rendezvény szervezőit, de ők egyelőre nem nyilatkoztak.

A fesztivál kiadott egy sajtónyilatkozatot, melyben határozottan kijelentik, hogy a karnevál nem vonható felelősségre a történetek miatt.

A cikk alatt az alábbi keresőszavak:

gyilkosság, legjobb barát, Ethan Fisher, WilliamBlack

Az egyik link átirányít egy másik bűntényre. *Még mindig keresik Grace Wood gyilkosát.* A szalagcím láttán megcsóválom a fejem, ennyit arról, hogy Edinburgh békés, kedves város. Hiába csukom le a laptopot, még mindig William megbilincselte képe van előttem. Kiver a víz, rosszul leszek. Kinyitom az ablakot, hideg szellő csapódik az arcomnak, lassan, mélyeket lélegzem. Mire Aurora visszatér, már nyoma sincs a rosszul létnek.

- Mit mondtál, honnan ismered Williamet?

A megismerkedésünk kellemes emlékét sötét, mérgező füst vonja körbe. Eszembe jut a tegnapi este...

* Szophoklész ókori görög író és költő idézete.

3.

Tizenkét órával korábban

Mire észbe kapok, már odakint sétálok Henry vei, kezemben egy pohár itallal. Az utca részeg fiatalok kurjongatásától hangos. Kétoldalt emeletes házak magasodnak, az ablakokban halvány, narancsos fények jelzik, hogy a lakók még ébren vannak.

- Szóval Elizabeth.

- Csak Liz - vágok a szavába. - Mindenki csak Liznek hív.

- Az jó, de én nem akarok mindenki közé tartozni - halványan elmosolyodik. - Mesélj, mit lehet tudni rólad? - érdeklődik.

- Hát, huszonegy éves vagyok...

- Ne, ne! - heves mutogatásokkal állít le. - Mesélj olyat, amit nem mondasz el akárkinek.

Ez abszurd, gondolom, hiszen még csak most ismertem meg.

- Nem is ismerlek.

- Rendben - hümmögve bólint. - Akkor meséld el egy senkinek.

Különös dologra kér. Általában, amikor megismerkedem valakivel, ugyanazok az általános kérdések hangzanak el. Ki vagyok, honnan jöttem,

hova tartok, mit tanulok. De ez most más. Gondolkodom, mit mondjak Henrynek. Hirtelen elém lép, két oldalról megfogja a karomat.

- A lényeg a spontaneitás. Mondd, ami eszedbe jut - hadarja.

- De...

- Gyerünk!

- Én nem...

- Gyerünk, mondd!

- Soha nem voltam még szerelmes - szakad ki belőlem.

Elégedetten mosolyog, lassan leengedi a kezét.

- Ez érdekes - aprókat bólogat, miközben a tekintetével eleméz.

Mintha a fejembe akarna látni. Biztos kíváncsi, hogyan lehetséges, valószínűleg kinevetve, ha tudná, *Az Elátkozott kötelék* története tehet róla. Egy sötét tündérmese, ami figyelmeztet a szerelem veszélyeire.

- Nem arról van szó, hogy ne akartam volna az lenni - magyarázom, mikor újra elindulunk. - Egyszerűen csak...

- Nem találtál olyat, aki különleges - fejezi be a mondatom.

Az a bizonyos plusz, a szikra, amit mindenki keres. Bár remélem, én soha nem fogok találkozni vele, nincs szükségem a szerelemre. A szerelem bonyolult dolog, és én nem szeretem a bonyodalmakat. A tanulásra akarok koncentrálni, egyedül a jövőm lebeg a szemem előtt. Felvételt kell nyernem az akadémiára, nem akarok visszamenni Angliába.

- Most te jössz.

- Hmm - dörzsöli az állát. - Félek a víztől.

Magasra húzom a szemöldököm. Ez az, amit nem mondana el akárkinek?

- Látom, nem veszed komolyan a játékot - reflektálok enyhe gúnnyal.

- Oh, én nagyon is komolyan veszem.

Azt hittem, személyesebb információt oszt meg, kicsit csalódott vagyok.

- És te? - zavaromban köhintek egyet. - Voltál már szerelmes?

Miközben egy nagyot kortyol, rám sandít.

- Talán egyszer - válaszolja tömören.

Úgy látom, ez nem az a téma, amiről hosszan szeretne beszélni. Az egyik bárból rekedtes, erőltetett énekhang szűrődik ki. Celine Dion egyik számát próbálja valaki kieroeltetni magából. Mindketten felnevetünk a lelkes próbálkozó kornyikálása hallatán.

- Van kedved hozzá? - biccent a bejárat irányába.

- Erőszakkal se tudnál bevinni oda.

- Értem, éneklés kizárva, na és a tánc?

- Hmm, nem vagyok valami jó táncos.

- Ezt nehezen hiszem el, mindenképp meg akarok bizonyosodni róla!

Hevesen megrázom a fejem, kizárt, hogy táncolni vigyen.

- Legyen fair küzdelem. Feldobok egy érmét, ha fej, táncolni fogsz velem.

- Ha írás, akkor ezt az ötletet örökre elfelejtet!

- Legyen!

A zsebéből előkerül az ezüstérme, amivel már korábban is játszadozott. Magasba dobja a tallért, pörgés közben többször is megcsillan rajta a fény. Különlegesnek tűnik, olyan, mintha egy varázserővel bíró tárgy lenne. Az érme leesik, Henry a tenyerére csapja, kezével gondosan takarja. Izgatott vagyok, egy részem azt kívánja, hogy ő nyerjen. Szeretnék még találkozni vele. Az ujjak lassan lecsúsznak, az érme teteje megvillan. A látványtól mindketten elmosolyodunk.

- Itt és most, meg kell ígérned, egyszer táncolni fogsz velem.

- Úgy érzem, csak ürügyet keresel rá, hogy újra találkozzunk. Henry tekintetében derű látszik, félvigyorra húzza a száját.

- Még az is lehet.

Kezemet a szívemre helyezve ígéretet teszek az idegennek, hogy egy nap táncolni fogok vele. Olyan különösen viselkedik, és azt hiszem, pont ez a

különtség tetszik benne.

A kocsmá előtt két férfi dohányzik. A cigarettafüst lassan gomolyog körülöttük. Henry, ahogy meglátja őket, egy pillanatra megtorpan.

- Inkább menjünk erre - mutat egy közeli utca felé.

A belváros zaját magunk mögött hagyva a sötétség felé indulunk. A szűk sikátor falain festékszóróval felfújott jelek, a folyamatos eső néhol már megkoptatta a rajzokat.

- Csak nem régi barátok ők is? - töröm meg lépteink ütemes zaját.

Meglepődve sandít rám.

- Direkt erre akartam jönni.

- Oh, hát persze - válaszom csöpög az iróniától.

Henry egy pillanatra megtorpan. Szeme ide-oda ugrál. Amikor meg akarok szólalni, ujját a szája elé emelve jelzi, maradjak csendben. Ahogy telnek a másodpercek, egyre feszültebb leszek.

- Érzed ezt? - kérdezi megborzongva. Hűvös szellő érinti az arcomat, reszketek. - A múlt idők szellemeit. Tudod, Edinburgh híres a kísérteteiről.

- Nem hiszek az ilyenekben - felelem a fejemet rázva.

Inkább csak nem akarok hinni benne. Mindig is félttem a para- normális történetektől.

- A város sírkamráiban és föld alatti járataiban állítólag rendszeresen kísértenek szellemek.

- Na jó, elég volt! - szólok rá határozottan.

Megvető pillantásom láttán boldogan villantja ki hófehér fogait.

- Csak nem félsz?

A hangjában mintha élvezet rejtőzködne.

- Nem, viszont egy kicsit bizarrnak tartom, hogy valaki így próbál ismerkedni.

- Ismerkedni?

A kérdésétől rögtön zavarba jövök. Még szerencse, hogy sötét van, így nem látni, mennyire elpirultam.

- Természetesen baráti lag.
- Szerinted azok leszünk? Csak barátok?

Közelebb hajol, az illata egészen megbabonáz. Mintha egy titkos járatokkal teli könyvtárba lépnék. Régi könyvek aromája keveredik, gyömbérrel és a zöldsalma savanykás illatával. Különös érzés szorítja a gyomromat. Talán a rejtélyessége az oka. Tekintete lassan mozog, minden porcikámat érinti vele.

- Azt hiszem - ellépek előle -, sötétben nem a legjobb várost nézni.
- Ugyan már - legyint lazán. - Nézd csak! - A sikátor végén lévő templom felé mutat.

A Szent Giles az, felismerem az épületet a prospektusokból. A körvonalai még így este is elképesztő látványt nyújtanak. Több mint hetvenméteres, szinte égig érő tornyaival ez a város legmagasabb építménye. Erre az egy mondatra emlékszem a brosúrából. Az előtte elterülő tér üres, sehol egy lélek.

- Állj meg - szól rám Henry -, és nézz le!

A lámpák aranyló fénye megcsillan a nedves macskaköveken. Talpunk alatt egy térkőből kirakott mozaikszív.

- Ez mióta van itt?
- Pár száz éve biztosan, az Old Tolbooth bejáratát jelzi.

Egy szív alakú bejárat. Vajon a szerelmesek titkos rejtekhelyét jelzi? Szerencse, hogy a város nem csak rémtörténetekkel büszkélkedhet.

- És mi volt pontosan ez a nevezetes Old Tolbooth?

Henry elmosolyodik.

- Skócia egyik leghíresebb börtöne, ahol rendszeres kínzásokat és nyilvános kivégzéseket tartottak.

Ennyit a romantikus történetről.

- Jesszusom - elborzadva rázom a fejemet. - Te aztán tudod, miket kell egy nőnek mondani.

- Lehet, kijöttem a gyakorlatból.
- A látottak alapján benne se voltál.

Kacér vigyor kerül el az arcán.

- Az itt élők szerint szerencsét hoz, ha ráköpsz.
- Ez gusztustalan - bukik ki belőlem.
- Tudok még mást is. Az például... - a távolba mutat.
- Nem tudom, hogy akarom-e hallani - szakítom félbe nevetve. - Borzalmas idegenvezető vagy. Csak ilyen történeteid vannak?

Ingatja a fejét.

- Többnyire igen. Maradjak csöndben?
- Kérlek! - Játékosan könyörgést imitálok.

Válaszul színpadiasán cipzárt húz a szájára. Persze a némasági fogadalom nem tart sokáig. Mire észbe kapok, addigra már be nem áll a szánk, egyik téma folyik bele a másikba. A hosszú órák egy röpke pillanatnak tűnnek. Egyszer csak hideg, csípős levegő jelzi a hajnal közeledtét. Észre se vettem, hogy így elszaladt az idő. Az utcán már alig néhány lélek bolyong. A cipőm sarka hangosan kopog a macskaköveken.

- Köszönöm az idegenvezetést - mondom, mikor visszaérünk a fogadó elé.
- Ez csak egy kis betekintő volt.

Úgy gondolom, ez a mondat magában hordozza a következő találkozás ígéretét. Elmosolyodok, mélyen a szemébe nézek, egyértelmű üzenetet küldök, de ő nem tesz semmit. Tényleg kijött a gyakorlatból...

- Hát akkor...

Közelebb lép. Végre! Bőrömet hirtelen előnti a forróság. A gyömbéres almaillat felkúszik az orromba, a gyomrom apróra zsugorodik. Nagyon nyelek, feszült leszek a közelségétől. Furcsa érzés önt el, amiért ennyire vonz

valaki, akit csak néhány órája ismertem meg. Zöld szeme sötéten csillan, olyan, akár az erdő éjszaka. Úgy néz rám, mint aki azt akarja, hogy elveszek ebben a fénytelen rengetegben. És én azt hiszem, készen állok erre. Abban a pillanatban telt ajka finoman megérinti az enyémet. Testének minden porcikája hozzám nyomódik. Kezem a mellkasára téved, rászorítok az ingére, így vonom közelebb magamhoz. Érzem, elmosolyodik, csókja bátrabbá válik, whisky és méz íze keveredik a számban. Ujjai a hajszálaim közé csúsznak, ettől libabőrös leszek. Túl jó ez az érzés, nem akarom, hogy vége legyen, de léptek zaja szakít meg minket. A járókelőket hallva lassan elenged, egészen kipirosodott az arca.

- Jó éjt, Elizabeth! - búcsúzik.

Kábultan csak néhány bólintásra futja tőlem. Egy ideig távolodó hátát nézem, végül lenyomom a fogadó kilincset.

- Az az igazság, hogy nem voltam teljesen őszinte - szól utánam.

Egy pillanatra megdermedek, végül lassan visszafordulok.

- Nem Henrynek hívnak - felém fordulva hátrafelé lépdél -, hanem Williamnek.

Mire bármit mondanék, addigra elnyeli a sötétség.

Aurora tágra nyílt szemmel várja a válaszom. Honnan ismerem William Blacker? A diákot, aki gyilkosság miatt börtönben ült.

- Régi ismerős - mondom végül, remélve, hogy nem kérdez többet.

- Értem - bólint. - Van testvéred? - érdeklődik, miközben folytatja a pakolászást.

- Nincs.

- Jó neked - nevetve felhorkan. - Az enyém az örületbe kerget.

Én is elkezdem kiüríteni a bőröndömet. Tartottam tőle, hogy túl sok ruhát hozok, de a méretes gardrób szekrény láttán megnyugszom.

- Egykeként, gondolom, a szüleid még nehezebben viselték, hogy egy másik országban választottál egyetemet.

- Igazából - nagyot nyelek - csak az apámmal éltem, édesanyámat tizenhárom éves koromban elvesztettük.

Aurora arcáról eltűnik a rózsaszín pír, teljesen elsápad.

- Sajnálom - nyögi akadozva -, nem akartam érzékeny területre tapintani.

- Semmi baj, már régen történt.

Az igazat mondom, nyolc év alatt már feldolgoztam, elfogadtam. Apámmal ellentétben, én nem akartam a pusztító fájdalomhoz ragaszkodni egy életen át. Ő nem harcolt a gyász hatalma ellen, engedett a sötétségnek, ami szép lassan kiszívta belőle az életet. A mai napig képtelen elfogadni, hogy elvesztette a kedvesét. A holtakat nem lehet visszahozni, de az emléküket életben lehet tartani. Én ezt tettem. Amikor felveszem anya rózsaszín, már több helyen bolyhos pulóverjét, megsütöm a kedvenc gyümölcskenyerét, vagy amikor Arthur Conan Doyle-regényt olvasok, olyan, mintha egy része még mindig velem lenne.

- Nem tudni biztosan, hogy ő tette - tereli el a témát Aurora, miközben magához veszi a laptopját. - Gondatlanságból elkövetett emberölésért ült, ha ő tette, akkor nem volt szándékos.

A hideg futkos a hátamon ezektől a mondatoktól.

- Mit keres az iskolában? Nem túl idős az előkészítőhöz?

Az előkészítő diákok átlagéletkora huszonegy év, ő pedig már huszonhat.

- Dehogynem. Viszont ha az akadémiára akar járni, akkor ezen részt kell vennie.

- És járhat? Mármint a történetek után?

- Azt hallottam - lehuppan az ágyamra -, hogy csak bizonyos szakokról tiltották ki. Mindenesetre elég furcsa lehet neki. A gyilkosság pontosan öt évvel ezelőtt történt, akkor, amikor Ethannel előkészítőre jártak.

- Mindketten az akadémia diákjai voltak?

- Bizony. - Megfeszített szájjal bólogat. - Óvatosan barátkozz vele!

- Én nem barátkozok.

- Csak mondom - emeli fel a kezét. - Még a végén a tanárok az alapján ítélnék meg, hogy kivel barátkozol.

4 .

Vacsora előtt Aurora körbevezet az iskolában. Elképesztő, milyen a memóriája, az épület egész tervrajza a fejében van. Gondolkodás nélkül tudja, melyik terem hol található. Szerencsére ő is minden órát felvett, amit én, de őt a művészet is érdekli. Ezt mondjuk le sem tagadhatná, az épület szobrairól ódákat zeng. A könyvtár felé igyekezve megállunk az egyik ablaknál, a párkánya olyan vastag, hogy le is lehet rá ülni.

- Nézd csak! - mutat a kert közepén álló kupolás építmény felé. - A csillagvizsgáló.

- Annyira várom az esti órákat!

A Carnivora minden szeglete ámulatba ejt. A kétszintes könyvtár minden várakozásomat fölülmúlja. Az ívelt falak mentén végig könyvespolcok, a belmagasság szédítő. Egy idézet többször is megjelenik: *Habent sua fata libelli** A könyveknek is megvan a maguk sorsa.

A padló olyan, akár egy hatalmas sakktábla, fekete és fehér kockák váltogatják egymást. A tinta és a papír illatának elegye mosolyt csal az arcomra. Közepén egy hosszú folyosó fut végig, ahol fekete asztalok várják a tanulókat. Az emeletre csigalépcsőn lehet feljutni. A második szintet cirádás, öntöttvas korláttal ellátott erkély szegélyezi. Balra-jobbra pillantva mindenhol diákokat látok.

- Már most tanulnak? - kérdezem döbbsenten. - De hiszen ez még csak a beiratkozás napja.

Aurora megrántja a vállát.

- Sok tanárnál fontos az első benyomás, ezzel jó pontot szerezhetsz.

A Carnivora világszerte híres, nem véletlen, hogy sokan, akik idejönnek előkészítőre, nem is jelentkeznek máshova. A könyvtár után visszaindulunk a kollégiumba. Az értesítőben olvasott szabályokat Aurora is elmondja.

- Tilos a hálókörletekben együtt tartózkodni! - Jóízűen felnevet. - Gyanítom, ezt nem sokan fogják betartani.

A társalgóba lépve rögtön észreveszem a két lányt a liftből. Az egyik kanapén nevetgélnek, de csak addig, amíg észre nem vesznek. Amint ez megtörténik, látványos sugdolózásba kezdenek.

- Látom, felkeltetted Laura figyelmét - biccent feléjük Aurora.

- Laura?

- Bizony. Ha ő felfigyelt rád, hamarosan a kis csapat többi tagja is. Aurora mesterhármasként nevezi őket, részletes információáradatot zúdít rám velük kapcsolatban.

- A fekete hajú Laura Bell, gazdag család egyetlen lánya. Mérgező rosszindulatát hamis kedvességgel próbálja álcázni. Laura az ország legjobb ügyvédi iroda tulajdonosának a fiával van évek óta együtt, a rezesbarna hajú, kék szemű Hunter Dicksonnal. Hunter éppen olyan, amilyennek egy gazdag elkényeztetett ficsúrnak lennie kell. Vonzó külső, csekély mögöttes értékkel vegyítve. Több időt foglalkozik magával, mint alvással. Az edzőterem a második otthona, valószínűleg az agya helyén is fehérjepor van. Ha valamit akar, azért képes a végletekig elmenni, átgázol mindenkin. A kapzsiság szülte érzéketlenség, ami árad belőle, egyszerre rémiszt meg és nyugtáz le. - Az utolsó mondatnál áhítat cseng a hangjában.

- A mesterhármás utolsó tagja Kaleb Young - folytatja. - Akárcsak Hunter, ő is apuci pénzét szórja. Fekete hullámos haja tökéletesen áll, makulátlan arc. Úgy fest, mint aki éppen fotózásra

készül, ók hárman évek óta elválaszthatatlanok. Kegyetlenek, felszínesek és gazdagok.

Mar most rosszul vagyok tőlük. Vajon mi köt össze egy ilyen kis társaságot? Az elitbe való tartozás tudata? Aurora jól ismeri őket, az előkészítő diákok közül többen is egy középiskolába jártak. A St. David fizetős magániskola tanulóinak egy része a Carnivorára, a másik pedig az Oxfordra ment tovább. Egy kicsit utánanézttem ennek az iskolának, merőben más, mint ahova én jártam. Erről a gimiről köztudott, hogy ide járnak a gazdag gyerekek.

- És az a lány kicsoda? - kérdezem, miközben a Laura melletti szőke hajú lányra nézek.

- Ő Ada, Laura éppen aktuális kis kedvence.

Kedvence? Úgy hangzik, mintha egy háziállat lenne.

- A mesterhármásba senkit nem engednek be. Ugyanakkor Laurának szüksége van csatlósra, valakire, akit kénye-kedve szerint csicskázthat. Ezért állandóan változtatja a barátait, már persze ha lehet őket annak nevezni.

Gyomorforgatóan felszínes egy társaság, ehhez kétség sem fér.

- Van kedved feljönni velem Theo-hoz?

Még mielőtt megkérdezhetném, kicsoda Theo, Aurora már mondja is, hogy az ikertestvére.

- Ez nem számít szabályszegésnek? - kérdezem, mielőtt a fiúk körlete felé vennénk az irányt.

- Ugyan - legyint vidáman. - Az első nap még biztosan nem figyelnek ilyenekre.

A lépcsőt használjuk, mivel csak az első emeletre megyünk. A folyosó csendes, mintha a szobák üresen állnának. Megérkezünk a 106-os elé. Két lassú, majd három gyors ütést mér az ajtóra. Mozgolódás hallatszik a túloldalról, a padló nyikorog, ahogy valaki egyre közelebb jön, végül meglátom Theót. Le se tagadhatnák, hogy testvérek, a hasonlóság egyértelmű. Az arcuk formája, ugyanaz az étellel teli mosoly és szeplőkkel tarkított, világos bőr. A fiú haja, testvérével ellentétben, inkább a barna árnyalatába hajlik. Igazán jóképű, jólesik ránézni, az ember rögtön barátságosnak véli.

- Mattheo, de szólíts csak Theónak! - Épp olyan lelkesen nyúl a kezem után és mutatkozik be, mint a húga.

A holmijai szanaszét hevernek, bőröndje tartalmának az egyik fele az ágyon, másik a földön. Igazi művészléleknek tűnik, az asztalon képek és vázlatfüzetek. Theo kölnijének az illata enyhe olajfesték aromájával keveredik, érdekes kompozíciót alkotva. Az ő szobája ridegebb, mint a miénk, de a kilátás innen is gyönyörű.

- Kényelmes az ágyad. - Aurora rugózva vizsgálja az ágy strapabírását.

- Még mindig nem hiszem el, hogy ezt a szobát kaptam - morogja testvére, miközben a ceruzákat és az ecseteket rendez.

Nem értem Theo problémáját. A szoba gyönyörű, semmi kifogásolnivalót nem látok benne. Aurora csak megrántja a vállát, de én nem bírom megállni, hogy ne szólaljak meg.

- Mi a baj a szobával?

- Csak annyi - fordul felém Theo -, hogy ez volt Ethan Fisher szobája.

A torkom egy pillanatra elszorul a név hallatán. A fiú, akivel a legjobb barátja végzett.

- Kérsz egy cukrot? - Theo apró, sárga édességet nyújt felém.

- Koszi - mondom, miközben elfogadom.

- Ha továbbra is ennyit eszel, ki fognak esni a fogaid - szívja a vérét Aurora.

- Az egyik, azt hiszem, már mozog is - válaszol vigyorogva.

- Te nem vagy normális... - horkan fel a testvére.

- Sokat eszel belőle?

Theo felnevet.

- Rengeteget - válaszol helyette Aurora. - A nagybácsink Erdélyben lakik, évente körülbelül háromszor látjuk. Viszont akkor több kilónyt hoz Theónak.

- Szerencsére - mondja, miközben a cukor bukfencezik egyet a szájában. - Hogy ízlik?

Izgatottan várja a válaszom. A mesterséges narancs íz robbanásszerűen szétterjed a számban. A kezdeti savanyúság selymes édeskésbe hajlik.

- Finom - mondom őszintén, bár semmi különlegeset nem találok benne.

- Ezért pluszpontokat remélsz? - kérdezi Aurora, felemelve egy képet.

A lapon a híres *Csillagos éj* festmény újragondolt verziója látható.

- Azt hallottam, Mr. Kaynek Van Gogh a kedvence - feleli Theo. - Most pedig tedd le!

A fal túloldaláról dübörgést hallunk.

- Milyen hangos szomszédod van - mondja Aurora.

- Hangos, és ha minden igaz - hangja elhalkul -, akkor egy gyilkos.

Ösztönösen oldalra nézek, a túloldalon William van. Vajon mennyire vékonyak ezek a falak? Elképzelhető, hogy hall minket? Kezdem kényelmetlenül érezni magam, ezért fejfájást hazudva visszaindulok a szobámba.

- Óvatosan közlekedj, nehogy elkapjanak! - adják ki az utasítást kísértetiesen egyszerre.

A lebukást jó lesz elkerülni. A folyosón még mindig senki, remélem, a szerencsém kitart néhány percre. Most, hogy jártam egy meggyilkolt diák régi

szobájában, különös érzés uralkodik el rajtam. Az épület más lett, mint korábban. Minden repedésben titkok bújnak meg. Csend telepszik az akadémiára, mintha régi szellemek suttognának mögöttem. Titkokat osztanak meg egymással, amiket egyelőre nem értek.

A lépcsőkhöz érve megnyugszom, ez egész könnyen ment. Hirtelen egy férfi hangját hallom. Halk, mégis kihallani belőle az izgatottságot. Óvatosan kinézek a lépcsőfordulóban, egyedül

van, egyik kezét a füléhez tartja, valószínűleg telefonál. Amíg arra figyel, addig talán el tudok surranni a háta mögött. Óvatosan lépkedek, lassan, finoman teszem a lábam az egyik lépcsőfok után a másikra. Ahogy közeledek, a beszélgetés úgy lesz egyre tisztább.

- De mikor kezdődik? - kérdezi.

Hosszú csend. A férfi nekem háttal áll, a falat bámulja. Kisportolt testalkata van, a parfümfelhő, ami körbelengi, fojtogató. Kapar a torkom, érzem, köhögnöm kell. A mellkasom reszket, alig bírom visszatartani.

- Értem, értem. Felkészültem a feladatokra.

Lelépek az utolsó lépcsőfokról, elengedem a korlátot. Már csak néhány lépés és megúszom. Áthaladok a boltív alatt, már majdnem eltűnök, amikor...

- Hé, te!

A francba!

Megdermedek, lassan visszafordulok, és akkor meglátom, ki telefonált. *Hunter Dickson*. Telefonját gyorsan a zsebébe csúsztatja.

- Te mit kerestél itt?

- Én csak...

Most mit mondjak?

- Én...

Jézusom, miért nem jut az eszembe semmi? Hunter ellenszenves vigyora az én kétségbeesésemmel egyenes arányban nő. Úgy méreget, akár egy

sarokba szorult állatot, tökéletesen összeillenek Laurával.

- Tudod, hogy ezt jelentenem kell, ugye?

Remek, ennyit arról, hogy az első nap nem kerülök bajba.

- A szobatársam testvérénél voltunk - nyögöm ki.

Talán az igazság lesz a legcélravezetőbb.

- Aurora Mackenzie a szobatársad, igaz?

Bólintok.

- És te pedig? - Még egy lépéssel közelebb jön.

Megfulladok a parfümjétől.

- Elizabeth - köhintek egyet. - Harper. De mindenki Liznek hív.

- Liz, Liz - ismételgeti a nevem -, mihez kezdjünk most?

Szemérmetlenül néz végig rajtam. Ha nem tudnám, hogy van barátnője, azt hinném, ki akar kezdeni velem.

- Nem jó kezdés, ha már az első nap bajba kerülsz.

Ezt magamtól is tudom. Hunter beletúr rezesbarna hajába, közben az állát dörzsöli, nyelvével végigsimít fogsorán.

- Mit szólnál, ha azt mondanám, nem láttalak?

Azt, hogy ez bizony nem lesz ingyen.

Az ajánlat kedvesnek és előzékenynek tűnik, de eleget hallottam már Hunterről ahhoz, hogy tudjam, semmit nem tesz pusztán kedvességéből.

- Megköszöném.

- Helyes - bólint elégedetten. - Biztosan találunk rá módot, hogy megköszönd.

Azt ugyan lesheted. A menekülés érdekében természetesen bólintok, majd amilyen gyorsan csak tudok, távozom.

Egy kiadós zuhany után forró teával a kezemben bújok be a paplan alá. Már Aurora is visszaért, büszkén meséli, milyen ügyesen lopakodott a fiúk körletében.

- Akár egy gepárd - kinyújtott karokkal vetődik az ágyára, ami hangosan nyekken.

- Képzelem... - nevetek fel.

- Na és te? Találkoztál valakivel?

Egy pillanatra elhallgatok.

- Nem, senkivel - válaszolom.

Jobbnak látom, ha a Hunterrel folytatott beszélgetést magamban tartom. Egyvalami nem hagy nyugodni, amióta meghallottam, csak ezen jár az eszem. Tudom, hogy sok egyetemen hagyománya van az elsőévesek beavatásának. Talán az előkészítőn is van ilyen, Hunter erről beszélhetett valakivel, mikor azt mondta, készen áll valamilyen feladatokra. Aurora leoltja a lámpákat. A szobát uralma alá veszi a sötétség, csupán a folyosó fénye szűrődik át az ajtóres alatt. Papucsok csattogása jelzi, hogy valaki még csak most megy fürdeni.

- Oh a rohadt... - nyög fel Aurora egy puffanást követően. - Az ágy széle...

Szitkozódva szorítja a térdét. Önkéntelenül elmosolyodom. Kell egy kis idő, mire megismerjük a szobát. Lehunyom a szemem, próbálom elcsendesíteni a gondolataimat, de egy kérdés szüntelen ott gomolyog. Nyughatatlan, türelmetlenül feszíti a mellkasom.

- Te tudsz valamit a beavatásokról? - bököm ki.

- Tessék? - hümmögi álmosan. - Milyen beavatás? - ásítja.

- Hallottam, hogy a társalgóban valakik erről beszélgettek - hazudom.

- Holnap lesz egy játék az előkészítő diákok számára, talán azt hallottad.

A megérzéseim azt súgják, hogy Hunter valami másról beszélt. Túl buzgó vagyok, nem bírok magammal, a kíváncsiság belülről rág szét.

- Ezen kívül nem hallottál mást?

- Hát, Theo egyszer azt hallotta, hogy az ígéretes diákok számára volt egy játék.

- Az ígéretes diákoknak?
- Inkább csak a gazdagoknak.
- Egy játék a legfelső elitnek?

Látom, ahogy a sötétben az árnyéka biccent egyet.

- Durván hangzik, mi? De azért nem szabad mindent elhinni. Én hiába kutattam utána, az égvilágon semmit nem találtam. Az újságok csak az előkészítő játékokat említették, azok betiltását hangoztatták.

- Azokat miért tiltották be?

- A botrány miatt. - Elnyújtottan ásít egyet. - Kilencvenötben állítólag többen is felszólaltak a megalázó és szexuális jellegű játékok miatt. Állítólag annyira elfajultak, hogy némelyik szesztől fűtött orgiába csapott át. Sőt! - Látom, hogy Aurora felkönyököl az ágyon. - Elvileg még tanárok is voltak benne.

- Micsoda? Tanárok? Ez elég súlyos.

- Persze az is lehet - visszafekszik -, hogy az egész csak pletyka. Mint az elit diákok játéka. A holnapi játék valószínűleg csak egy idétlen feladat lesz a gólyáknak.

Elit diákok játéka és botrányos szexuális feladatok? Miért nem láttam erről egy cikket se, amikor az iskola után olvasgattam?

- Létezik, hogy ezt eltussolta az akadémia? - kérdezem.

- Hát nem éppen prospektusba való információ. Szerintem minden követ megmozgattak, hogy a lehető legkisebb visszhangja legyen a botránynak.

- Érdekes...

- Amit hallottál, az biztos valami idétlen szokás a fiúk között. Meztelenül végigrohannak a folyosón, vagy valami ilyesmi.

- Igazad lehet.

Miközben próbálok elaludni, egyre azon gondolkozom, miért esik nehezemre ezt elhinni.

Az idő kínzó lassúsággal telik. Álmatlanul forgolódom, biztosan az új hely az oka. Vagy az ágy, sokkal puhább, mint amihez szoktam. Aurora bezzeg az igazak álmát alussza. Légzése nyugodt és békés, álomittas motyogását nehéz lesz megszokni. A meleg radiátor pattogása az utolsó csepp a pohárban. Kibújok a paplan alól, és az íróasztalhoz megyek. Iszom néhány korty vizet, hátha segít. Bár igazából ettől majd csak mosdóba kell mennem. Pohárral a kezemben az ablakhoz lépek. A táj, amit korábban lenyűgözőnek találtam, most zord és félelmetes. A sötétség mindent megváltoztat, a legrosszabb gondolatokat csalja elő belőlem.

Lehunyam a szemem, olyan, mintha éber álmodat látnék magam előtt. Újra a Cambridge peremkerületén lévő magányos épületben vagyok. A ház gyönyörű, mégis olcsón árulták, a temető melletti ingatlanokkal mindig ez a helyzet. Nem sokan akarnak mindennap a halállal szembesülni, zokogó szívek és kiszáradt csontok szomszédságában élni.

Az ingaóra hangosan kattog, éjfél múlt néhány perccel. A lámpák nem égnek, sötét van. A homokszínű tapéta már több helyen megrepedezett. Mintha a bánat és keserűség feltépte volna, hogy kitörhessen alóla. A ház elhagyatottnak tűnik, olyan mintha nem lakná senki. Meglátom, ahogy narancsos fény sejlik ki az egyik ajtó alatt. Lassan elindulok a dolgozószoba felé. Hideg van, libabőr futkos rajtam. Óvatos, puha léptekkel haladok, mintha betörő lennék. Az ajtó elé érve halk duruzsolást hallok. Lassan fél térdre ereszkedek, benézek a kulcslyukon. A festmény előtt ácsorog, szüntelen motyog. Ma is, mint minden este, az alkohol ködös bódulata ereszkedett a tudatára. Fényesség csillan a szeme sarkában, haraggal átítatott bánat szüli ezeket a könnycseppeket. A látvány egyszerre rémisztő és megrázó. A gyász lassan felemésztette az elméjét és a lelkét. Az öreg padló megnyikordul, a szobára hirtelen sötétség borul. Többször pislogok, mire látom, az árnyéka megmozdul. Mintha tudná, hogy a kulcslyukon keresztül

nézem. Napközben fantomként kezel, egyedül ilyenkor érzem, hogy apám érzékeli a létezőem.

Megrázom a fejem és kinyitom a szemem. Nem engedem, hogy a múltam árnyékot vessen az életemre. A mellkasomról enyhül a nyomás, hálás vagyok, amiért az akadémián vagyok. Soha nem akarok visszamenni! Az iskola melletti erdő sötét körvonalait fürkészem, a szél vadul lökdösi a fenyőket. Váratlanul fény gyullad, az egyik mozgásérzékelő lámpa hidegen világít meg egy kis részt. Közelebb hajlok, leheletem a hideg felületre csapódik. A fiú, akinek a jelenléte működésbe hozta, nagyot ugrik ijedtében. Körbenéz, riadtan kapkodja a fejet. Az iskola ablakait fürkészi, egy pillanatig megesküdnek rá, hogy a szemembe néz. Felismerem, Kaleb Young, a mesterhármás egyik tagja siet el a lámpák fénye elől. Mit keres odakint? Próbálom követni a körvonalait, de egy idő után az alakja egybeolvad az éjszakával.

* Idézet Terentius Maurus *Carmen feranam-jából*.

5.

Másnap este az előkészítő diákok beavató estje van. A harangtoronyban rendezik, tanárok nincsenek, csak néhány felsőbb éves diák vigyáz ránk. Biztosan ennek köszönhető az alkohol, ami egészen véletlenül az italokba került. Theo nem érezte jól magát, ezért Aurora visszakísérte a szobájába. Nélküle teljesen magamra maradtam. Már húsz perce az egyik sarokban állok, szótlanul. A magány érzését ismerősként üdvözlöm. Mintha láthatatlan lennék, elképesztően élvezem, hogy senki...

- Elizabeth!

Nem véletlenül szokták mondani, hogy ne szöld el magad. William könnyed mosollyal néz. Úgy teszek, mintha ott se lenne.

- Hallgatással fogsz büntetni?

- Én nem büntetlek, Henry. Oh, bocsánat - kezemet a szám elé kapom -, Williamet akartam mondani.

A válaszadás után azonnal elfordulok. A kötelező udvariasságon túl vagyunk, egy szóval sem mondhatja, hogy modortalan volnék.

- Nem tetszik a nevem?

Az nem tetszik, amit képvisel.

- Remélem, tudod, hogy nem minden fekete-fehér. Vannak dolgok, amik jóval összetettebbek ennél.

- Tudod, semmi jót nem árul el az, ha valaki már a nevééről is hazudik - vetem oda félvállról.

- Ha szeretnél, hívhatsz Henrynek.

Nem akarom sehogyan sem nevezni, távolságot akarok tartani tőle. A testem ösztönösen reagál a gondolatomra, ellepek mellőle.

Tapsolás vonja magára a figyelmem, egy fekete, borzos hajú fiúnak szól, aki fellép az emelvényre. Steve Harvey-nak hívják, másodéves az akadémia kriminológia szakán.

- Készen álltok egy kis játékra? - kérdezi izgatottan.

A részeg lányok sikoltva adnak hangot a beleegyezésüknek. Szánalmasan festenek. A játék egyszerű, fogócskával vegyített bújócska. Egy ragadozó van, ő lesz a fogó, mindenki más a préda szerepét ölti magára. Egy kalapból fogunk húzni, a szerencsére van bízva, ki lesz az, akinek mindenkit el kellene kapnia. Nincs sok kedvem a tanítás előtti utolsó nap fogócskázni.

- Ajánlom, hogy alaposan rejtőzzetek el, ha kell, meneküljete, mert annak, akit nem kapnak el, és utolsónak marad, nyeremény üti a markát.

- És mi a nyeremény? - kiabálja be valaki.

Erre többen is fellelkesülnek. Közelebb megyek, a vállam fölött hátrapillantva látom, hogy a kitasztított diák még mindig egyedül álldogál a sarokban. Őt nem hatja meg különösebben, érdektelenül támaszkodik a falnak, miközben ujjai az ezüstérmével játszanak.

- Miről maradtam le? - érkezik vissza Aurora.

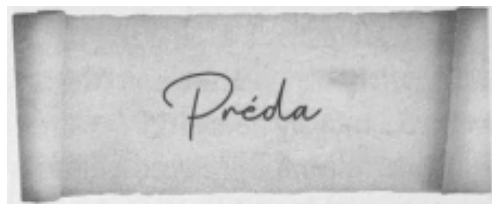
- A győztes előnyhöz jut az egyik vizsgán. - Steve ravaszul kacsint egyet.

Aurorával egyszerre csillan fel a szemünk. Előny? Esetleg megkapjuk a válaszokat? De az szabályellenes lenne. A Carnivora Akadémiára rendkívül nehéz bejutni, bármit is jelentsen ez az előny, szükségem van rá! Ezzel bebiztosíthatom a helyemet.

- Fontos, hogy a ragadozó nem fedheti fel a kilétét, ezért senkiben nem bízhattok.

Steve a kezében tartott kalappal járja körbe a diákokat. Mindenki húz egyet, kíváncsi vagyok, ki lesz a ragadozó. Gyanakvóan méregetjük egymást, a bizalmatlanság ott gomolyog közöttünk.

A másodéves fiú megáll előttem, tekintetével gyorsan végigmér. Máris prédának érzem magam. Izgatottan nyúlok bele a kalapba, ujjam a papírcetliket érintik. Ráfogok egyre, és miközben kihúzom, csak egy dologra tudok gondolni. *Nem akarok ragadozó lenni!* Óvatosan széthajtom a választott cetlit.

Az aranytollal írt szó láttán fellelegzek, így van esélyem a nyereményre. Miután mindenki húzott, Steve a harang mellé áll.

- A játék a harang hangjával indul és azzal is fejeződik be. Sok szerencsét mindenkinek!

Amint ezt kimondja, mély kondulás hangzik fel. Mindenki rohanni kezd, Aurorát hamar elvesztem a tömegben. Léptek dobogásától remeg az épület. Futás közben nehéz kitalálni, hová rejtőzzek. Nem ismerem még eléggé az iskolát. Biztosan olyan nyer, aki minden zegzugot felfedezett már. Egyre kevesebb társammal találkozom, a nyugati szárnyba kerülök. Hirtelen meghallom, hogy valaki felkiált: „meghaltam”. Megvan az első kieső. Újabb kiesés következik, a fogó belelendült a vadászatba. Muszáj elbújni, egy közeli terembe lépek, sötét van, alig látok valamit. Sűrűn pislogok, hogy a szemem megszokja a fény hiányát. A helyiségben lévő tárgyak körvonala kirajzolódik. Odakint az ég is kitisztul, a mélykék fel legek elvonulnak a hold elől, fénye bevilágít az ablakon. Halk, puha léptekkel járom körbe a termet,

igyekszem kitalálni, hová rejtőzök. Nyomasztó a csend, a dobhártyámon érzem a némaság lüktető erejét. Talán negyedóra is eltelt, de egy lélek sem járt erre. Ezek szerint jó menedéket találtam. Váratlanul cipőtalp és a kemény márvány találkozásának ismerős hangja üti meg a fülem.

Épp csak annyi időm van, hogy bebújjak az asztal alá, amikor kinyílik az ajtó. Egy lépés, amit egy másik követ. A ragadozó rám lelt, kezemet összekulcsolva rimáncodom, hogy ne találjon meg. Becsukódik az ajtó, síri csend. Máris elment? Ismét egyedül vagyok? Nem merek megmozdulni, türelmesen várok. Légzésem üteme lassan visszaáll a normális állapotába. Egy perc után mocrogni kezdek, négykézláb mászok ki az asztal alól, felemelve a fejem Williammel találkozik össze a tekintetem. Még a félhomályban is tökéletesen kivehető a mosoly az arcán.

- Nocsak, nocsak - hümmögi elégedetten.

Türelmesen várt a sötétben? Igazi ragadozó.

- Tudtad, hogy van itt valaki?

- Nem - megrázza a fejét. - Azt tudtam, hogy te vagy itt. - Arcán az öntelt vigyorgás szülte apró gödröcskék jelennek meg.

Hazudik. Mégis honnan tudta volna?

- A parfümöd - beleszagol a levegőbe. - Ez az édeskés illat vezetett hozzád.

- Hát persze - reflektálok gúnyosan. - Te vagy a ragadozó? - kérdezem még mindig a földön térdelve.

Előkerül az ezüstérme, hanyagul feldobja a levegőbe.

- Ha az vagyok, szerinted megkegyelmezek neked?

Morbidan hangzik egy gyilkos szájából. Mindenki óva int, én mégsem bírok eléggé félni tőle.

- Tekintve, hogy még nem estél ki, csak préda lehetek - hangjának gúnyos éle van.

A kezét nyújtja, hogy felsegítsen, de nem fogadom el. Miután felállók, leporolom magam.

- Ez az én helyem - jelentem ki keményen. - Keress magadnak más búvóhelyet!

Nagyokat pislog, olyan, mint aki meglepődött.

- Nem gondoltam, hogy ennyire szükséged van a nyereményre.

- Már tudod, gyerünk! - mutatok az ajtó felé.

Hirtelen zajra leszünk figyelmesek, valaki felénk közeledik. William nem gondolkozik, megragadja a kezem, és az asztal alá húz. Hevesen ellenkezek, ki akarok mászni, amikor az ajtó nyikorogva feltárul, és belép valaki. Mutatóujját a szája elé helyezve jelzi, hogy maradjak csendben. Lélegzet-visszafojtva hallgatjuk a ragadozó lépteit. Erős, kemény dobbanások, biztos, hogy egy fiú. Csak most ne találjanak ránk, csak így ne. Elképzelni se akarom, milyen hírem lenne utána. Túl szűk a hely, zavar, hogy ilyen közel van hozzám, túl sok testrészünk ér össze. Térde a térdemhez ér, ujjai többször is megérintik a vádlimat. Egyre dühösebben nézek rá, szerintem direkt csinálja. William felemeli a tekintetét, óvatos mozdulattal felnyúl az asztalon hagyott érméért. A mozdulat közben még közelebb kerül hozzám, hideg lehelete az ajkamat csiklandozza.

A ragadozó megáll az asztal mellett. Látjuk az árnyékát a falon, balra, majd jobbra fordul. Türelmetlenül toporog, mintha várna valakit, végül távozik. Az ajtócsapódásra megkönnyebbülten engedem ki a levegőt, William rögtön kimászik.

- További jó játékot, Elizabeth - búcsúzik, mint akinek sürgős dolga akadt.

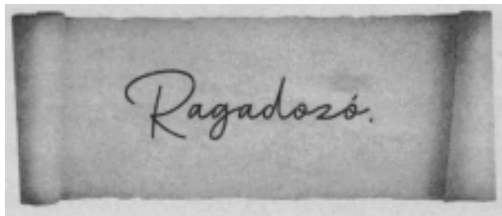
Mire feleszmélek, addigra már itt sincs. Miért keveredek folyton össze vele? Csak egy magyarázat lehet, a sorsnak borzalmas humorérzéke van. Az ablakhoz sétálva a kertet nézem, odakint egy lélek sincs. A percek hosszúvá nyúlnak, a prédák egyre fogyatkoznak.

Végül megkondul a harang, vége a játéknak. Eljátszom a győzelem gondolatával, milyen remek lenne előnyhöz jutni. Kellemes melegség járja át a mellkasom, apró mosolyra húzódik a szám. Ráfogok a kilincsre, amikor az ajtó hirtelen kitárul.

- *Acta est fabula.** - William áll velem szemben.

Remek, ennyit a nyereményről. Ő is játékban maradt. Ezek szerint nincs nyertes.

- Gratulálok, csak te maradtál - mondja William, és átnyújtja a kezében lévő cetlit.

- Te voltál? - kérdezem döbbenten.

Nem mond semmit, csak elsétál. A sötét folyosó elnyeli a ragadozó távolodó alakját.

* Augustus római császár utolsó szavai. Az idézet jelentése: Vége a mesének.

6.

Aurora mellett nem lesz szükségem ébresztőórára. Olyan hangosan készülődik, hogy szerintem az egész emeletet ő kelti. Hosszúra nyúlt az éjszaka, a takarót a fejemre húzva próbálok még néhány percig pihenni, de nem igazán sikerül.

- Nem kelsz? - kiabálja túl a hajszárítót.

Válaszul felülök és kábán bólogatok. Az ablakon kinézve látom, sötét esőfelhők gyülekeznek. Ideje a pizsamát egyenruhára cserélni. A fehér ingem betűröm a kockás, rakott szoknyába, végezetül pedig belebújok egy fekete kötött pulóverbe. A folyosón egyre több ajtó nyílik, mindenki órára igyekszik. Az egész emelet megtelik élettel. Többen is a tegnapi játékról sustorognak. William neve kísértetiesen gomolyog közöttünk. Sokan morbidnak tartják, hogy éppen egy gyilkos kapta a ragadozó szerepét. Nekem inkább különös véletlennek tűnik. Főleg, ha eszembe jut, mit mondott lefekvés előtt Aurora. Azt hallotta, egy Charles nevezetű fiú húzta a ragadozó felirattal ellátott cetlit. De mivel Charles részeg volt, mint a diákok nagy része, senki nem törődött különösebben vele. *Biztos rosszul látta, mondogatják.*

- Reggeli? - kérdezi a lift előtt Aurora.

Élénk hangja visszaránt a valóságba.

- Csak kávé, másra nincs szükségem.

A szemem sarkából látom Laurát és Adát közeledni. Aurora finoman megböki a vállam, mintha ezzel akarná jelezni, hogy hagyjam figyelmen kívül őket, én pedig pontosan ezt teszem. Még van tizenöt perc órakezdetésig.

- Muszáj kiszaladnom, ha valamit fel akarok fogni az órából - mondom Aurorának.

Jóízűen felnevet, miközben már a testvérének integet.

- A történelem a másodikon lesz. 214-es terem. Odatalálsz?

- Persze - hangomból kiérződik a bizonytalanság.

- Hívj, ha eltévednél! - bólint Aurora.

Szapura léptekkel haladok át a kétszárnyú ajtón. Egyenruhába öltözött, fekete bortáskás diákok suhannak el mellettem. Forró kávéval a kezükben órára sietnek. A reggel csípős, hűvös szellő fúj, a hajamat csapkodja. Hidegebb van, mint gondoltam. A kötött garbót az arcom elé húzom, a fonál apró szálai csiklandozzák az orromat. Gyorsan kapkodom a lábamat, néhány percen belül oda is érek az akadémia melletti kávézóhoz. Meglepően kevesen vannak. Az ajtó feletti csengő hangosan csilingel, amikor belépek. Frissen őrölt kávé illata kúszik az orromba, nagyot szippantok belőle, máris élénkebbnek érzem magam. Miközben beállók, a sorban átfutom a kávéfajtákat ajánló táblát. Mennyi finomság, nem is tudom, mihez lenne ma kedvem.

- Milyen csodás ez a reggel!

Azonnal felismerem a hátam mögül érkező hang gazdáját. Lendületesen fordulok meg. Zöld szeme élénken csillog. Velem ellentétben neki nincs szüksége koffeinre.

- Elizabeth - biccent.

- Reggelt - üdvözlöm foghegyről.

- Azt hittem, a tegnap este után kedvesebb leszel.

- Csak hogy tisztázzuk - halkabbra váltok -, én nem kértem, hogy segíts nekem. Nem tartozom neked semmivel.

- Én ezt nem is várom el.

- Köszönöm, hogy nem öltél meg.

Amint kimondom a mondatot, rögtön libabőrös leszek.

- Mármint - nehéz visszanyelnem a torkomban megjelenő gombócot -, nem úgy értettem. Hanem, hogy a játékban...

Azt hittem, hogy ezzel kellemetlen helyzetbe hozom, de éppen az ellenkezője történik. Jót derül rajtam. Inkább elfordulok, még mielőtt nagyobb hülyét csinállok magamból.

- Hogy iszod a kávé? - kérdezi.

- Egyedül.

- Tudtad, hogy a szarkazmus a görög sarkasmosz szóból ered? - hümmögi.

- Azt jelenti, harapás - válaszolom szárazon.

Elmosolyodik.

- Harapós lennél? - hangjában kíváncsiság fűtötte élvezet bujkál. - Izgalmasan hangzik.

- Vagy fájdalmasan.

- Az élvezet olykor fájdalommal jár.

Borzalmas, nem bírom őt elhallgattatni, mindenre van válasza. Már csak egy ember van előttem, mindjárt én kerülök sorra. A pultoslány többször Williamre pillant. Nehéz eldönteni, hogy azért, mert gyilkosként egy helyi hírességnek számít, vagy tetszik neki.

- Van egy ajánlatom, durcás.

Csak nem akarja feladni... Várjunk csak, minek nevezett?

- Durcás?

- Mondd, hogy ez a név nem találó rád.

- Nem akarok veled beszélgetni. Nem akarom, hogy lássák...

- Áh, már értem - hangja magasra szökik. - Az emberek ítéletétől félsz.

Lehunyttal szemmel rázom a fejem. Nem ismerem őt, és nem is akarom megismerni. Igaza van Aurorának, egy ilyen alakot jobb messziről elkerülni. Nem akarom, hogy bármi közöm legyen hozzá. Az első találkozásunkkor rosszul ítélt meg, ez többet nem fog előfordulni.

- Mit adhatok? - érkezik a várva várt kérdés.

Közelebb lépek a pulthoz.

- Jó reggelt! Szeretnék kérni egy...

- Egy pillanat - vág be elém William.

- Mit csinálsz? - pirítok rá.

- Van egy ajánlatom.

- Engem csak a napi kávéajánlat érdekel.

Akár a falnak is beszélhetnék, szemrebbenés nélkül folytatja.

- Kitalálom, milyen kávé szeretnél, sőt meg is hívlak rá. Cserébe te újra szóba állsz velem.

- Nincs szükségem arra, hogy meghívj.

- Tényleg? - húzza fel a szemöldökét magabiztosan.

- Van rá... - a bal zsebembe nyúlva elhallgatok.

Átnyúlok a másik zsebembe. Hiába kotorászok, nem találok az odagyúrt húszast. A földre nézek, hátha kiesett, de persze sehol.

- Tehát amit inni szeretnél - ráfog a szabad kezemre.

Ujjai a csuklóm köré fonódnak.

- Micsin...?

- Sshhh... - int csendre.

Gőzöm sincs, mire készül. Szemét mélyen az enyémbé fúrja, mintha onnan akarná kiolvasni a választ. Tippelni fog, hát persze, mi mást csinálna. A legtöbb lány szereti a karamellás kávé, én is azt akartam kérni.

- Most gondolj arra a kávéra, amit inni szeretnél, én pedig kiolvasom belőled a választ.

Önkéntelenül elmosolyodom, még hogy kiolvasod. A szöges ellentétére gondolkodom annak, amit valóban szeretnék. A táblára írt mogyorós kávéra nézek. Hm, ez nem elég nehéz, legyen inkább a pisztácia.

- Biztos vagyok benne, hogy ilyen hidegben meleg kávé szeretnél inni.

- Nahát, hidegben melege vágyok? Igazi látnok vagy!

A cinikus megjegyzésemre zsvány mosoly jelenik meg az arcán.

- Biztos vagyok benne, hogy szereted az édes dolgokat. Mondjuk, a karamellát?

A kérdése után a hüvelykujját a csuklóm belső feléhez nyomja. Szerencsétlen, biztosan azt hiszi, jó úton jár.

Amikor a szirupfajtákat sorolja, megpillantom a mézet. Ez lesz a tökéletes választás! Pisztáciás kávéra gondolkodom mézzel. Borzalmas választás, ezt az életbe meg nem innám. William közelebb húz a pulthoz.

- Kértek valamit, vagy csak szórakoztok? - kérdezi türelmetlenül a pultoslány.

Karját összefonja, lábával ütemesen dobol. Vele együtt az én türelmem is fogyatkozik.

- Egy pillanat - válaszol William.

A mézre néz, majd rám.

- Meg is van - elengedi a kezem. - Szeretnék kérni egy pisztáciás kávé.

Az állam a padlón koppan, nem hiszem el, hogy beletrafált. A mimikám láttán rögtön elégedettség ül ki az arcára. De nem sikerült pontosan eltalálnia.

- Elfelejtettem mondani - kiált a kávé készítő lány után -, hogy egy kis mézet is szeretnék bele.

Ilyen nincs...

Szótlanul, megszégyenülve várom, hogy elkészüljön az italom.

- Egészségedre! - A kezembe nyomja győzelmének bizonyítékát.

Erősen összeszorítom a szám, nehogy egy köszönöm kibukjon rajta.

- Nem erre gondoltam.

Fejét jobbra billentve a szememet nézi.

- Miért hazudsz?

- Nem hazudok!

De Igen.

- Ha megvársz, mehetünk együtt órára.

Már csak az kéne!

- Viszlát, William!

Sietve indulok vissza az akadémiára. A kis elmeolvasós játék miatt most már tényleg késésben vagyok. Ugyanazon az útvonalon megyek, amerről jöttem. Végig a földet lesem, hátha megtalálom a kiesett húszast, hiába. Valószínűleg már felvette valaki, vagy a szél messzire vitte. Hideg szellő fúj a pulóverem alá, libabőrös leszek. Egy nagyot kortyolok a kávéból, hogy átmelegítsen. Legnagyobb döbbenetemre egész finomnak találom, de az biztos, hogy többet nem fogok ilyet kérni. Miközben egy újabb kortyot ízlelek, azon gondolkozom, vajon honnan tudta. Egész ügyes kis trükk, azt meg kell hagyni.

A kollégium felől megyek át az akadémiára. A második emeletre érve megtorpanok. Melyik terembe kell mennem? Szerencsére bevillan Aurora arca, ahogy kimondja: 214. A folyosó végén egyenletes, határozott léptek csapódnak. Egy pillanatra meglátom a fiatal férfi, James arcát, aki tegnap a segítségemre sietett. Lendületesen fordulok a hátam mögötti folyosó felé, amikor...

- Basszus! - jajdul fel Kaleb az ütközéstől.

A pohár teteje a földön, a kávé jelentős része pedig az én pulóveremre és az ő hófehér ingére került.

- Annyira sajnálom - hebegem.

Kaleb rám néz, majd egy dühös pillantást követően magamra hagy. Remek, a mesterhármastól most már két ember biztosan nem szívlel. Néhány perc és kezdődik az óra, sietve a közeli mosdóba rohanok. Amikor leveszem a pulcsimat, elkeseredetten látom, hogy a kávé átütött a kötött anyagon. Barna plecsnik tarkítják a blúzom. Csodás... Megnyitom a csapot, és meleg vízzel dörzsölni kezdem a felsőmet. Valamennyit fakulnak a foltok, de teljesen nem tudom eltüntetni. Talán, ha beszappanoznám... Harangszó jelzi, hogy ideje mennem. Gyorsan a kézszáritó alá állok, berogyasztott térdel várom, hogy minél hamarabb megszáradjak, sikertelenül, még fél ig nyirkos felsővel megyek órára. A teremből túl nagy zsvivaj szűrődik ki, ezek szerint a tanár még sehol. Az ajtó nyikorgására mindenki felfigyel, megannyi szempár szegeződik rám, de amint látják, hogy nem a tanár érkezett, a nagyja már rám se hederít. Aurora az első sorból integet, jelzi, hogy foglalt nekem helyet.

- Veled mi történt? - kérdezi a felsőmre mutatva.

- Ne is kérdezd! - legyintek. - Jut eszembe, szerinted nekünk fognak előadást tartani a tanársegédek is?

Meglepetten összehúzza vörös szemöldökét.

- Miből gondolod, hogy az előkészítőn vannak tanársegédek?

Ezek szerint létezik olyan információ, amit nem tud.

- Tegnap találkoztam eggyel, Jamesnek hívják.

Aurora szeme felcsillan a kíváncsiságtól.

- Na és ki ez a James? Helyes? Szingli? - kérdezi bazsalyogva.

- Üdvözlöm önöket! - nyílik az ajtó, és megjelenik a történelemtanárunk.

A tekintetünk szinte azonnal találkozik. Táskáját az asztalra teszi, a táblához lép, és nagy betűkkel felírja a nevét: *Mr. Fisher*.

- A nevem James Fisher - felénk fordul. - Az akadémia görög mitológiai tanszékének oktatója vagyok.

- Nem azt mondtad, hogy Jamesnek hívják a tanársegédet? - kérdezi halkán a padtársam.

Közelebb hajolok hozzá.

- Már nem vagyok benne teljesen biztos, hogy tanársegéd.

Aurora a füzetem mögé rejtőzve vigyorog.

- Ebben a három hónapban betekintést nyerhetnek abba, hogy az akadémia történelem szakán mi vár önökre. A történelem egy nagyon komplikált, ugyanakkor elképesztően izgalmas dolog. Megtudhatjuk, hogy elődeink hogyan éltek és milyen hibákat követtek el, majd később hogyan javították azt ki.

Fisher mondandóját egy későn érkező szakítja félbe. *William*. Fisherrel egymásra néznek, de egyikük sem szól semmit. Majd mintha mi se történt volna, Fisher folytatja, de a testtartása feszültebbé, a gesztikulálása keményebbé válik. Nem hiszem, hogy a késesnek, inkább William személyének szól ez a különös feszültség. Ahogy telik az idő, nekem szüntelenül egy gondolat motoszkál a fejemben. James vezetékneve megegyezik az öt éve meghalt diákéval. Véletlen lenne?

- Bizonyára látták a terem ajtaján lévő mondatot.

Historia est magistra vitae. * A történelem az élet tanítómestere.

- Aki elvégzi a bölcsészképzést, annak a gondolkodásmódja merőben eltér majd a többiekétől. A történelem valójában erről szól, elsajátítunk egy gondolkodásmódot. Az akadémia után az elhelyezkedés igencsak szerteágazó lehet. Média, tudományos terület, közélet, adott esetben szakmai kompetenciákat igénylő helyek, mint a könyvtár, levéltár. De lássuk, miért érdemes ezt a szakot választani.

Óvatosan előveszem a telefonom, és a könyvem mögé rejtve rákeresek Ethan Fisher nevére. Elképesztő mennyiségű cikk jelenik meg, de egyik sem ad választ a kérdéseimre. Az óra jelentős része eltelt, de még mindig nem találok semmit. Mintha tűt keresnék a szénakazalban. Aztán végre rábukkanok egyre, ahol James Fisher neve is szerepel. Tett egy nyilatkozatot, amiben az áll, hogy...

- Ms. Harper!

Felkapom a fejemet, Fisher magasodik fölöttem.

- Elmondaná, mi olyan érdekesítő, ami miatt nem figyel?

Fájdalmasan erősen szorítom a mobilom, és lefordítva az ölembe teszem. Istenem, csak nehogy elkérje. Halk sustorgást hallok a hátam mögül.

- Sajnálom - szabadkozok.

- Bizonyára vissza tudja mondani azt, amiről az imént szó volt.

Ha az életem múlna rajta, akkor se tudnám megmondani, milyen szavak hagyták el a száját. A görögökről beszélt, vagy a rómaiakról? A feszültség gyöngyöző verejték formájában jelenik meg a homlokomon. Az egész terem csendben vár. Fisher keresztbe fonja karját, inge megfeszül a mellkasán. Ártatlanul pislogok, hátha ettől megesik a szíve rajtam. De jéghideg tekintete nem sok jóval kecségtet.

- A jelenünk és a jövőnk is múltbeli döntésekből következik. A múlt megértéséhez fel kell tárni a meghatározó eseményeket., William szavai keményen törik ketté a csendet, Fisher arcizmai megfeszülnek. Lélegzet-visszafojtva figyeli őket mindenki.

- Azt hiszem, Ms. Harper is ezt akarta mondani - teszi hozzá kéretlen védelmezőm.

Fisher ajkai vékony vonallá préselődnek. A felettébb kellemetlen helyzetnek a harangszó vet véget.

- Mára végeztünk - fejezi be az órát Fisher.

A csöndet káosz váltja fel, duruzsolás és pakolás moraja tölti meg a tantermet. Tanárunk könyveit felkapva távozik.

- Ez érdekes volt - szólal meg Aurora.

William odalép hozzánk, szobatársam szeme kikerekedik a meglepődöttségtől.

- Ne várd, hogy megköszönjem!

- Ezt elhagytad - mutató- és középső ujj között húsz fontot tart.

A reggeli kávépenzemet.

- Hol találtad? - kérdezem, miközben kikapom a kezéből.

- A kávézóban.

- Ez nem igaz - reflektálok magabiztosan.

Alaposan körbenéztem, kizárt, hogy ott hagytam el.

- Akkor a kávézó előtt.

Szeme játékosan csillog. A gondolat csupán egy pillanatra suhan át rajtam, de mégis, minden sejtemben érzem, hogy ez történt.

- Te kiloptad a zsebemből... - hüledezek.

- Elizabeth - színpadiasán a mellkasára teszi a kezét -, még a feltételezés is sértő!

A vigyora és pimasz hanglejtése engem igazol.

- Hogy lehetsz ilyen... ilyen...

William az órájára nézve felszisszen.

- Rohannom kell, ha eszedbe jut, amit mondani szeretnél, keress meg. - Egy laza mosollyal zárja le a beszélgetést.

Az orrom alatt szitkozódást motyogok, miközben a hátát bámulom. Aurora az első emeletig bírja magában tartani a kérdést.

- Most hogy is van ez, mégis jóban vagy William Blackkel?

- Dehogyan! - ellenkezem erélyesen.

Komolyan gondolom, amit mondok.

- Mindenesetre lenyűgöző, amit csinál. Az akadémia egyik fele megveti, a másik levegőnek nézi, és ő ezt szemrebbenés nélkül tűri.

- Ha már itt tartunk - megköszörülöm a torkom. - Szerinted ő tette?

Aurora egy ideig töpreng.

- Őszintén? Nem tudom - megrántja a vállát. - Azt viszont igen, hogy ha vele látnak, sáros vagy. Én a helyedben nem kockáztatnám a jövőmet.

* Cicero: *A szónok*, II. könyv (Polgár Anikó és Csehy Zoltán fordítása).

7.

A nap legizgalmasabb tanórája Mr. Griffin kriminalisztikája. Bevallom, ezt az órát vártam a legjobban. A nyomozás tudománya már egészen kis koromtól kezdve érdekelt. Sherlock Holmes történetei mindig különleges helyet foglaltak el a szívemben. Anyám imádta Arthur Conan Doyle regényeit. Csillogó szemmel hallgattam a felolvasást, ahogy a Baker Street-i detektív felgöngyöltette a szövevényes bűnügyeket. Ez is egy olyan dolog, ami hozzáköt, amin keresztül azt érzem, egy része velem van.

A tanár pontosan, az utolsó harangozást követően érkezik a terembe. James Fisherhez hasonlóan Arthur Griffin is fiatal. Rövid barna haja és mackós testalkata bizalmat és kedvességet sugároz. Ám igen hamar rá kell jönnünk, a látszat csal. Rendkívül nyers stílusát szerintem sokan nem fogják szeretni. Pedig ez a tantárgy sok másikhöz kapcsolódik.

- A kriminalisztika egyaránt fontos ügyvédeknek, jogászoknak, ügyészeknek, bíróknak és persze a kriminalistáknak. - Mély hangja bezengi a termet.

Én az utóbbi szakot tervezem majd felvenni. Már évek óta tudom, ez érdekel igazán, a bűnüldözés szakterülete.

A kriminalisztika a tények tudománya. Diocletianus római császár 294-ben kiadott rendeletének egy részletét Mr. Griffin többször is megemlíti az órán.

*Da mihi factum dabo tibi ius**- Adj nekem tényt, adok neked jogot. Ez a tudomány körülbelül százhusz éve létezik. Tudja esetleg valaki, ki volt a mai

modern kriminológia atyja?

Egy Robin nevű fiú lelkesen jelentkezik.

- Eugène-François Vidocq - válaszolja.

- Úgy bizony - helyesel Griffin -, *a szökevénykirály*. - Aki nem ismeri a történetét, az jobb, ha jegyzetelésbe kezd. Ez a férfi megannyi rablást, betörést és egyéb bűncselekményt követett el addig, amíg egy nap ezt megelégtelve felkereste a rendőrséget, és az összes addigi tudását átadta nekik. A rendőrség első számú informátora lett, és rengeteg nyomozati módszert fejlesztett ki, amit még a mai nap is használnak.

Igyekszem Griffin minden szavát lejegyezni, semmit sem akarok kihagyni. Az ő hangján kívül csak a ceruzák és tollak sercegését hallani.

Griffin szerint minden bűnügyi helyszín egy könyv, amiből meg kell tanulni olvasni. Aki nem tudja olvasni ezt a könyvet, az nem alkalmas kriminalistának, és csak az idejét pazarolja az óráin.

- Lefogadom, van, aki Sherlock Holmes kalandjai miatt van most itt.

Melegség járja át a mellkasom, erősen kell szorítanom a szám, hogy ne mosolyodjak el.

- Nekik van egy rossz hírem, mihamarabb kapják össze magukat, nyomolvasásban ne ő legyen a példaképük.

Ez egy kicsit fáj.

- Legyen inkább Hans Gross osztrák vizsgálóbíró. Figyelmükbe ajánlom, hogy az 1893-ban megjelent *vizsgálóbíró kézikönyve* megtalálható az akadémia könyvtárában.

Túl sok diák figyelmét kelti fel ez a könyv. Biztos vagyok benne, hogy várólista lesz hozzá.

- A 19. század második felében a természettudományok robbanásszerű fejlődésével a kriminalisztika is rohamtempóban fejlődött. Akkor volt az első

ujjnyom-azonosítás - a tanárunk hangja izgatottá válik. - Lássuk, ezzel kapcsolatban mit tudnak, természetesen pontokért cserébe.

Pontok? Ezek szerint igaz, amiről a diákok suttogtak, nem csak a vizsgaeredményeink lesznek fontosak. De miért tesz próbára minket? Hiszen ez még csak az első óra. Mr. Griffin nem titkolózik, ő bizony vállalja, hogy az a bizonyos pontozás, amiről mindenki beszél, de hivatalosan senki sem vállalja, létezik. A jegyeink mellett ez alapján fognak rangsorolni minket.

- Ki volt az, aki kidolgozta az ujjlenyomat-azonosítási...

- Francis Galton - érkezik a válasz a terem végéből.

A mély, karcos hang érzelemmentesen cseng.

- Galton kimutatta, hogy az ujjlenyomat jellegzetes, egyedi mintázata minden személynél ugyanaz marad egész élete során - folytatja William.

- Nahát, Mr. Black - Griffin elismerően bólint. - Esetleg azt is tudja, hogy ki volt az, aki az egészet rendszerezte?

- Edward Henry.

- Általában ezt a diákok nem szokták tudni - mondja a tanárunk -, de ugye Mr. Black előnnyel indul.

Hangjában enyhe gúny lapul, ennek ellenére megadja az ígért jutalmat. Ezt nem hiszem el! Csak azért tudja a válaszokat, mert négy évvel ezelőtt már hallotta őket.

- Elnézést, de miért jár neki a pont?

A kérdés, ami mindenki benne van, belőlem szakad ki. Mr. Griffin meglepődik.

- Parancsol, Ms. Harper?

- Miért jár annak pont, aki csak azért tudja a helyes választ, mert egyszer már járt előkészítőre?

- Auch! - William fájdalmasan a szívéhez kap.

Az osztály zsizsegni kezd.

- Elég legyen! - inti csendre a tanulókat Griffin.

- Sajnálom, de ez így nem fair.

Abba kellene hagynom, de képtelen vagyok cipzárt húzni a számra. Griffin belátja, hogy igazam van.

- Ez így igaz, Ms. Harper, tökéletesen egyetértek magával. Csakhogy az élet se mindig fair, jobb, ha már most tisztában van ezzel.

Harangozás után többen is a könyvtár felé sietnek, az órán említett könyv lehet az oka. Aurorával inkább neki se indultunk, helyette délig az udvaron ücsörgünk. Fél egy körül az ebédlőben összetalálkozunk Theóval. Ahogy vigyorogva üdvözlök minket, meglátom a narancsszínű cukrot bukfencezni a szájában.

- Milyen volt a művészet? - kérdezi öccsét Aurora.

- Zseniális - válaszolja lelkendezve a fiú. - A tanárunk a skóciai nemzeti múzeum kurátora.

- Szívesen megnézném azt a múzeumot.

Válaszomra mindketten megörülnek. A paradicsomleves bazsalikomos illata finoman gőzölög a levegőben. Aurora vajas kése sercegetve karistolja pirítósa tetejét.

- És van már olyan, akivel összehaverkodtál?

Theo a szomszédos asztalnál ülő fekete, milliméteresre nyírt hajú fiú felé biccent.

- Robin - mondja. - Kar, hogy a gimibe nem tudtam, milyen ióf4
- Arról beszéltek, aki Kaleb mellett ül? - kérdezem.

Egyszerre bólintanak.

- Érdekes választás - reflektál cinikusan Aurora.

Theót persze nem érdekli nővére élcélődése, azt hiszem, örül, hogy valaki szimpatizál vele. Aurorától tudom, hogy Theo mindig is magának való volt. A korábbi iskolájukban sokszor piszkálták emiatt. De a nyár alatt megváltozott. A fizikumát elnézve, most aligha merne bárki kötekedni vele.

- Az méz? - nézek Theo pirítására.

- Mennyei - hümmögi teli szájjal.

- Gyomorforgató - testvére öklendezést imitál. - Szerintem téged örökbe fogadtak, csak ez lehet a magyarázat.

Bevallom, a paradicsomleves és a méz nekem sem tűnik étvágygerjesztő kombinációnak.

- Ez - magasba emeli a nektárral megkent szeletet - az istenek eledele.

- Csak nehogy úgy járj, mint Melissa, a végén te is egy zümmögő bogárrá válsz - csipkelődik Aurora.

Még a gimiből emlékszem erre a történetre. A görög mitológiában a kisgyermek Zeust méhek táplálták. Egy Melissa nevezetű nimfa a testvéreivel együtt nevelte őt a Dikté-hegy mély barlangjában. A történet végére csak homályosan emlékszem, de úgy rémlik, miután Melissa kitanulta a mézgyűjtés fortélyait, méhvé változott. Szerencsére ez a veszély nem fenyegeti édesszájú barátomat.

Ebéd után a könyvtárba megyek, megpróbálom kikölcsönözni a könyvet, melyet Mr. Griffin említett, persze nem járok sikerrel. Számítottam rá, hogy megelőznek, de ha már itt vagyok, akkor megnézek valamit. A kíváncsiságom az elmém hátuljában zsizseg. A földszinti ablakok mellett számítógépek sorakoznak, az egyikhez ülve folytatom a kutatást, amit Fisher óráján elkezdtem.

Fogalmam sincs, hogy miért tette. Olyanok voltak, mint a testvérek. Talán a barátjuk halálát nem tudta William feldolgozni.

Szeretnék mindenkit nyomatékosan megkérni, hogy tisztelje a családom gyászát. Ne zavarjanak minket ezekben a nehéz időkben.

James Fisher, az áldozat fivére

Fisher nyilatkozata után újabb cikkekre kattintok.

GYILKOS VAGY ÁRTATLAN?

Edinburgh városát hetek óta ez a kérdés foglalkoztatja. William Black ártatlan vagy bűnös? Egy kegyetlen gyilkossal van dolgunk, vagy baleset volt csupán? A tárgyalások jelenleg is zajlanak, és megbízható forrásból tudjuk, a bizonyítékok ellene szólnak. Ugyanakkor mindenkiben ugyanaz a kérdés merül fel, mégis miért akarna végezni valaki a gyerekkori barátjával? Vajon mi lehet az igazság?

Talán a szörnyeteg mindig is ott szunnyadt benne, aztán egy szép napon felébredt, és mint egy kórság, kibontakozott benne.

- Sikerült valami érdekeset találni?

A kérdéstől megdermedek. A mellettem lévő szék halkán nyöszörög, ahogy közelebb húzzák hozzám. Az arcom szégyentől lángol. Miért nem a szobámban folytattam a kutakodást? Idióta vagyok!

- Vannak egészen jópofa cikkek. - William a monitorra bök. - Az egyikben például azt állítják, hogy egy démon szállt meg, és ördögűzésre lenne szükségem.

Hangja könnyed, jókedvűnek tűnik, egy fikarcnyit se zavarja, hogy éppen utána kutakodók. Talán magyarázkodnom kellene, de helyette inkább kérdőre vonom.

- Te követsz engem?

Nagyokat pislog, úgy látszik, nem erre számított.

- Egy iskolába járunk, rémlik? Jobb, ha hozzászoksz, hogy néha összefutunk.

Ha rajtam múlik, minél kevesebbet szeretném látni. Zavartan felnevetek, miközben gyorsan klikkelgetve zárom be az oldalakat.

- Máris végeztél?

- Igen! - mondom, és felpattanok.

- Milyen kár, ihattunk volna egy kávé.

Könyveimet a mellkasomhoz szorítva már éppen elfordulok, amikor eszembe jut valami...

- Milyen cetlit húztál tegnap?

- Jól tudod - közönyösen megrántja a vállát -, a ragadozó volt nálam.

Hiába nézem az arcát, képtelenség bármit is leolvasni róla. A kávézóban történetek járnak a fejemben. Egy hang azt súgja, hazudik a játékkal kapcsolatban.

- Máshogy kérdezem - halkabbra váltok. - Mit húztál elsőként?

Szája sarkában mosoly jelenik meg.

- Okos kislány.

Büszkén néz rám, mint aki élvezi, hogy lebukott. Charles jól emlékezett, ő húzta ki a ragadozó szóval ellátott papírdarabot. William úgy csente el a cetlit, ahogy tőlem a kávéra szánt pénzt. Csak tudnám, miért tette.

- Most én kérdezek - a szék megreccsen, ahogy hátradől. - Te is gyilkosnak gondolsz?

- Én... - alig bírok megszólalni.

- Kellemetlenül érzed magad a kérdéstől? - kimondja, amit gondolok.

Nem válaszolok, szó nélkül felkapom a könyveim, de mielőtt távoznék, még egyvalamit hozzátesz a kérdéséhez.

- Tudod, minden félelem gyökere a tudatlanság.

A kollégiumba vezető folyosón sétálok, a falon lógó egykori tanárok és diákok képeit nézegetem. Megannyi emlék és sportesemény mellett elhaladok, míg végül egy fekete, díszes keretbe foglalt fotó előtt megállók. Egy kis táblán ott a név, és az, hogy mindig emlékezni fogunk rád. *Ethan Fisher*. Közvetlen mellette lóg Grace Wood, az elgázolt lány fotója. Őket nézve elszorul a torkom, annyi idősök voltak, mint most én.

Vajon igaz az, amit a hírekben Ethanról mondtak? William végzett vele? De mégis miért tette valaki ilyet? A képre nézve azt kívánom, bár Ethan megszólalna, bárcsak elmesélné, mi történt akkor éjszaka.

* Latin idézet

ETHAN

*Mors certa, hora incerta**

A halál biztos, az ideje bizonytalan.

Képzeld el a halálod napját.

Abban reménykedsz, hogy időskorban, ágyban párnák közt ér utol a vég. De realista emberként sejtéd, hogy ez nem így lesz. A bizalom értékes dolog, mégis van, akinek gondolkodás nélkül felkínálsz. Átadod a szíved egy darabját, mert eszedbe se jut, hogy esetleg sérülni fog. Az agy már tudja, mi lesz, előre jelzi, hogy fájni fog. Persze ezt figyelmen kívül hagyod, a szívedre hallgatsz. Nyugtató magad, hogy ő nem bántana. Sőt, az életét is feláldozná érted.

Sajnos későn tanulod meg a leckét. Figyelned kellett volna az intő jelekre Csakhogy a hideg, józan ítélőképességet elhomályosítják az érzelmek. *Bár az eszemre hallgattam volna!* A földön térdelve erre gondolsz, és abban reménykedsz, hogy nem teszi meg. Látod a hezitálást a szemében. De ott van a sötétség is, ami szépen, lassan bekebelezi. Bár meg tudnál szólalni, felelevenítenéd a kedvenc közös emléketeket. Az talán emlékeztetné őt... emlékeztetné arra, mit jelentettetek egymásnak.

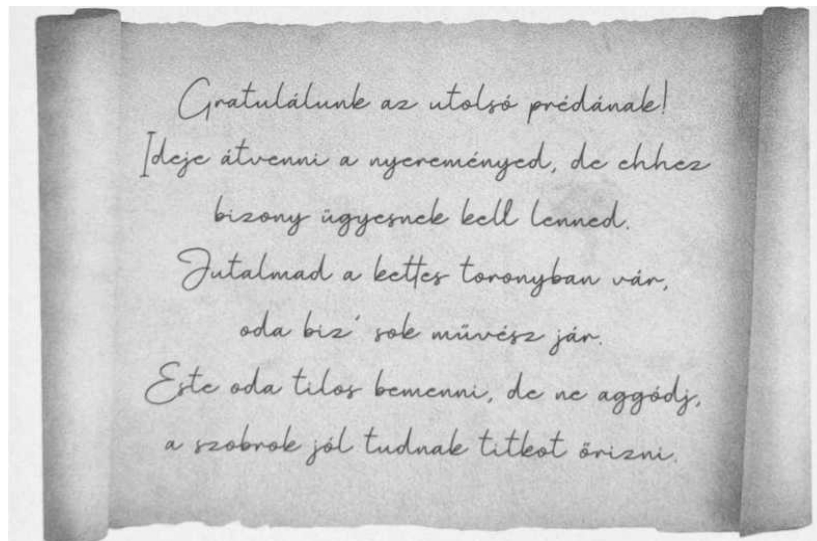
* Latin idézet

8.

Lefekvéshez készülődöm, tiszta pizsamáért nyúlok a szekrény- be, amikor... Egy borítékot találok a polcomon, a ruháknak támasztva, ami csak arra várt, mikor találom meg végre. Ki küldhette? Mintha egy rejtélyekkel teli detektívtörténetbe csöppentem volna. Sürgetve tépem fel a levelet. A kacskaringós, díszes betűk arany tintával íródtak, a lámpa fényében egészen sejtelmesen csillognak.

Ahhoz, hogy a jutalmam megkapjam, szabályt kell szegnem? Miért várják el ezt tőlem? Kettősség van bennem. Egy részemnek eszében sincs a tiltott helyre menni. De ott a másik, aki megfogadta, hogy új életet kezd, Edinburgh-ben minden más lesz. Neki a tiltás csak még jobban felizzítja a kíváncsiságát.

Ajtó nyílik, Aurora megérkezik. A levelet a köntösöm zsebébe gyűröm, nem árurom el, mire készülök.

Leszáll az éj, a hold betekint az ablakon. A fénysugarával jelzi, itt az idő, indulhatok. Nem töltök sok időt a lebukás esélyeinek latolgatásával. Túl erős a kíváncsiságom, hajthatatlanul visz előre. Az akadémia sötét folyosóin egy lélek sincs, de a kettes toronyba csak kívülről lehet bejutni, a kerten át kell továbbmennem.

Messziről hallom a városból érkező diákokat. Feljűk tekintek, távol vannak, észre sem vesznek. Leszáll a köd, tejfehér takaró vonja be az akadémia épületeit.

A toronyhoz érve körbenézek. Rossz előérzet bizserget, mintha a csillagok is utánam kémkednének. Az ajtó nyitva, tiszta a terep, minden zökkenőmentesen megy. Csigalépcső visz fel a művészek terméhez, mire felérek, egészen kimelegszem. Az ajtón jól látható idézet csábítja az alkotó lelkeket.

*Ars longa, vita brevis.** - A művészet örök, az élet rövid.

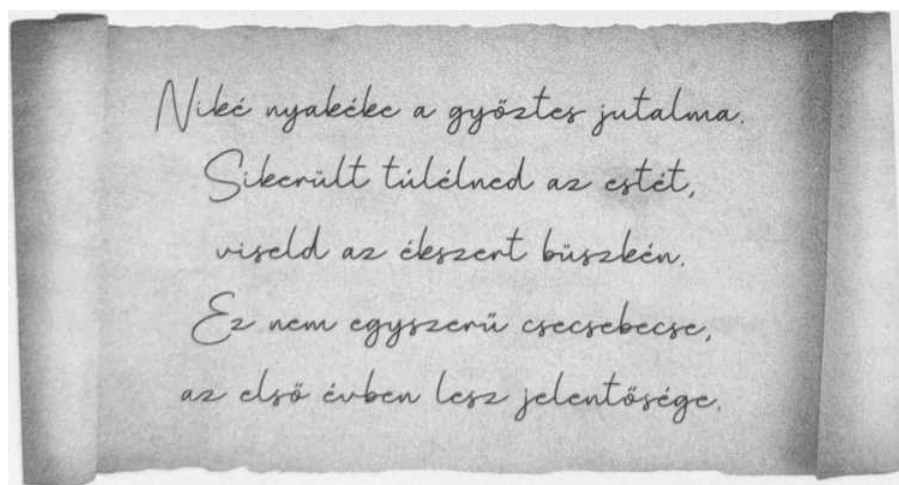
Belépek a kivilágítatlan terembe. Néhány pislogás múlva hozzászokom a sötéthez, a tárgyak körvonalai egyre élesebben rajzolódnak ki. Döbbsenten látom, itt nincs senki. Azt hittem, a nyereményem Steve, a másodéves diák fogja átadni. Talán későn érkeztem. Csendben kutakodni kezdek, átnézem a padokat, kihúrom a fiókokat, a tanári asztal alá is benézek, de hiába. Az ígért jutalmat sehol nem lelem. A terem végét hatalmas lepel takarja, ott még megnézem. Meghúrom a vastag, sodort kötelet. A bársonyfűggöny szétnyílik, feltárja a műtárgyakat. A méretes szobrok láttán egy pillanatra ledermedek, túlságosan élethűek. Itt biztos néni talállok semmit. Hatát fordítok, amikor eszembe jut a level utolsó sora. *A szobrok jól tudnak titkot őrizni.*

Izgalom csiklandozza a testem, már biztosan tudom, itt kell lennie. A szobrok között kevés a hely, alig férek el mellettük. Van itt díszes váza,

félelmetes, vicsorgó vadállat, de a legrémisztőbbek az embereket formázó művek. Mintha korábban elő, lélegző személyek lettek volna, akiket Medúza atka sújtott. Az egyik arcán valódi fájdalmat látok, szemöldöke között mély ráncok, orrát felhúzza, szemét erősen szorítja. Az alkotó vajon a saját érzelmeit jelenítette meg benne? A kígyóhajú nő nem létezik, én mégis megborzongok. Mihamarabb el akarok tűnni innen.

Hirtelenjében egy árny mozdul meg a sötétben. Rémülten a mellkasomhoz kapok. Csak egy pillanatig láttam csupán, de az életem tenném rá, hogy van itt valaki. A fénytelen sarkot nézem, óvatosan közelebb lépek. A csuklyás, arc nélküli szobor mozdulatlanul áll, mintha bizonygatná, hogy az előbb csak az elmém szórakozott velem.

Hirtelen a jobbomon szemet szúr egy kis doboz, egy oroszánt ábrázoló szobor tartja a mancsában. Méregzöld színe miatt egészen beleolvad a sötétségbe, mintha direkt rejtőzködne. Kezembe veszem az arany szalaggal átkötött ékszerdobozt. Az iskola színeit hordozza, ez nem lehet véletlen. Tetejében egy levél, aljában pedig egy ékszer bújik meg. Vékony ezüstlánc, melyen egy angyalszárny csillog. Csodálatos néz ki, úgy tündököl, ahogy csak a nyeremények tudnak.

Niki nyakéke a győztes jutalma.
Sikerült túlélned az estét,
viseld az ékszer büszkén.
Ez nem egyszerű csecsebecse,
az első évben lesz jelentősége.

Niké, a győzelem istennője. Általában szárnyas nőalakként jelenítik meg őt. Végigsimítok az angyalszárnyas medálon, amikor...

- Ideje lenne távoznod.

A szívem kihagy egy ütemet, a balszerencse William személyében utolért. A kőszobrok rejtekéből bújik elő. Tudtam, hogy van itt valaki!

- Te?

- Valaki mást vártál? - lezseren támaszkodik a csuklyás alaknak.

Szőke haja csapzottan lóg az arcába, mintha idáig rohant volna.

- Nem vártam - kihúzom magam, a nyereményt a hátam mögé rejtem - senkit sem.

Tekintete követi a mozdulatot, kíváncsiság tüze izzik a szemében. Inge gyűrött, nyakkendője laza, a fékezhetetlenség látszik rajta.

- Mint mondtam - a bejárat felé villan a tekintete -, menned kellene.

- Majd megyek, ha úgy tartja kedvem.

Ugye nem hiszi azt, hogy parancsolhat nekem?

- Perceken belül bánni fogod a makacsságodat.

Csak azt bánom, hogy nem maradtam a szobámban.

- Egyáltalán, mit keresel itt?

- Kóros álmatlanságban szenvedek, minden este sétálok.

- Vagy úgy - hümmögöm.

Egy pillanatig sem hiszem el, amit mond. Közelebb lép hozzám, állát dörzsölve a tekintetem fürkészi.

- Mit csinálsz? - kérdezem, kellemetlenül érzem magam, amiért így nézeget.

- A szem elárulja azt, amit a szád nem mer.

Szüntelen játszadozik, azt hiszem, őt ez élteni.

- Szereted a feladványokat? - kérdezem.

- Kifejezetten élvezem őket. Téged is annak látlak.

- Egy feladványnak?

- Igen, és alig várom, hogy megoldjalak.

Elképesztően intenzív érzéseim vannak iránta. Csak még azt nem tudom, hogy pozitívak vagy negatívak.

Lépteket hallunk, egészen közletről érkeznek. Rémület villan fel bennem.

- Oda, a szobor mögé! - utasít William.

Éppen csak annyi időm van, hogy beugorjak a hatalmas kődarab mögé. Kinyílik az ajtó, a zsanérok kattannak. Valaki a küszöbön megtorpan, talán nem fog tovább jönni. Hiú remény volt ezt hinni. Fénysugár hasít a sötétbe, a lassú, elnyújtott lépések vészjóslón dobbannak.

- Szép jó estét! - reccsen egy mély hang.

Óvatosan kilesek, a portás, Mr. Bennett nyúzott, ráncos arcát látom. Gondolom, nincs ínyére az éjszakai felügyelés. William nyeglén viszonozza a köszönést.

- Elárulná a fiatalúr, mit keres itt?

- Természetesen, sétáltam.

Megcsóválom a fejem. *Te ütődött... Hisz ez már nálam sem vált be.*

- Éjszaka tilos az akadémiára bejönni, az eligazításon többször is mondták.

- Valóban? Lehet, hogy annál a résznél elaludtam.

Nem bölcs dolog ebben a helyzetben élces válaszokat adni.

- Hol van a másik? - morogja türelmetlenül.

A kapcsolóra csap, a lámpák kigyulladnak. Szívem a torkomba szökik, Mr. Bennett járkálni kezd, engem keres. Egyre közelebb érzem a jelenlétét, akár egy vérszomjas szörny elől, úgy próbálok előle elbújni.

- Hová rejtőzött?!

- Kicsoda? Velem nem volt senki - válaszol William fesztelenül.

- Hallottam, hogy beszélgettek.

- Magamban beszéltem, gyakorta előfordul.

A portás megáll, talán elhiszi, amit mond. Közelebb lép hozzá, ujját fenyegetően felemeli.

- Utolsó esély, mondja el, hol van, vagy mindkettőjük büntetését maga fogja elvinni.

Büntetés? Elszorul a torkom, fejem a hideg kőnek támasztom, a szobámban kellett volna maradnom. Ennél rosszabbul nem is kezdhetném az előkészítőt.

- Már mondtam, kizárólag a saját társaságomat tartom elég szórakoztatónak.

- Bizonyára a büntetők munkáját is ilyen szórakoztatónak fogja találni.

Mr. Bennett kivezeti Williamet a teremből. A diák, akitől mindenki retteg, az előbb védett meg. Nem árult el, pedig megtehetette volna. Másodjára önzetlen velem szemben, csak tudnám, mi célja van vele. A gyomrom mélyén ott ül egy különös érzés, egy érzés, ami azt súgja, hogy William talán mégsem az, akinek mindenki hiszi.

* Idézet Hippokratész ókori görög orvostól.

9.

Aurorával a kriminológiaórán hallottakról beszélgetünk, amikor valaki kopog. Egy mézbarna hajú lány libben át a küszöbön. Hosszú haját szoros fonatban hordja. Erős sminkje miatt sokkal idősebbnek tűnik nálunk.

- Szia, Spencer! - köszön neki Aurora.

Aurora és Spencer egy középiskolába jártak, mint az akadémián jó néhányan.

- Csak szólni akartam, összeülünk páran a színházterembe, ha van kedvetek, gyertek.

Az előadótermet még nem láttam, kíváncsi vagyok, milyen. Spencer mosolygós, kedves lánynak tűnik, de jobban belegondolva, még sincs kedvem elfogadni a meghívást.

- Még meglátjuk, de kösz, hogy szóltál - biccent Aurora.

Miután Spencer magunkra hagy, a szobatársam rögtön felpattan.

- Elgémberedtem már a sok üléstől - nyögi nyújtózkodás közben.

A tükörhöz lépve a hajával megegyező, téglaszínű pirosítót pacsmagol az arcára. Ahogy látom, ő menni akar.

- Én inkább...

- Bele se kezdj! - pirít rám. - Muszáj jönnöd.

- Semmi sem muszáj.

- Hidd el - hangja ellágyul -, vannak, akik jó fejek. Itt vagyunk példának mi Theóval.

Talán igaza van, lehetnék egy kicsit nyitottabb.

- Rendben - sóhajtom.

A színházterem az akadémia félkör alakú épületében található. Az aulában összetalálkozunk Theóval és Robinnal.

- Sejtettem, hogy jönni fogtok - int vigyorogva Theo.

- Naná, mindkettőnknek volt hozzá kedve - kacsint rám

Aurora.

Persze, csak ehhez volt kedvem ma este. Egy dupla szárnyú, aranytölgy színű ajtóhoz érünk, amire méretes betűkkel felírták, hogy színházterem.

- Csak utánatok. - Robin udvariasan maga elé enged minket.

A helyiségben vörös, bársonnyal borított székek sorakoznak, ha jól emlékszem, az iskola prospektusában az szerepelt, hogy a terem befogadóképessége négyszáz fő. Gyakorta rendeznek itt előadásokat és vitaesteket. Kétoldalt három-három díszes páholy van az emeleten. Az egész hely olyan, mintha egy antik ékszerdoboz belseje lenne. A nézőtér körbeöleli a színpadot, ahol most diákok ücsörögnek. A félhomályban alig látom őket. Az újonnan érkezőkre szinte azonnal felfigyelnek. Sokukat nem ismerem, de a mesterhármas tagjai azonnal szemet szúrnak. *Csodás, gondolhattam volna rá, hogy ok is Itt lesznek.* Az emelvényre vezető néhány lépcsőfok kínjában felnyög alattunk.

- Épp időben érkeztetek - köszönt minket Kaleb. - Ugye most nincs nálad kávé? - szórakozik velem vigyorogva.

A kérdésre mosolygással egybekötött fejrázás a válaszom.

- Nahát - Laura keresztbe font karral lép hozzánk -, ő mit keres itt?

Fintorral az arcán felém biccent. Mintha egy szemétdarab lennék, amit a szél fúj ide.

- Ez nem az egyik, apa pénzéből finanszírozott bulid, Laura - kel a védelmemre Aurora. - Az jön ide, aki akar.

A lány szája megfeszül, az orrát felhúзва vigyort erőltet magára.

- Igazad van - feleli. - Igazából olyan, mintha itt sem lenne.

Annyira bunkó... Egy mondattal képes a földre dőngölni az embert.

- Engedd el a füled mellett - súgja Aurora.

Felelsz vagy mersz játékot akarnak játszani. Theo egy alkohollal teli műanyag poharat nyom a kezembe, azt mondja, majd ellazulok tőle. Körbeüljük a színpadot, mintha csak egy szeánszra készülnénk. Kíváncsi vagyok, a játék végére kit fogok a legjobban utálni.

- Majd én kezdek - mondja lelkesen Spencer. - Sophia, felelsz vagy mersz?

- Felelek - válaszolja a hamvasszőke hajú lány mosolyogva.

- Igaz, hogy túlságosan is szereted a tanárokat?

A lányok huhogásba, a fiúk röhögésbe kezdenek. Többen is összesúgnak. A lány arca egyre csak pirosodik, végül vigyorogva magasba emeli a poharát, majd nagyot kortyol belőle.

- Igaz! - rikkantja büszkén.

- Ő Sophia Taylor - súgja Theo. - Mindenki tudja, hogy a St. Davidsben összeszűrte a levelet a matektanárunkkal.

- Ez komoly?

Theo bólint. Egy tanár-diák viszony súlyos következményeket von maga után.

- Ezek után is simán felvették az előkészítőbe? - suttogom.

Theo a mutató- és a hüvelykujja összedörzsölésével válaszol. Hát persze, pénzzel sikerült eltussolniuk, gondolhattam volna. Mindent korrupcióval oldanak meg, teljesen más értékeket képviselnek.

- Lehet licitálni, hány napig fogja Sophia magán tartani az egyenruhát! - horkan fel Hunter.

A fiúk további disznó megjegyzésekkel szórakoztatják egymást. A lány most már kínosan érzi magát, zavarában a haját piszkálja. Nevetgélve megrántja a vállát, igyekszik úgy tenni, mintha a kellemetlen, már-már bántó kommentárok nem hatnák meg őt.

- Elizabeth, felelsz vagy mersz? - Laura éles hangjára a társaság elhalkul.

Sötétbarna szemek villannak rám. Nem sikerült sokáig észrevétlennek maradni.

- Felelek.

- Sejtettem - vakkantja lenézően. - Igaz, hogy ösztöndíjra pályázol, mert nem tudod kifizetni a tandíjat?

Gúnyosan elmosolyodik, szája aprót rándul az elégedettségtől. Nehéz visszanyelnem a torkomban megjelenő apró gombócot. Biztos vagyok benne, hogy csak tippel, de ennél pontosabban nem trafálhatott volna bele.

- Szivi, ne legyél gonosz - mondja Hunter, miközben végigsimít a barátnője combján.

A szemem sarkából látom, Aurora már a száját nyitja.

- Jól van, legyen egy másik kérdés, erre úgyis mindenki tudta a választ. - Laura unottan megrántja a vállát. - Meg is van! - mosolya vészjósló. - Kit csókoltál meg utoljára?

A szemem elkerekedik, a Williammel való este emlékei azonnal bevillannak. Ezt ő nem tudhatja! Vagy mégis? Talán éppen ezért tette fel ezt a kérdést. Gyorsan hazudok egy nevet, biztosan elhiszik...

- Engem - válaszol Theo helyettem.

Mindenki ledöbben, Laura szája tátva marad, csoda, hogy a padlón nem koppan. Aurora sokat sejtetően mosolyog az orra alatt. Theo szeplős arcán kacér mosoly jelenik meg, aki ránéz, azt hiheti, valóban igaz, amit állít.

- Nem semmi - bólint Laura -, két napja vagy itt, és máris rámásztál valakire.

- Miből gondolod, hogy ő mászott rá? - kérdezi Aurora.

Az ikrek együttesen a védelmemre keltek, annak ellenére, hogy alig ismernek. Néhány kör és jókora mennyiségű alkohollal később a kérdések és feladatok egyre bizarrabbak. Mintha kötelező lenne egyre kellemetlenebb helyzetbe hozni a másikat. Az ikreken és Robinon kívül talán még Spencer szimpatikus. Rajtuk kívül mindenkitől rosszul vagyok.

- Játssz el valakit, mi pedig kitaláljuk, ki az - érkezik az utasítás Hunternek.

A hú dülöngélve feláll, miután kiegyenesedik, beletúr a hajába.

- Szerintem ezt mindenki tudni fogja - mutat végig rajtunk.

Egy határozott ugrással a legjobb barátja, Kaleb mellett terem. A padló hangosan reccsen az érkezéstől. Hunter ölelgetni kezdi, többször is elmondja, mennyire szereti, majd hirtelen úgy csinál, mintha elválná a torkát. A morbid jelenet után többen is William nevét kiáltják. Ez kicsit sem vicces. Hunter arca groteszk, agresszív grimaszba torzul.

- Nem hiszem el, hogy visszaengedték - fújtatja.

- Nyugi, baby - nyávogja Laura -, nem lesz sokáig köztünk.

Ez furcsa, Laura mondata mintha konkrét kijelentés lenne. Átkozom magam, amiért megígértem Aurorának, hogy addig maradok, amíg ő is. Ahhoz, hogy továbbra is kibírjam ezt a társaságot, innom kell. Az egyik díszlethez sétálok, aminek a tetején alkohollal teli palackok vannak. A borosüveg felé nyúlok, amikor...

- Szerintem ezzel próbálkozz - szóval meg valaki mögöttem.

Egy világosbarna hajú fiú lép mellém, aki csak most érkezett. Finnick Wallace, Aurora már mesélt róla. Elbűvölő, okos, illedelmes, igazi mintagyerek, amilyenek egy politikus fiának lennie kell. Világosbarna haját aranszínű szálak szövik át. A mosolya megnyerő, az ember első pillantásra

megbízik benne. A felém tartott műanyag pohárban átlátszó folyadék fodrozódik.

- Mi ez?

- Varázsital - feleli sejtelmesen. - Ezzel el lehet viselni őket. - A társaság felé biccent, akik szúrós szemmel méregetnek minket.

A válasz megmosolyogtat, halk nevetésemet az italba fojtom. Egész kedvesnek tűnik, nem értem, mit keres itt.

- Finnick, te jössz - kiáltja Spencer. - Felelsz vagy...

- Merek!

A fiúk ujjongani kezdenek, így kell ezt csinálni, harsogják kórusban.

- Addig nem hagynak békén, amíg ezt nem választom - súgja nekem.

- Csókold meg Lizzt!

A feladat hallatán félre nyelek. Eszembe se jutott, hogy ezt fogják neki mondani. Finnick velem ellentétben nem jön zavarba. Tengerkék, csillogó pillantásában ott a kérdés, ha engedélyt adok, megteszi.

- Én azt hiszem...

Egy hangos dobbanást hallunk a jobb oldali páholyok felől. A figyelemelterelés jobbkor nem is érkezhett volna. Mindenki odakapja a tekintetét, *Ki van ott?*- kiáltják többen is. Válasz nem érkezik, a levegő törékennyé válik. A többiekkel együtt összeszűkül szemmel a sötét erkélyt kémlelem. Néhány pillanat múlva a társaság feladja, újra a játékkal foglalkoznak, de én még mindig a sötétséget nézem. Ahogy egyre jobban koncentrálok, mintha egy alak rajzolódna ki a fénytelenységben.

- Haver, rajtad a sor - mondja Kaleb Finnicknek.

- Nekem elég volt ennyi mára - előzöm meg őket.

- A játékot nem lehet abbahagyni - csattan fel Hunter -, ez a szabály.

Nem lehet abbahagyni? Akkor csak figyelj-

- A szobában találkozunk - mondom Aurorának, és lesétálok a színpadról.

Vége az előadásnak, taps mégsem érkezik, a közönség csalódott. Érzem a hátamra szegeződő tekinteteket. A duruzsolásukból csak egyetlen mondatot tudok kivenni.

- Nem is értem, miért engedték játszani.

A folyosóra érve már nem hallom a hangjukat. A hálókörlet felé veszem az irányt, amikor hirtelen ajtócsapódást hallok. A páholyokra vezető folyosó felől érkezett a hang. Rohanni kezdek, de mire odaérek, már sehol egy lélek. Egy gátlástalan hallgatkozó rejtőzködött a páholyban. Ujjak fonódnak a karom köré, mire felsikoltok.

- Jesszus! - Aurora a mellkasához kap. - Halálra rémítesz.

- Te is engem - vágok vissza lihegve.

Egymás rémült arcát nézve elnevetjük magunkat.

- Tudtam, hogy el fogsz tévedni, ezért jöttem utánad.

- Én nem tévedtem el.

- Tényleg? - kérdez vissza vigyorogva. - Akkor miért a páholyok felé indultál a kollégium helyett?

Nem akarom elmondani neki, hogy láttam valakit. Még a végén rá is a frászt hoznám. Így csak annyit mondok:

- Igazad van, eltévedtem.

10.

Nem vagyok sportos, még a heti egy mozgáskultúra-órát is érzem. Amikor leadtam a jelentkezést, az íjászatot jelöltem meg. A beiratkozásig ezzel egészen megbarátkoztam, ezért felettébb lesújtott a hír, hogy betelt a létszám, és vívásra kell járnom.

Az órát Mr. Dagger, egy volt vívómester tartja. Rendkívül magas, arcának jellegzetes, komor csontozatát kopaszsága csak még jobban kihangsúlyozza.

- A vívás olyan, akár egy tánc, egy vérre menő tánc. Emelje fel a kezét, aki már vívott.

Mindenkinek a keze a magasban. Ezt látva eszemben sincs bevallani, hogy van egy teljesen kezdő a csoportban. Aurora a szobánkban megtanított az alapokra, de úgy érzem, ez édeskevés lesz ide.

- Pompás, reméltem, hogy így lesz. Most emelje fel a kezét, aki úgy érzi, kezdő szinten van.

Néhányan félszegen a plafon felé nyújtózkodnak. Végül is, nem olyan nehéz ez, csak fűrgén ugrálni és szurkálni kell.

Bemelegítő gimnasztikával kezdünk. A pulzusnövelő feladatoktól a tudóm majd kiszakad. Theo az asztmája miatt többször is szünetet tart. Kétségbeesetten próbálom elrejteni a többiek elől, hogy mindjárt elájulok. A falnál végzett gyakorló feladatok közben Aurora igyekszik minél többet segíteni. A köredzés után Mr. Dagger a terem közepére áll.

- Kis figyelmet! - Tenyere hangosan csattan. - A továbbiakban párokban fognak dolgozni, minden haladó egy kezdőt kap maga mellé.

Aurorával összenézünk, boldogan konstatáljuk, egy pár leszünk. Csakhogy arra nem számítunk, hogy a tanárunk áthúzza a számításunkat. A kezében tartott műanyag táblára csíptetett névsorból találomra alkot párokat. Aurorát egy Josh nevezetű fiú mellé osztja be. Remek, csak Laura mellé ne osszanak. Bárki lehet, csak...

- Ms. Harper és Mr. Black.

Ezt nem gondolhatja komolyan. William a terem végéből int, majd egy laza mozdulattal jelzi, menjek oda. Nem tehetek mást, összeszorított szájjal odaslattogok hozzá. A többiek fellelegeznek, hálát adnak, amiért nem nekik kell összeállni a gyilkos diákkal. Van valami egészen abszurd, hogy kardot adnak a kezébe. Mindenki tart tőle, különös, de én mégsem érzek félelmet mellette. A párok felállnak a pástokra, ez a küzdelemre kijelölt rész.

- Elizabeth - meghajol.

- William...

- Hadd találjam ki! - az orrát piszkálva elmosolyodik. - Most először vívsz.

Mr. Dagger épp mögöttem sétál el.

- Ugyan, kérlek... - felhorkantok.

A pontozás miatt nem fedhetem fel a gyengeségeimet. William közelebb lép hozzám.

- Nem szükséges megköszönnöd - suttogja halkán, hogy rajtam kívül más ne hallja.

Tudom, hálával tartozom neki a két nappal ezelőtti éjszakáért, feladhatott volna, de nem tette. Ugyanakkor, egy szívesség felemlegetése arról árulkodik, hogy valamit elvárnak érte.

- Miért csináltad? Le akarsz buktatni? Fenyegetni akarsz vele?

- Nem tudom, feltűnt-e, Elizabeth - a nevem kiejtése után megnedvesíti ajkát -, de nincs kinek elmesélnem.

- Akkor mit akarsz a hallgatásért cserébe?

Válaszul szégyentelen félmosolyra görbül a szája. Azt mondja, semmit, én mégsem hiszek neki. A mester utasítására a felállási vonalához helyezkedünk.

- Tudom, hogy sokan barátok, de ne kíméljék egymást!

William tekintete az utasításra sötéten megcsillan.

- Még szerencse, hogy mi nem vagyunk barátok.

- Szerintem vegyük lazára az edzést - kezdek bele -, átvehetnénk a dolgokat elméleti szinten.

William bólint, majd mire feleszmélek, addigra átlép a középvonalon és oldalba döf. Egy pont oda. Két perc múlva újabb szűrés érkezik a combomra. A következő mozdulatnál a kard vége a nyakamtól néhány centire áll meg. Újabb pontot szerez, nem állok valami fényesen.

- Kezdő szint, Mr. Black, kezdő szint - int felé a mesterünk.

Negyedóra és jó néhány esetlen próbálkozás után William halkán odaszól.

- Nyilvánvaló, hogy nem most vívsz először - jegyzi meg gúnyosan. - De ugye tisztában vagy vele, hogy nem jól fogod a tört?

A hiúságom nem engedi, hogy megszólaljak, ezért csak magabiztos grimasszal válaszolok. Megfogom, szorosan tartom a markolatot, a kezemet pedig feszesen. Úgy nézhetek ki, mint aki tudja, mit csinál. De William arcát látva rögtön elvesztem az önbizalmamat. Jót mulat rajtam.

- Még mielőtt kiszűrod a saját szemed vagy az enyémet, engedd meg, hogy segítsek!

Mielőtt bármit mondhatnék, egy lépéssel mellettem terem. Szorosan hozzám simul. Elmagyarázza a kard részeit, majd megmutatja, hogy kell

helyesen fogni. Ezt látva röhejes volt, ahogy rámarkoltam. Mutató- és hüvelykujját összecsiszpve fogja a markolatot.

Megpróbálom én is. Ráfogok, a többi ujjam beforgatom, kis- ujjal támasztok.

- Akkor jó, ha ide - a tenyerembe mutat - befér egy dió.

Olyan görcsösen fogom, hogy még egy mogyoró se nagyon férne oda.

- Lazítsd el - meleg ujjai lágyan érintik a kezem.

Miután felveszem az alapállást, ő is ugyanúgy tesz.

- Kezdjük újra!

- Alig várom - fintorgok.

Többször is sikerül eltalálnom Williamet, engedi, hogy pontokat szerezzek. Hangosan csattognak a kardok, komoly csaták zajlanak. Mr. Dagger egész órán jegyzetel a papírjára.

- Elég! - hangosan dörren a hangja. - Mára végeztünk.

Az öltözőben Aurora lelkesen mutogatja, milyen hamuszürke, jobbkezes vívókesztyűt szeretne venni. Mint kiderül, évek óta űzi ezt a sportot, akárcsak a többi lány. Egyedül én vagyok, aki a nulláról indul.

- A te sulidban nem voltak választható sportok?

- De igen - felsóhajtok. - Tollasoztam.

Aurora megvillantja fogait, jót szórakozik azon, hogy nem szeretek sportolni.

- Vajon ki lehet a lista legvégén?

Laura gúnytól cuppogó hangja az egész öltözőt betölti. Miután leveszi a felszerelést, fehérneműben járkal közöttünk. Azt akarja, lássuk, milyen vékony. Szánalomra méltó a magamutogatása. Úgy tűnik, valamit vagy valakit nagyon keres, végül tekintete megállapodik rajtam. Démoni vigyor terül el az arcán. Aurora fejrázva jelzi, ne törődjek vele. Laura nem szól semmit, de

látom rajta, mit gondol. Szerinte esélyem sincs bekerülni az akadémiára, és attól félek, igaza van.

Fél nyolcat üt az óra, már sötétedik. Aurorával szedelőzködni kezdünk a csillagászatóra.

- Annyira izgatott vagyok! - toporog lelkesen. - Theóval gyerekkorunk óta imádjuk a csillagászatot.

- Akkor jól sejtem, ezt a szakot fogjátok megjelölni?

- Én majdnem biztos vagyok benne - bólint. - Theo viszont nehezen fog döntésre jutni, a képzőművészet is nagyon érdekli.

A földszinten Theo vár minket, épp egy lánnyal beszélget. Méghogy nehezen barátkozik.

Ahogy kilépünk az akadémiáról, rögtön dideregni kezdek. Az ikrek felnevetnek, ők bírják a hideget, együttérzést hiába várok tőlük. Miközben azt ecsetelik, mennyire élvezik a zord időjárást, a Theo kezében tartott könyvre pillantok.

- Basszus! - szakad ki belőlem.

A szobámban hagytam a tankönyvet. Egyedül szaladok vissza, kettesével szedem a lépcsőfokokat. Végigszáguldok a folyosón, felkapom az ágyról és már megyek is, amikor megcsörren a telefonom. Aurora keres.

- Már indulok vissza - lihegem.

- Még bent vagy?

" Igen.

- Megtennél valamit? - a hangszíne kérlelőre változik.

Jól sejtem, olyat szeretne, amihez nem fűlik a fogam. Theo asztmaspréje a szobájában maradt, mondja. Aurora persze rögtön nyugtat, hogy senkivel sem

fogok összefutni, de ha mégis, akkor elég megmondani, hogy gyógyszerért megyek.

- És ez elég jó indok ahhoz, hogy ne kapjak büntetést, ha elkapnak?

- Szerintem igen.

Biztató...

- Hagyd, majd én visszamegyek! - hallom Theo hangját a háttérből.

- Nem, te maradj itt! - parancsol rá a testvére. - Látom, hogy nem vagy jól.

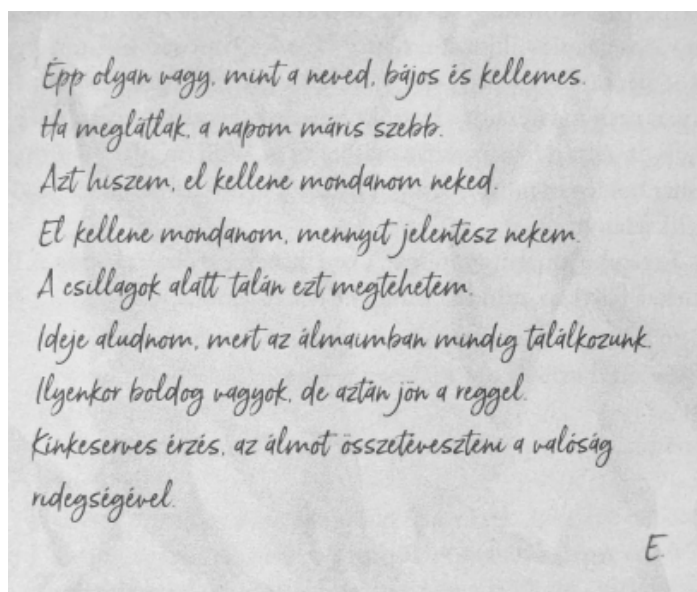
Rossz érzés fog el, amiért ilyen csekélységet nem akarok megtenni. Aurora már éppen azt mondja, hogy elindul, amikor félbeszakítom.

- Hányas szoba?

- Annyira szuper vagy! - hálálkodik. - 106-os, kint megvárunk.

Megint a lépcsőt választom, talán erre nem futok össze senkivel. Az emeletre érve óvatosan kipillantok. A folyosó végén néhány fiú nevetgél, de szerencsére pár perccel később egy hangos ajtócsapódás után mindannyian eltűnnek. Itt a lehetőség, nem késlekedek, gyorsan Theo szobájához sietek. Délben mesélte, hogy nem működik a zár az ajtaján, a kilincset lenyomva valóban könnyedén bejutok. Borzalmas kupleráj tárul a szemem elé, mintha nem is tegnap költözött volna be, hanem több hete. Már értem, Aurora miért mondta, hogy kivetné magát az ablakon, ha újra egy szobában kellene laknia a testvérével. Először az éjjeliszekrényen keresem az inhalátort. Megnézem a papírok alatt, a fiókban, de sehol sem találom. Átkutatom az egyik táskáját, ott se járok sikerrel. Felemelem a takarót, a párnát, de az ágyon sincs. Ezt nem hiszem el! Hova tudta így eltenni? Hirtelen ötlettől vezérelve benézek az ágy alá. A sporttáska és egy festővászon mellett meglátom. Lehasalva nyújtózkodok, de nem érem el. Megpróbálom még egyszer, de csak nem járok sikerrel. Végül hangos nyögések közepette elhúzom a faltól az ágyat. Éppen csak akkora a rés, hogy a kezem befér. Miután megszerzem az inhalátort, leporolom és zsebre teszem. Amikor újból lenézek, az ágy és a fal közötti

résben észreveszem, hogy a szellőzőrács sarkánál kikandikál egy papírfecni. Feléled bennem a kriminológus, úgy érzem, egy gondosan elrejtett titokra bukkantam. Elkezdem piszkálni a rácsot, a körmömmel próbálom lepattintani a falról. Istenem, milyen röhejes lesz, amikor kiderül, hogy csak rágópapír. Lepattan a rács, papírlapok esnek ki a szellőzőből. Kiveszem őket, majd félreteszem, kezemet óvatosan a részbe dugom. Rögtön érzem, találok mást is, mindent az ágyra pakolok. Egy félig megfakult autószozi szórólapja, ami az 1974-es *Nagy Gatsbyt* reklámozza, egy sakkbábu, a fekete király, és levelek. Széthajtom az egyiket. Az alábbi sorok néznek rám az elsárgult lapról:

*Épp olyan vagy, mint a neved, bájos és kellemes.
Ha megláttak, a napom máris szebb.
Azt hiszem, el kellene mondanom neked.
El kellene mondanom, mennyit jelentesz nekem.
A csillagok alatt talán ezt megtehetem.
Ideje aludnom, mert az álmaimban mindig találkozunk.
Ilyenkor boldog vagyok, de aztán jön a reggel.
Kínkeserves érzés, az álmot összetévesztene a valóság
rdegségével.*

E

Egy szerelmes levél?

Megcsörren a telefonom, ijedten kapok a zsebemhez. Mindent, amit találtam, bedobálok a táskámba.

- Minden rendben? - kérdezi a szobatársam kétségbeesetten, miután végre felveszem.

- Persze, persze.

- Jesszus, már azt hittem, lebuktál.

Felnevetek. A telefont a fülemre szorítva visszateszem a rácsot a szellőzőre. Mielőtt visszatolnám az ágyat, észreveszek a földön egy

fényképet. Bizonyára az is a szellőzőből esett ki.

- Sietek - mondom, és bontom a hívást.

Izgatottan tartom az ujjaim között a képet. A szélei felkunkorodtak, mintha titkot rejtegetne. Először csak egy lányt látok, aki középen áll. Különleges, szív alakú arcát felismerem, a cserbenhagyásos gázolás áldozata, *Grace Wood*. Óvatosan kisimítom a fotót, két fiú fogja közre, az egyiküket azonnal felismerem. A kép ugyan nem ma készült, de szőke haja és jellegzetes arccsontja elárulja őt. Aztán felismerem a másik fiút is. William Black és Ethan Fisher boldogan mosolyognak a kamerába, miközben védelmezően ölelik a lányt.

Eszembe jut, mit mondott Theo, kinek a szobáját kapta. A levelek, a fénykép, minden Ethan Fisher tulajdona lehetett.

11.

Az ikrek a csillagvizsgáló előtt várnak. Theo egy pádon fekszik, ahogy meglátom, rohanni kezdek. Zihálva kapom ki a táskámból az inhalátort. Amikor felé nyújtom, riadtan néz rám. Lazán felegyenesedik, nem kapkod levegő után.

- Én azt hittem...

- Már jól vagyok. - Theo szája a füléig ér. - Kedves vagy, hogy visszamentéi érte.

- Azon gondolkoztam... - kezd bele Aurora.

- Gondolkoztál? Kimerítő lehetett, biztos jól érzed magad? - szól közbe a testvére.

- Azon gondolkoztam, valódi büntetés, hogy te is a Carnivorára jelentkeztél.

Theo vigyorog, én meg hangosan felnevetek. Jókedvűen érkezünk meg a kupolás épületbe. Gigantikus ajtaján belépve egy kör alakú teremben találjuk magunkat, közepén pódium emelkedik, körülötte padok. A falak éjkék színűek, a felaggatott képek mellett egy felfestett fluoreszkáló idézet is látható. *Macte nova virtute puer: sic itur ad astra**

A helyet egy hatalmas, ezüstsínű csillagászati távcső uralja. Az ikrek szeme izgatottságtól fénylik, olyanok, akár a kisgyerekek karácsonykor. Egy

középkorú, alacsony, őszes hajú, szemüveges férfit veszek észre a terem végében.

- Jöjjenek, jöjjenek! - integet felénk.

Mivel késve érkezünk, a hely választás nem kínál sok jót. Egyik oldalra Aurora kerül, a másikra sajnos Hunter. Hogy ez mennyire nincs ínyemre... Nem úgy Hunternek. Laura feje biztos vöröslene, ha látná, hogyan méreget a barátja. A tanár fellép az emelvényre, végigsimít zöld kordbársony ingén, megigazítja a szemüvegét.

- Szép jó estét! A nevem Mr. King, és bátran ki merem jelenteni, hogy én leszek az önök kedvence.

Már hallottam vicces és megnyerő stílusáról. Az interneten sok jót írnak róla, az akadémia egyik legrégebbi tanára. Energikussága rögtön rabul ejti a figyelmem.

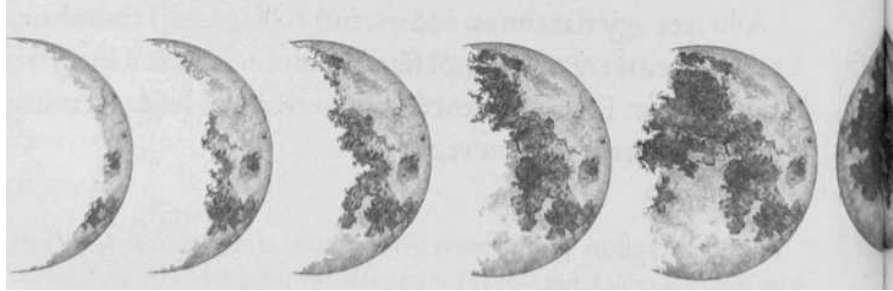
- Maguk, akik ma este itt vannak, a legcsodálatosabb tudomány iránt érdeklődnek. Az emberek már az ókorban is rendelkeztek csillagászati ismeretekkel. Vannak égi jelenségek, amelyek eszközök nélkül is megfigyelhetők. A csillagok alapján például kiválóan lehet tájékozódni. Az ókori emberek rájöttek, hogy a hold megfigyelése révén képesek az időmérésére.

Mr. King részletes bevezetést tart a csillagászat világába.

- És most mutatok valamit.

Megnyom egy kapcsolót, mire a terem félhomályba borul. Többen mozgolódni kezdenek. Egy kattanást hallunk, majd a fejünk felett a csillagos égbolt képe jelenik meg. A sötét mennyezetet tengernyi apró fénypont díszíti. A kivetített látvány elképesztő, akár a szabad ég alatt ülnénk.

- Azta, gyönyörű - pusmogják többen.

Az ikrek szájátva bámulnak mellettem.

- Vannak kifejezetten látványos szabadszemes égi jelenségek. Ilyen például a holdfogyatkozás.

A sötét égbolt lassan átrendeződik. A mennyezet bal sarkában megjelenik a Nap, középen a Föld, a jobb sarokban fent pedig a Hold. King hosszasan magyarázza, hogy pontosan mi történik holdfogyatkozáskor. A három égitest, a Nap, a Föld és a Hold egy vonalba esik. A Hold belemászik a Föld árnyékengerébe, ez csak holdtöltekor jön létre. Amikor a Hold a legsötétebb árnyékon halad át, bíbor színbe borul az egész terem. Az égitest mágikus látványt nyújt, élénkvörösen tündököl a fejünk felett.

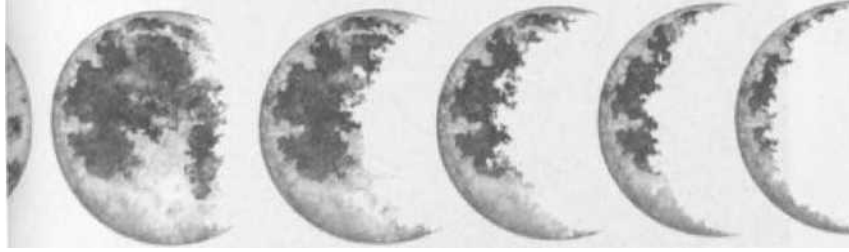
- Ezt a jelenséget az őseink is megfigyelhették.

Nem hittem volna, hogy a csillagászat annyira lenyűgöz majd, mint a kriminalisztika.

- Miért nincs minden holdtöltekor holdfogyatkozás? - kérdezi Spencer.

- Csodás kérdés - lelkenzik King. - A Hold pályasíkja öt fokkal eltér a Föld pályasíkjától, ezért a három égitest csak ritkán kerül egy vonalba.

Hunter mozgolódni kezd mellettem. Ahogy látom, ez az óra nem köti le. Nem nézek rá, de a szemem sarkából látom, előveszi a telefonját. Próbálja takarni a kijelzőt, hogy a fénye ne tűnjön fel. Mindenki a mennyezetre vetített égboltot figyeli, senki sem törődik Hunterrel, rajtam kívül. Illetlen dolog leskelődni, de a kíváncsiságom felülírja az illemszabályokat. Óvatosan közelebb hajolok. A kijelzőn rövid üzenet.

Felelsz vagy mersz?

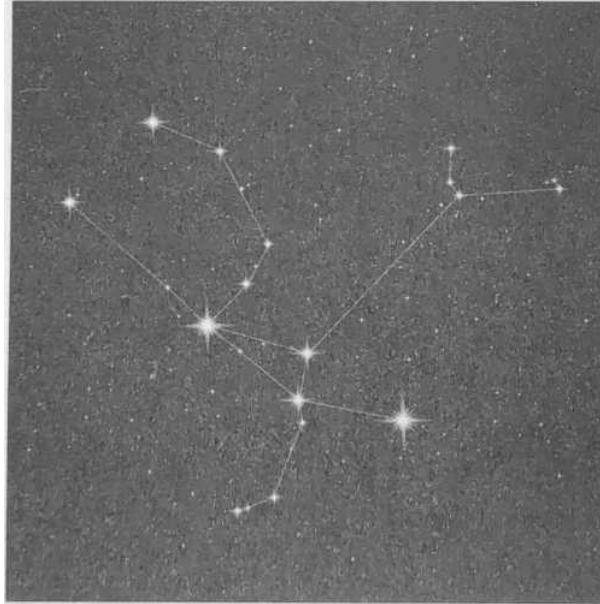
Nem látom, ki küldte, de szinte biztos vagyok benne, Laurától jött. Folytatják a két nappal ezelőtti játékot. A Hunter arcára kiülő különös öröm is ezt jelzi. Mintha már régóta erre az üzenetre várt volna.

Az óra végeztével King felajánlja, hogy aki akar, belenézhet a távcsőbe. Sokakat lenyűgözött az előadás, de már korábban hallottam, hogy néhányan a városba terveztek menni. Így nem meglepő, hogy csupán négyen maradunk. Az ikrek, egy Rick nevű fiú, akinek be nem áll a szája, és én. Mr. King felnyom egy kapcsolót, a kupola kinyílik. A távcső vége egyenesen az ég felé néz.

- Ki szeretné kezdeni? - kérdezi King.

- Hölgyeké az elsőbbség - lép előre Aurora.

Amíg várom, hogy sorra kerüljek, felfedezem a termet. A falra akasztott csillagképeket nézem, az egyik előtt elidőzöm. A képkeret üvegfelületén tükröződik a kintről bevilágító hold fénye, a fénykép előttem kel életre. Valósággal megbabonáz. *Andromeda csillagkép*, áll aranyszínű betűkkel az alján.

- Ismered a történetét?

Összerezzenek. William lép mellém, a frászt hozza rám.

- Nyugi, nem harapok - villantja ki játékosan a fogait. - Kivéve, ha megkérpsz rá.

Ezt nem hiszem el, miért kell mindenhol ott lennie?

- Kíváncsi vagy Androméda történetére?

- Nem - felelem hűvösen.

- Jó, én azért elmondom. Androméda gyönyörű királylány volt, szépsége messze földön híressé tette. Ám amikor az édesanyja, Kassziopeia, azzal dicsekedett, hogy lánya a nimfáknál is szebb, az istenek megharagudtak rá. Poszeidón, a tengerek istene, szörnyet küldött, ami sokakat elpusztított. A király és a királyné elkeseredésükben egy jósdához fordultak, ahol azt a jövendölést kapták, hogy csak akkor szabadulhatnak meg a szörnytől, ha feláldozzák a lányukat.

- De ugye nem? - kérdezem kikerekedett szemmel.

Közelebb lép, hangja halkabb lesz.

- De bizony, a lányukat egy sziklához láncolták, ajándékként felajánlva a bestiának.

Elképzelem a kétségbeesett lányt, akinek az arcát sós víz és könnyek áztatják. William megkerül, átjön a másik oldalamra.

- Miközben a lány a kegyetlen véget várta - suttogja -, megjelent Zeusz halandó fia, Perszeusz. Perszeusznak nem kellett volna megállni, de elbűvölte őt Androméda szépsége. Gyönyörű kék szeme, fehér bőre és vörös ajka.

Érzem, hogy a tekintete a számon időzik. Miután felpillant, folytatja a mesét.

- Perszeusz egyezséget kötött a királlyal. Megküzd a tengeri szörnyel Andromédáért cserébe.

- És megküzdött? - kérdezem izgatottan.

- Meg bizony.

- És? Ki győzött?

William a képet nézve mosolyog.

- Mit gondolsz?

- Azt, hogy nehezedre esik egyértelmű választ adni.

- Szegény Androméda - fájdalmat imitálva felsóhajt -, más hibájából kellett bűnhődnie. Pedig ártatlan volt.

A tekintetünk összetalálkozik. Androméda története egy burkolt üzenet lenne?

Más hibájából kellett bűnhődnie.

- Észre se vettem, hogy itt voltál az órán - próbálom más irányba terelni a beszélgetést.

Igazából nem is gondoltam, hogy ezt az órát is felvette.

- Látod, ez a baj veled, Elizabeth, nem figyelsz a részletekre. Hogy szeretnél így kriminológus lenni?

- Ennek semmi köze... - elhallgatok. - Honnan tudod, hogy az szeretnék lenni?

- Ezzel a kérdéssel ráigazoltál a sejtésekre, de igazából elég volt csak rád nézni, ittad Griffin minden szavát. Eddig egyik óra se kötötte le ennyire a figyelmed.

Miért csinálja ezt? Miért akarja azt az érzetet kelteni bennem, hogy ismer? Az ablaküvegre pillantva egy sötét alakot látok, de mielőtt jobban megnézhetném, ki az, az árny elrohan.

- Ez meg mi volt?

- Micsoda? - kérdez vissza William.

- Valaki - az ablakra mutatok -, láttam ott valakit.

Előrébb lép, és kinéz az ablakon.

- Valószínűleg egy diák.

Biztosan igaza van, mégis különös érzés kerít hatalmába. A táskám rezegni kezd, előveszem a telefont, egy boríték ikon jelenik meg a képernyőn. Az üzenet ugyanaz, amit Hunter kapott korábban.

Felelsz vagy mersz?

- Történt valami? - kérdezi William, miközben az arcomat fürkészi.

Megrázom a fejem.

- Semmi.

Folytatódik a pár nappal ezelőtti játék, ez már biztos. De mégis miért írnak nekem? Erősen szorítom a mobilom, izzad a tenyerem. Aurora felé fordulok, aki még mindig a távcső előtt rogyaszt. *Fenébe, pedig kíváncsi lennék a véleményére.*

Laura folytatni akarja a megalázásom? El akarom tenni a telefont, figyelmen kívül akarom hagyni az üzenetet, de mégsem megy. A régi énem csak legyintene, de ez már a múlt. Nem fogok kihátrálni, nem engedem, hogy ő nyerjen! Aurora azt mondta, a mesterhármás a gyengéket veszi célba. Dühös leszek, amiért annak tartanak!

Se szó, se beszéd, otthagynom Williamet, és a terem másik végébe megyek. Nem tudom, milyen eszement feladatokat találtak ki, épp ezért a biztonságosabbnak tűnő opciót választom, felelni fogok. Miután elküldöm a választ, a másodpercek lomha lassúsággal telnek.

Várakozás közben új elmélet lát napvilágot. Eszembe jut az első este, amikor kihallgattam Hunter beszélgetését. *A beavatás.* Ösztönösen a láncomhoz nyúlok, lehet, hogy nem csak egy játék van az előkészítő folyamán. Talán ez is a felsőbb éves diákok műve.

Lehet, hogy egy az akadémiához kapcsolódó kérdésre kell felelnem, és a kérdések után pontozni fognak.

Újabb üzenet érkezik. A szívem örületes tempóban ver, majd beleszédülök. Sok lehetséges kérdés átfutott bennem, de amint meglátom, egy pillanatra lélegezni is elfelejtek.

Szerinted William Black ölte meg
Ethan Fishert?

Ez biztos, hogy nem felsőbb éves diákok műve. A terem túl- felén ácsorgó William felé lesek, aki még mindig az Androméda csillagképet nézi. Lehet, hogy ő szórakozik? Igen, ezt biztos csak ő küldhette. De várjunk csak, amikor megkaptam az első kérdést, éppen velem beszélgetett. Látnom kellett volna, ha telefon van a kezében. Ez mar paranoia, esztelenül vádaskodok összevissza.

Mi van, ha a tanári kar tesztl? Nem tudom, mit csináljak. Ahogy telnek a percek, úgy leszek egyre feszültebb. Mi lesz, ha rosszul válaszolok? Annak ellenére, hogy visszaengedték őt az akadémiára, mindenki tudja, hogy mit tett. Állandóan összesúgnak a háta mögött. A jelenléte olyan, akár egy mérgező vírus, mindenki fél és menekül előle.

Gépelni kezdek, az ujjaim fájdalmasan lassan mozognak. Miután leírom, hogy igen, a küldés gombra megyek, aztán magam sem értem, mi történik. Kitörlöm, amit írtam, és azt gépelem be, amit valójában érzek.

Nem.

Elküldöm a választ, azt hiszem, hülyeséget csináltam. Kifut a vér az arcomból, megsédülök, a falnak támaszkodok.

- Liz! - kiabálja Aurora, és mellettem terem.

- Jól vagyok - lihegem. - Csak azt hiszem, rég ettem.

Theo kikap egy csokit a táskájából, és a kezembe nyomja.

- Edd meg! Jobban leszel.

A gyomrom kavarog, az étel pusztá gondolatától rosszul vagyok. Mr. King egy pohár hideg vizet hoz.

- Pihenjen, Ms. Harper! - megszorítja a vállam. - Hagyjanak neki levegőt!

Miután rászól a többiekre, mindenki hátrébb lép.

- Jól leszek - mondom mosolyogva. - Nyugodtan menjetek vissza.

Némi habozás után végül magamra hagynak. A hideg poharat az arcomra teszem és lehunyom a szemem. Jólesik az üveg hús érintése. Néhány pillanat múlva rezgést érzek, olyan gyorsan nyúlok a mobilom után, hogy majdnem elejtem a poharat.

Ha bízol az ártatlanságában, akkor maradj kettesben vele. Bizonyítsd, hogy nem félsz tőle!

Milyen furcsa feladat. Az akadémián nincs senki, aki szívesen kettesben maradna vele.

- Téged nem szabad egyedül hagyni.

Felkapom a fejem, William áll előttem. Megint nem vettem észre. Lehet, hogy mégiscsak ő áll az üzenetek mögött? Muszáj kiderítenem. De mégis, hogy maradjak vele kettesben? Az ötlet hirtelen jön. Felállók, szédülést színlelek, mire rögtön a karom után kap. Erősen tart.

- Sajnálom - mondom erőtlenül. - Nem érzem jól magam.

A hazugságom egész hitelesnek tűnik, pedig semmi bajom.

- Szerintem jobb lenne, ha visszamennél a kollégiumba.

- Igazad lehet - bólintok. - Remélem, a visszafele úton nem lesz bajom.

- Elkísérlek!

Kijelentése határozott, bedőlt a csalinak. Miután elfogadom, William szól Mr. Kingnek, aki egyetértően bólogat, de az ikrekből korántsem vált ki ilyen támogatást az ötlet.

- Majd én elkísérem - szól éles hangon Aurora, miközben fenyegető pillantásokat vet Blackre.

- Maradj csak - intem le.

Összeráncolja a homlokát, tátogva kérdezi, biztos vagyok-e benne. Egy határozott bólintás, és néhány perccel később már odakint sétálunk. Déjá vu érzésem van, a kelletténél többször jut eszembe a vele töltött éjszaka. És az a meggondolatlan csók, átkozom magam miatta. A szám emlékszik a puha,

mégis követelőző érintésekre. A testem emlékszik, amikor közelebb húzott magához, szavak nélkül suttogta, hogy legyek az övé akkor éjszaka. Elcsábultam, sőt, önként a karjába omlottam. Egy címeres idiota voltam. Megrázom a fejem, hátha kitisztulnak a gondolataim.

- Szóval? - töri meg a csendet.

- Szóval mi?

- Miért szerettél volna kettesben maradni velem?

- Miről beszélsz? - kínomban felnevetek. - Hajói emlékszem, te ajánlottad fel, hogy elkísérsz.

- Igen, azért, mert ezt akartad.

Szemében őszinte érdeklődés látszik. Akkor mégsem ő küldte az üzenetet. De akkor honnan a francból tudja, hogy csak tettettem a rosszullétet? A feszültséget ujjaim ropogtatásával próbálom levezetni.

- Hülyeségeket beszélsz, William.

Gyorsítok a lépteimen, minél hamarabb a szobámba akarok érni.

- Most igazoltál rá a sejtésemre - szélesen elmosolyodik.

- Az agyamra mész! - fakadok ki emelt hangon. - Ne hidd, hogy tudsz olvasni bennem!

- Nem hiszem, tudom.

Ha így haladunk, megfojtom, mire visszaérünk.

- Tehát romantikus jelleggel akartál velem kettesben lenni.

- Jézusom! - sípolom elvékonyodott hangon. - Dehogysis!

Elégedetten csapja össze a tenyerét.

- Na most igazat mondtál. Akkor valami más van a háttérben. Figyelmesen fürkészi minden rezdülésem, rettenetesen idegesít.

- Nem bírod, ha egy nő nem ért egyet veled, igaz?

Apró gödröcskék jelennek meg az arcán.

- Igazából, pont ezt bírom - hangosan felsóhajt, mint aki valami komolyat készül mondani. - Tudod, mindkettőnknek az előnyére válna, ha jóban lennénk.

Erősen kétlem, hogy nekem bármilyen előnyöm származna ebből.

- Elég sokan kiesnek az előkészítőn.

- Igazán kedves, hogy aggódsz értem, de azt hiszem...

- Rosszul hiszed, fogalmad sincs, hogyan működik az akadémia. Ez nem egy olvasztótégely, amelyben mindenki helyet kap. Mit gondolsz, hol állsz az itteni hierarchiában?

Miféle hierarchiáról beszél? A kérdés egészen biztosan kiül az arcomra, mert William rögtön folytatja.

- A Carnivora Akadémia egy zárt világ, ahol az erősebb diadalmaskodik a gyengébb felett. Minden évben meghatározott számú diákot vesznek fel, se többet, se kevesebbet. A diákokat először a felsőbb osztályok családjából válogatják.

Az elit családok közül szelektálnak elsőként, hát persze. Az anyagi javak okozta diszkrimináció elkerülhetetlen a társadalomban.

- Azt a kevés szabad helyet pedig, ami marad, a kimagasló pontszámot elérő diákokkal töltik fel. És elárulom, nem csak te vagy jó tanuló.

Rosszul leszek a gondolattól, hogy a sor végére kerülhetek. Muszáj bejutnom a Carnivorára, nem mehetek haza!

- Szóval, szerinted nincs sok esélyem a bekerülésre.

- Sajnálatos, de ez így van. Ugyanakkor - hangja a lelkesedéstől magasra szökik -, ha valamelyik tárgyból előrukkolnál egy nagy fogással, az biztos sokat lendítene a helyzeteden.

- Nagy fogással?

Theo is valami hasonlót mesélt, ezért próbál szüntelenül a művészeti oktatója kedvére tenni.

- Példának okáért vegyük a kedvenc tantárgyadat, a kriminológiát. Ha megoldanál egy gyilkossági ügyet, az biztosan javítana a helyzeteden.

- Ha megoldanék egy gyilkosságot? - felkacagok.

Ez örült, kétség sem fér hozzá.

- Csak egy ötlet volt - rántja meg a vállát. - Azt kezdesz velem, amit akarsz. Megérkeztünk - mondja, amikor az akadémia bejáratához érünk. - Milyen jól beszélgettünk.

Ezzel tudnék vitatkozni, de inkább csak megköszönöm, hogy visszakísért.

- Milyen szép a nyakláncod - tekintete a nyakamra téved. Hanglejtése furcsa, vajon tudja, hogy ez a nyereményem? - Ha gondolod, segíthetek a vívással.

- Nincs szükségem a segítségedre.

- Igen - fagyos mosolyra húzza a száját -, de remélem tudod, hogy nem minden partnered fog előnyhöz juttatni.

A lekezelése mérhetetlenül felbosszant.

- A terem minden este üres, szerdánként ott fogok gyakorolni. Ha gondolod, nézz be.

Szükségem lenne segítségre, ehhez kétség sem fér. De már így is tartozom William Blacknek.

Köntösbe bújva felkapom a neszesszerem, és az emelet végén lévő fürdőbe indulok. A folyosó kihalt, akik nem a társalgóhelyiségben vannak, azok a kocsmban mulatnak. Ahogy belépek a fürdőbe, a kapcsolót keresem, sötét van. Vadul tapogatom a falat, amikor hangokra leszek figyelmes. A zuhanyzó felől jönnek. Két test ütemes találkozásának hangja tölti meg a fürdőt. Jesszus, ez csak nem? Elfojtott nyögések igazolják a sejtésem. Gondolom, éppen ezért nem lehetnek egy körletben a lányok és a fiúk. Halk léptekkel

hátrálni kezdek, amikor a tükörben egy pillanatra meglátom Laura élvezettől kipirult arcát. Szóval erről szólt a felelő vagy mersz üzenet Hunterrel.

Lehet, hogy ők ketten szórakoznak velem? Hunter nem rejti véka alá, hogy utálja Williamet. Talán érdekli, hogy a többi diák mit gondol a gyilkossággal vádolt diákról.

Visszamegyek a szobába, felöltözöm, majd később lefürdök. A társalgóba indulok, muszáj elmesélnem Aurorának, mit láttam. Útközben még mindig a felelő vagy mersz kérdésen jár az eszem. Ha Hunter írta az üzenetet, akkor szereztem magamnak egy ellenséget? Az italautomatához lépve megnyomom a kóla gombját. A gép fülsértő kattogásba kezd, olyan hangosan morog, mint egy megvadult állat.

- Liz, Liz, Liz...

Döbbsen fordulok hátra. Hunter kivörösödött arccal áll előttem. Haja és ruhája nyirkos.

- Te... itt? - dadogom.

De ha ő itt van, akkor ki volt odafent?

- Mit gondoltál, hol vagyok? - kérdezi incselkedve.

A fürdőben, Laurával.

- Ssemmit - rázom meg a fejem.

A kóla kiesik a gépből, Hunter közelebb lép, mire ösztönösen hátrálok. Megtámaszkodik az automata oldalán.

- Tudod, szerintem mi ketten... - Hunter keze épp felém nyúl, amikor...

- Elizabeth!

William hangja állítja meg a mozdulatot. Hunter arcán megfeszülnek az izmok.

- Még mindig nem hiszem el, hogy visszaengedtek - vadul ellöki magát a géptől.

Megvető undor érződik a hangjában.

- Úgy tűnik - William lassan végigméri -, már minden szemetet beengedtek
- szúr vissza.

Hunter állkapcsa megugrik, jobb keze ökölbe rándul. William arca ezzel ellentétben nyugodt. Derűsen elnéz mellette.

- Nálam maradt a füzeted - mondja.

Hunter felém fordul.

- Liz, én a helyedben meggondolnám, kivel barátkozom.

Ezjótanács vagy fenyegetés?

- Biztos lehetsz benne, egész éjszaka ezen fog gondolkozni - válaszol helyettem William.

Hunter dübörgő léptekkel távozik. Miután eltűnik a látóterünkől, William felém fordul.

- Minden rendben?

- Persze - bólintok, közben az italom szorongatom.

- Hunter Dickson éppen olyan kretén, mint régen volt.

- Régebbről ismered?

- Fogjuk rá.

- Jóban voltatok?

- Ugyan! - nevet fel. - Ethanék voltak jóban velük.

Ethan. Most először hallom a nevet William szájából. Érzelemmentesen ejti ki, mintha nem is történt volna semmi.

- Sokan irigykednek erre az összetartó csapatra - mondom, miközben felpattintom az üdítőt.

- Vitathatatlan, szoros kapcsolat van hármójuk között. Amikor egy osztályban megaláznak valakit, akkor a közösség összetartó ereje megnő. Csoportos agymosás, primitív egy módszer, de tömegben elég hatásos.

Őket az tartja össze, hogy imádnak másokat földbe tiporni. Az elnyomást mindenki gyűlöli, de kevesen képesek visszavágni. Ilyenkor csak a karmában

reménykedem. Abban, hogy valóban létezik, és mindent kamatostul ad vissza.

- Ennél már csak egyvalami tudja jobban összekapcsolni az embereket.

Kezében megcsillan az ezüstérme, varázslatos nézni, ahogy forgatja az ujjai között. Felnéz rám, tőlem várja, hogy befejezzem a gondolatmenetét? Ám amikor válaszra nyílik a szám, megszólal.

- Egy titok. Egy közös, mocskos titoktól az őket összekötő kapocs még erősebb lesz.

Minden baráti társaságnak vannak titkai. De vajon a mesterhármas mit rejteget?

- Te mit tudsz Hunter és Laura kapcsolatáról?

A kérdés önkéntelenül szalad ki a számon, de William magasra húzott szemöldöke láttán máris megbánom.

- Nem mintha Hunter érdekelne - teszem hozzá.

Meg csak az kellene,

- Tehát akkor Laura érdekel.

Megrázom a fejem, hiába. Már megint úgy érzem, átlát rajtam.

- Elizabeth, te tudsz valamit.

Basszus!

- Nem tudok semmit.

- És még hazudsz is - lelkesedés cseng a hangjában. - Ezek szerint fontos lehet. Mit csinálhatott Laura, ami felkeltette az érdeklődésed...? - teszi fel magának a kérdést.

Végigsimít az állán, közben töprengő arcot vág. Hiába próbálkozik a trükkjeivel, belőlem ugyan nem fogja kiszedni, hogy mit láttam.

- Jó éjt, William! - lendületesen elfordulok tőle.

- Ezt itt ne hagyd! - szól utánam.

A füzetem lóbálja. Visszalépek, el akarom venni, de nem ereszi. A kezemmel együtt fogja. Az ujjaink összeérnek, amitől különösen érzem

magam. Nem szól semmit, csak mélyen a szemembe néz.

- Elengednéd végre? - kérdezem feszülten.

Mosolyogva eleget tesz a kérésemnek, úgy érzem, most lettem számára igazán érdekes.

* Publius Vergilius Maró római költő *Aeneis* című eposzából származik. Jelentése: Élj az új lehetőséggel, gyermek, így jutsz fel a csillagokig.

LAURA

*Ni qui scit facere insidias nescit metuere**

Cseltől csak az fél, ki maga is cselvető.

Képzeld el, hogy beleszeretsz valakibe.

Ő az első szerelmed, a világot jelenti számodra. Minden álmod valóra váltja, mellette biztonságban érzed magad. Szereti a családot is, mindenki boldog, hogy egy pár vagytok. Aztán a boldogság helyére valami más kerül, egy sötét, fojtogató érzés. Meglátod az igazi arcát. Borzalmas dolgokat csinál, megbánt, tettekkel, szavakkal egyaránt. Többször is félreérthető helyzetekben találsz. Megcsal, ezt biztosan érezted. Persze konkrét bizonyítékod nincs, így mit teszel? Vele maradsz, de a helyzet egyre rosszabb lesz. Telnek a napok, a hetek, míg a hónapok évekké nem duzzadnak. És te még mindig vele vagy. Aztán valaki, akiről nem is gondolnád, észrevesz. A legváratlanabb helyen történik meg, de azt érzed, hogy ő kell neked! Egyre közelebb enged magadhoz, miközben Hunter mit sem lát az egészből. Túlságosan öntelt, hogy belegondoljon, őt is megcsalhatják.

Csak titokban lehetsz vele, de nem bánja. Érzed rajta, bármire kész érted. Talán még az életét is feláldozná. Egyre többször gondolsz arra, elhagyod Huntert, de mindig ugyan odajutsz. Túl sok mindent tudtok egymásról, túl sok titok köt össze benneteket. Bele se mersz gondolni, Hunter mit tenne veled és vele. Vagy inkább csak vele... Ha életben akartok maradni, akkor ez a viszony soha nem derülhet ki.

* Latin idézet.

12.

Amikor a Carnivorába érkeztem, sosem gondoltam volna, hogy egy halott fiú szerelmes leveleit fogom tanulmányozni éjszaka a takaró alatt. Hosszúra nyúlt az éjjel, nem meglepő, hogy másnap szörnyű fejfájásra ébredek. Remélem, még van időm aludni. Átfordulok a másik oldalamra, hogy megnézzem az órát. *Hol van Aurora?* Üres az ágya. Többször is pislogok, mire kitisztul a látásom. Nyolc óra ötven perc. Micsoda! Megdörzsölöm a szemem, úgy nézem meg újra, mennyi az idő. Ezt nem hiszem el! Kapkodva gyömöszölöm bele magam a harisnyába és a vastag, méregzöld pulcsiba. Hiába szedem össze magam percek alatt, csak az óra végére érek a teremhez. Már mindenki kifelé jön, amikor én loholva, csapzott külsővel megérkezem.

- Miért nem keltettél fel? - szegezem a kérdést Aurorának. Enyhe düh lappang a hangomban, ezt az aláírást buktam.

- Te miről beszélsz? Én próbáltalak, de elküldtél a fenébe. Azt mondtad, aludni akarsz.

Valami halványan dereng, de azt hittem, csak álmodom. Éjszaka sokáig csak forgolódtam, túl sok mindenem agyaltam. Szerintem már hajnalodott, mire végre elnyomott az álom.

- Nagyon kómás voltam.

- Azt láttam, de kétlem, hogy Mr. Fisher megértő lesz. Benézek a terembe, már csak a tanár van bent.

- Latinon foglalok neked helyet - köszön el Aurora.

A fapadló nyikorogva jelzi, hogy a késő végre megérkezett. Fisher rám néz, nem szól semmit.

- Jó reggelt! - nyögöm.

- Akinek most van reggel... - reflektál ridegen, közben a papírjait rendezgeti.

- Sajnálom, elaludtam.

- Tudja, Ms. Harper, én azt hittem, magának fontos, hogy az akadémiára járjon.

Rögtön büntudatot kelt, ügyes.

- Hát persze hogy az!

- Én nem úgy látom. Bizonyára hallott már a pontozásról.

Ezek szerint Fisher se titkolja. Talán a fiatal tanárok jobban felvállalják az iskola különös rangsorolását.

- Tudja, hogy hiányzásért levonás jár?

- Hogy?!

A kelletténél erélyesebben sikerül visszakérdeznem, az arcom rögtön lángvörösre pirul.

- Bizony. - Fisher hűvösen bólogat. - A hiányzó aláírások levonásokat vonnak maguk után.

Eszembe jutnak William szavai, kezdek kétségbeesni. Ahhoz, hogy bekerüljek, kimagasló pontszámot kell elérnem. Fisher az asztalt megkerülve közelebb lép.

- Vegyük úgy - felsóhajt -, mintha ma itt lett volna.

A szemem elkerekedik. Megenyhült volna?

- Ígérem, több ilyen nem fog előfordulni - hadarom -, és a mai lemaradást is bepótolom.

- Abban biztos vagyok - halovány derű ül ki vonzó arcára. - Hallott már az edinburgh-i várról?

Válaszul megrázom a fejem.

- Nagyszerű, akkor lesz minek utánajárni. Szeretném, ha jövő hétre készítené róla egy hatoldalas beadandót.

Ennyit arról, hogy megenyhült. Mielőtt bármit mondhatnék, kimegy. Sóhajtok, végül is rosszabbul is elsülhetett volna.

Latinon az ikrekkel ülök. Ezen az órán mindenki ott van, akiket eddig nagyjából megismertem. William a terem hátsó végében ül egyes-egyedül, szokás szerint. Miközben Hunter és kis csapata hangosan nevetgélnek, én Laura viselkedését figyelem. Vajon kivel volt tegnap este? Látom, Kalebhez gyakran hozzáér, többször is megérinti a felkarját és a vállát. Teljesen indokolatlan ennyiszer hozzáérnie. Hunter ebből persze mit sem lát. Igaza volt William- nek, egy idióta. De vajon...

- Nagyon csendben vagy - böki meg az oldalam Theo.

- Csak álmos vagyok. Nem is értem, ti hogy lehettek ilyen frissek. Sokáig maradtatok a csillagvizsgálóban.

- Theo nem - mondja Aurora, miközben a füzetébe ír. - Ő lelépett, mert találkozott Robinnal.

Harangszó jelzi az óra kezdetét, Mrs. Larkin mosolyogva tekint végig rajtunk.

- Szép jó napot kívánok! Kezdsenek, kérem, tegyék fel a kezüket azok, akik tanultak már latint!

A teremben kivétel nélkül minden kéz a magasba emelkedik. Mrs. Larkin elégedett. Persze ez csak költői kérdés volt, hiszen az előkészítőre alapfokú latin nélkül lehetetlen bejutni.

- Kezdjük egy kis bemelegítéssel. Egyesével álljanak fel, és mondjanak latinul egy szót vagy akár egy mondatot, ami önöket jellemzi.

Annyira utálom az ilyen feladatokat. Ez a mutatkozz be és mesélj magadról rövidebb verziója.

- Ki szeretné kezdeni? - kérdezi a tanárnő.

Mi hárman csendben lapítunk, akárcsak a többiek. Végül Laura elvékonyított hangon megszólal.

- Majd én!

Mézes sampontól illatozó fekete haja meglibben, amikor feláll. Büszkén kihúzza magát, azt akarja, hogy mindenki rá figyeljen.

- Aureolus - mondja. *Gyönyörű.*

Hunter és Kaleb bólogatva megtapsolják.

- Szerény kezdés - súgja Aurora.

A tanárnő felírja a táblára az első szót. Utána Hunter következik, az ő szava *a. factiosus*, ami annyit tesz, befolyásos. Élvezettel szereti hangoztatni, hogy a családjának messzire elér a keze. Kaleb szava a *custos*. Őr. Mikor a tanárnő megkéri, hogy fejtse ki, Kaleb csak annyit felel, hogy sok mindent őriz. Rengeteg szó felkerül a listára, mire mi következünk. Theo szava *az artifex*, ami művészt jelent, tökéletes választás. Annyira belefeledkezve hallgattam a többieket, hogy a sajátomon még nem is gondolkoztam. Aurora széke hangosan csikorog a padlón, amikor kihúzza.

- *Aequabilis* (barátságos).

Elmosolyodok. Miután leül a tanár, rám néz. Basszus, semmi nem jut az eszembe. Minden értelmes gondolat egy csapásra eltűnt a fejből. Lassan felállók, és megköszörülöm a torkom. Valami, istenem, jusson már eszembe valami!

A táblán megannyi szó sorakozik egymás alatt:

- gyönyörű *aureolus*
- befolyásos *factiosus*
- őr *custos*
- szelíd *clemens*
- harcos *bellator*

- kedves *amandus*
- engedelmes *morigerus*
- kíváncsi *curiosus*
- eszes *sapio*
- művész *artifex*
- barátságos *aequabilis*

Végül a *detector* szót választom, ami nyomozót jelent.

- Úgy látom, valaki szereti a kriminológiát - bólint Mrs. Larkin, és felírja a táblára. - Mindenki sorra került?

A terem végében mozgolódás támad, mindenki a hang felé fordul. William felegyenesedik, kezét hanyagul a zsebébe csúsztatja. Haja kócos, félig kigombolt inge túl sokat mutat mellkasából. Úgy fest, mint egy bukott angyal, akit a szabályok áthágása miatt kutasztottak a mennyből. Miközben őt nézem, az első szó, ami eszembe jut az, *immerens. Ártatlan.* Miért érzem így? Talán a tudatalattim jelzi, hogy bízhatok benne.

- *Fulmineus!* - kiabálja be valaki.

A gyilkos szó hallatán mindenki kővé dermed. A tanárnő arcából kifut a vér, bőre szürkévé sápad. Hunter és Kaleb aljas vigyorral nézik a gyilkossággal vádolt diák arcát.

- Elnézést kérek, Mrs. Larkin - kezd bele William -, én ahelyett, hogy magamról mondanék valamit, inkább másokról szeretnék.

A tanárnő még mindig sokkos állapotban van, jobb híján csak bólogat.

- Laura - William a lányra néz. - *Raram facit mixturam cum sapientia forma.**

Szépség és okosság ritkán találkoznak.

Többen halkán nevetni kezdenek. Laura elvörösödik, de nem a szégyentől, hanem a dühtől.

- Nem vagy vicces, Black!

- Nem is mondtam, hogy az vagyok - válaszolja hűvösen.

A lány fújtatva néz Hunterre, de ő láthatóan nem tudja, mit vár tőle.

- Kaleb. *Quidquid sub terra est, in apricum proferet aetas.* **

Kaleb elsápad, nyugtalanságában mozgolódni kezd és valamit motyog az orra alatt.

- Ezt nem értem pontosan - súgja Aurora.

- Legyen bármi is a föld alatt, egyszer napfényre kerül.

Kaleb többször is Hunterre néz, akinek feszült grimaszba rándul az arca.

Titkolnak valamit!

- Célozgat sz valamire, Black? - szólal meg Hunter.

- Ugyan, az égvilágon semmire - feleli könnyedén William.

Hunter ismét Kalebre néz, aki újra halkán mormol valamit.

- Elég! - Hunter erélyesen az asztalra csap.

Feszültté válik, olyan, mint akinek a nyaka körül szorul a hurok. William tudhat valamit róluk? Tegnap azt mondta, hogy titkok kötik össze őket.

- Ne aggódj, téged sem felejtettelek el! - William jóízűen mosolyog. - *Memento mori.* *

Emlékezz a halálra. Néhány lélegzetvételnyi csend után Hunter örült módjára William felé lődul. A tanárnő sipítózva próbál fegyelmezni, de végül csak három diákársunk képes őt megállítani.

- Mr. Black és Mr. Dickson, azonnal hagyják el a termet, és menjenek fel az igazgatói irodába.

- Tanárnő - szólal meg Spencer az első sorból -, azt hiszem, nem lenne célszerű most együtt felküldeni őket.

- Igaz - bólint Mrs. Larkin. - Mr. Black, induljon!

William mosolyogva hagyja el a helyszínt.

A nap hátralévő részében mindenki a latinórán történt incidensről beszél. Williamet nem láttuk a többi órán, még az is felmerült bennem, hogy kicsapták. Vívására után az ikrekkel ezt a témát boncolgatjuk a könyvtárban.

- Azt hallottam, hogy nagyon szigorú szabályokhoz van kötve az ittléte - mondja Theo.

- Én meg azt hallottam, hogy komoly összegeket fizetett azért, hogy újra itt lehessen - suttogja Aurora.

Én meg nem hallottam semmit. Megvan a hátránya annak, hogy csak most érkeztem a városba.

- Hunterről tudtok valamit? Milyen büntetést kapott?

A kérdésemre mindketten felnevetnek.

- Ó mindig megússza, bármit csinál, az apja kimossa belőle - mondja Aurora.

- Régen is voltak ügyei, de soha nem lett belőle semmi - motyogja Theo, miközben egy modern festészetről szóló könyvet lapozgat.

- Milyen ügyei voltak?

- Mit gondolsz? - kérdezi Theo cinikusan, sűrű szipogásokat imitálva.

Drog? Mondjuk nem meglepő, pont ezt nézem ki Hunterből. De vajon csak használja, vagy terjeszti is?

- Miről olvasol? - kérdezem.

- Thanatoszról, a halál istenéről, művészetórára kell.

- A halál istene - ismétli Aurora. - Ez olyan depresszív - egy vaskos csillagászati lexikont csap maga elé.

Az asztal megremeg a becsapódástól.

- Életünk első pillanatától kezdve haldoklunk, a homokórában a szemek attól kezdve peregnek. Számomra van valami morbidan csodálatra méltó dolog abban, hogy nem tudhatom, mikor hullik le az utolsó szem.

- Mindjárt jövök, vigyázzatok a könyvemre! - adja ki az utasítást Aurora.

- A testemmel fogom őrizni - válaszolja a testvére.

Miután kettesben maradunk, Theo közelebb hajol.

- Nincs sok időnk, de ezt látnod kell - a zsebéből előhúzza néhány összehajtott papírlapot. - Ez a rangsor jelenlegi állása.

- Hogy szerezted meg?

- Az most nem fontos - legyint. - A húgomnak nem mondhatod el, mert kiborulna.

Ebben biztos vagyok. Aurorának nagyon fontos, hogy a testvérével együtt bejussanak az akadémiára. A tanáriból megszerzett listaért kicsapás a jutalom.

- Nekem miért mutatod meg?

- Hogy segítek - mondja sajnálkozva. - A lista végén szerepelsz.

- Micsoda?!

Őszinte döbbenet ül ki az arcomra. Széthajtom a papírlapot, Theo valóban igazat mondott. Görcsbe rándul a gyomrom, csupán három név szerepel mögöttem. A helyzetemen a mai vívásóra se segített. Adával osztottak párba, aki korántsem volt tekintettel arra, hogy vele ellentétben én a kezdő szintet is alig érem el. A tanárunk akárhányszor felénk nézett, csak Ada remekelését láthatta. Talán fontolóra kéne vennem William ajánlatát a különórákkal kapcsolatban.

- Muszáj pluszpontokat szerezned!

Mindketten észrevesszük, hogy Aurora már csak pár méterre van. Theo a zsebébe gyűri a lapokat, és úgy tesz, mint aki olvas. Próbálok erőt venni magamon, nem akarom, hogy az aggodalmam meglátszódjon. Aurora leül közénk, élvezettel nyitja ki a közel ezeroldalas kötetet. Régi lapok fás illata tölti meg a levegőt. Az első fotó, amit megpillantok, az Androméda csillagképé. Megcsóválom a fejemet, William lassan mindenhol jelen van.

- Szerintetek mire célzott azzal, hogy legyen bármi is a föld alatt, egyszer napfényre kerül?

- Black? Semmire - horkan fel Theo.

A hangos reakcióra a körülöttünk lévők szúrós szemmel reagálnak. Az egyik diák a *csendet a teremben* táblára mutogat.

- Bocsánat! - suttogja feljűk Theo. - Szerintem - folytatja, miután közelebb hajol hozzám -, csak piszkálni akarja őket. Erről szól az egész.

- De miért? Mit ártottak neki? - kérdezem értetlenül.

- Úgy hallottam, régen se volt felhőtlen a viszonyuk. Főleg, amikor Ethan és...

- Ahhoz képest, hogy nem érdekel William, kicsit sokat beszelsz róla.

Aurora váratlan kijelentése megakasztja a testvérét. Szerencsére nem kell magyarázkodnom, mert érkezik valaki, aki leköti a figyelmünket. Laurától kezd visszhangzani a könyvtár, vinnyogó magas hangja többeket is felbosszant, de mégsem szólnak. Mintha nem vonatkoznának rá a szabályok.

- És még ránk piszszegnek, hogy hangosak vagyunk - kommentálom Laura viselkedését.

- Mindig is ilyen volt, soha nem fog megváltozni - mormolja Aurora, de közben fel sem néz a könyvéből.

Az ikrek szerint Laura kiszemelt magának, csak idő kérdése, mikor tesz látványos lépéseket. Talán már tett is, a felelő vagy mersz üzenetekkel kezdetét vette a játszma. Ki tudja, mire készül, kell egy ütőkártya a kezembe. Meg kell tudnom, kivel volt a fürdőben. Ő nem az a fajta, aki csak egyszer lép félre, biztos, hogy viszonya van valakivel. Talán most is épp vele telefonál.

- Mennem kell, később találkozunk! - köszönök el az ikrektől.

Tisztes távolból követem Laurát, az akadémia bejáratánál Kaleb várja. Hallom, ahogy a St. Marton fogadóról beszélnek, majd egy autó elviszi őket.

A portához sietek, egy taxitársaság sárga reklámmatricájáról bepötyögöm a számot a mobilomba. Öt percen belül megérkezik értem egy fekete autó. Ahogy beszállok, különös izgatottság lesz úrrá rajtam.

- Jó napot, a St. Marton fogadóhoz kérem!

A sofőr bólint, a motor hangosan felbőg, apró kavicsok pattognak a kerekek alatt. Közelebb húzódok az ablakhoz, sötét felhők gyülekeznek, vihar közeleg. Esernyőt persze nem hoztam, sebaj, egy kis víz nem árthat meg. A sofőr rágyújt, lehúzza az ablakot, a menetszél hátralöki a füstöt. Megfeszül a tüdőm, aprót köhintek.

Őt ez nem zavarja, tovább pöfékel. Elhaladunk a vár mellett, mint mindig, most is rengeteg a turista.

- A következő utca lesz az - vakkantja.

- Kérem, álljon meg, itt már jó lesz! - kiáltok fel. *Még csak az kellene, hogy Laura meglásson.*

A sofőr félrehúzódik, miután kifizetem, rögtön elhajt. Fogalmam sincs, hogy a város melyik részén vagyok, Edinburgh-ben minden olyan egyforma. Kacsaringós utcák, szürke téglás épületek, csoda, hogy nem tévedek el. Megállítok egy kedvesnek tűnő idős hölgyet, és útbaigazítást kérek.

Néhány percnyi séta után megpillantom a fogadót. A bár előtt Laura és Kaleb ácsorognak. Lendületesen beugrók egy kőfal mögé, remélve, nem vettek észre. Kaleb szájából cigaretta lóg ki, füstje magasra száll. Óvatosan kilesek, Laura türelmetlen, többször is az órájára pillant. Lehet, hogy még valakit várnak.

- Semmi meglepő nincs abban, hogy ők kettesben egy bárba mennek.

Összerezzenek és megpördülök.

- A meglépő inkább az, hogy kémkedsz utánuk.

A megjegyzés legalább annyira sokkol, mint az, aki felteszi.

William töprengő arcával nézek farkasszemet. Dühvel fűszerezett meglepődöttség söpör át rajtam.

- Mit keresel itt?

Idegesen tördelem az ujjaimat, amiért lebuktam előtte. Aztán eszembe jut, neki nem is kellene itt lennie.

- Téged nem csaptak ki?! - hangomból őszinte döbbenet hallatszik.

- Sajnálom, ha csalódást okozok, de még az osztálytársad maradok.

Ez érdekes, gondolom, neki is befolyásos szülei lehetnek. Csak így úszhatta meg kicsapás nélkül. Remélem, legalább büntetőmunkára elküldik, az nem ártana neki.

- Ide jöttem - a szomszédos bűvészbolt feletti táblára mutat.

Egy bontatlan kártyapaklit villant meg előttem. Elképzelhető, hogy kivételesen igazat mond.

- Na jó - látványosan felsóhajt. - Igazából ugyanazt, amit te - Lauráék felé biccent -, őket követem.

Ennyit arról, hogy igazat mond.

- Én - kezdek bele esetlenül - nem követek senkit.

- Aha... - hümmögi, látom rajta, egy szavamat se hiszi. - Akkor csak a pusztá véletlennek köszönhető, hogy végig Laura nyomában voltál.

- Ezt... - egy pillanatra elakad a szavam. - Te most engem követtél vagy Laurát?

- Melyiknek örülnél, durcás?

Zöld szemében élvezet tüze lobban. Érzem, a dühtől vörösleni kezd az arcom.

- Te csak ne...

- Szerintem menj vissza az akadémiára - vág a szavamba hűvösen. - Ez nem neked való!

Tényleg abban a hitben él, hogy megmondhatja, mit tehetek? Laura és Kaleb eltűnnek a fogadó ajtaja mögött. Utánuk kell mennem, bizonyítékot kell szereznem!

- Menj vissza te, nekem még dolgom van.

Először ráncok jelennek meg a homlokán, de elszántságom láttán végül elmosolyodik.

- Ennyire vicces vagyok?

- Igazából eléggé jól szórakozom rajtad.

Menten felrobbanok. Kilépek a fal rejtekéből és határozott léptekkel a bár felé indulok. Néhány pillanattal később William a jobbomon van.

- Mi a terved? Mi lesz, ha rajtakapod őket?

Ha a birtokomba jut egy ilyen titok, azzal sok mindent kezdhetek. Nem szívesen fenyegetőznék vele, de Laura viselkedését ismerve még erre is sor kerülhet.

- Egyelőre nem tudom - válaszolom. - És neked?

- Be fogom bizonyítani, hogy nem én öltem meg Ethant. Megtorpanok.

- Mégis mi közük van Ethan halálához?

- Még nem tudom pontosan, de azt igen, hogy titkolnak valamit.

William tekintetéből elszántság sugárzik.

- Miért higgyek neked?

- Nem kell, hogy higgy.

Az arckifejezéséből látom, komolyan gondolja. Eddig se hittek neki, az évek alatt megtanulta, csak magára számíthat.

- Ugyanakkor - lassú léptekkel közelít -, tudom, hogy hiszel nekem.

Elképedek a belőle áradó magabiztosságtól.

- Azt hiszem, az illatomnak van ehhez köze.

- Az illatodnak? - kérdezek vissza homlokráncolva.

- Bizony - megáll előttem -, amikor megérezed, az első közös esténk jut az eszedbe. Jól érezted magad, ebben biztos vagyok. Ezáltal olyan hormonok szabadultak fel benned, amelyek kellemes érzést keltettek, ezt az élményt összekötötte az illattal, tehát velem.

Az este bevillanó emlékképei miatt kezdek zavarba jönni. Már nem a dühtől pirosodik az arcom.

- Az egész igazából a csók...

- Csók? - ismétlem nevetve. - Azt hiszem, összekeversz valakivel. Mi nem csókolóztunk. Nekem egy Henry nevezetű fiúval volt egy borzalmasan rossz, csóknak aligha nevezhető élményem.

A visszavágás édes melegsége járja át a mellkasom. Előrébb hajol, kidugja a nyelvét és benedvesíti az alsó ajkát.

- Nekem nem úgy tűnt, hogy borzalmasnak élted meg. - Hangja egészen surrogóra vált. - Talán felfrissíthetnénk az emlékezeted.

- Előbb csókolnám meg a portást, Mr. Bennettet.

- Érdekes ízlésed van.

- Hát igen, elvégre veled is csókolóztam.

A szócsatánk közben eszembe jut a lista és az, amit a minap mondott. Mit kell tennem a pluszpontok érdekében. Ha igazat beszélt, és bebizonyítja, hogy nem ő végzett Ethannel, abból én is előnyt kovácsolhatok. A kriminológiai jelentkezés mellé csatolhatnám egy igazi bűneset megoldását. Az utolsó szavakat gondosan ízelegetem. *Egy igazi bűneset.* Esténként mindig erről álmodoztam. A töprengés közben fel-alá járkálok. A szemem sarkából látom, ahogy az ezüstérme előkerül. A fáradt nap sugara megcsillan a fényes felületen.

- Tudtad, hogy a karneválon minden játékot kamera figyel? - kérdezi, miközben az érmét az ég felé pöccinti.

Nyilván fogalmam sem volt róla. Vele ellentétben én új vagyok a városban. A fesztiválról is akkor hallottam először, amikor a gyilkosságról olvastam.

- Ez egy biztonsági előírás - folytatja komolyan -, kötelezik rá az üzemeltetőket. A szellemrejek kamerája érdekes mód aznap este 7.55 és 8.15 között nem működött. Az utolsó kép, hogy Ethan beszél, a következő pedig az, hogy megérkezem. Csakhogy a két időpont között húsz perc telt el.

Húsz perc, amíg a kamerák nem működtek. Tehát van valami, amin el lehet indulni.

- Húsz perc üresjárat, húsz perc, amikor a gyilkos ott járt. Ezt el kell mondanod a bíróságnak!

- Oh, hidd el, ezt ők pontosan tudják - fejcsóválva felszisszen. - A korrupció sok mindenre képes.

Ha ez igaz, akkor pénzért cserébe egy ártatlan ember került börtönbe.

- Honnan tudsz a felvételtől?

- Legyen elég annyi, sok embert ismertem meg a börtönben.

Az információk nem sokkolnak, mintha mindvégig tudtam volna, hogy nem ő tette.

- Azt hiszem, összedolgozhatnánk. Neked szükséged van a pontokra, nekem pedig az igazságra. Tökéletes párosítás.

A kényszerszövetség elgondolkoztat. William szemében nincs hátsó szándék, őszintének tűnik, de nem felejttem el, hogy egyszer már megvezetett.

- Az ajánlatom egyszeri, az óra ketyeg - előrenyújtja jobbát -, tik-tak, tik-tak.

Végül elfogadom, kézfogással megpecsételjük az egyezséget. A bárhoz érve kinyitja előttem az ajtót, mint egy úriember, pedig igencsak távol áll tőle. Ahogy átlépek a küszöböt, rögtön Laurát és Kalebet keresem.

- Ne ilyen feltűnően! - súgja, megfogja a karomat és az egyik sötét sarok felé húz.

Miután leülünk a fekete, repedezett bőrfotelekre, William itallapot nyom a kezembe.

- Tartsd magad elé! - utasít.

- Már ne is haragudj, de azt hiszem, kettőnk közül nem én vagyok a feltűnő jelenség.

Szája megrándul egy apró mosolytól. A helyiség távoli sarkát kémleli, kiszúrta őket. Rezzenéstelen arccal nézi a mesterhármas két tagját, miközben egy szót sem szól.

- Honnan tudod, hogy titkolnak valamit?

- Látom rajtuk - mondja gépiesen.

- Mit csinálnak? - fordulok Lauráék felé.

- Nem! - Az állam után nyúl és visszafordítja az arcomat.

Majd tekintete gyorsan visszasiklik Laurára és Kalebre. Olyan alaposan figyeli őket, mint aki hallja a beszélgetésüket.

- Te szájról olvasol?

- Próbálnék, de melletted elég nehéz.

Lépteket hallok a hátam mögül.

- Emeld fel az itallapot!

Jézusom, ennyi volt, lebuktunk. Az izmaim görcsösen megfeszülnek, a gerincem mentén feszültség futkos. Aztán a léptek távolodnak, végül pedig egy ajtócsapódást követően elhalnak. Óvatosan kipillantok az itallap fölé.

- Laura volt az, mosdóba ment - suttogom.

- Igen, tudom - válaszolja hűvösen.

- Persze, hiszen te mindent tudsz.

- Az a dolgom, hogy tudjam, amit mások nem tudnak.*

Oh, ezt ismerem. Ő is szereti Arthur Conan Doyle történeteit? Ki gondolta volna...

- Rendben, durcás - kibújik a kabátjából. - Gondolj egy...

- Gondoljak egy számra, amit utána elosztok kettővel, amit aztán bla-bla-bla... - válaszolom unottan.

- Rendben, legyen valami más.

- Ez olyan lesz, mint a kávé?

- Annál jobb - válaszolja élvezettel, és előveszi a bontatlan kártyapaklit.

Kibontja, összegyűri a celofánt, és keverni kezdi a lapokat. A kártyák gyorsan pörögnek az ujjai között. Végül széttárja, akár egy hatalmas legyezőt.

- Húzz egy lapot!

- Tudtam, hogy bűvész vagy.

- Akkor ideje felkészülni a varázslatra!

Oldalról húzok, a kiválasztott lap a korász.

- Jól jegyezd meg! - utasít komolyan.

Miután visszateszem a lapot, megkeveri a paklit, majd kettőnk közé teszi. A választott kártya valami csoda folytán már a pakli tetején kell hogy legyen. Nem rossz trükk, de nem is nyugöz le vele.

- Hajolj közelebb! - ujjával jelzi, hogy mit tegyek.

Előrébb dőlök, csökken a kettőnk közti távolság. Mosolya egyre szélesebb, csak tudnám, minek örül ennyire.

- Vigyázz, mert ha túl közel kerülsz, nem látsz majd semmit.

Megkér, hunyjam le a szemem, és koncentráljak a lapra.

- És ha nem hunyom le a szemem?

- Nem bízol bennem?

- Persze hogy nem!

- Rendben, akkor maradjon nyitva a szemed, de így nem tudom, mennyire működik - hangjában némi bizonytalanságot vélek felfedezni.

Kezét az arcom elé tartva úgy csinál, mintha a gondolataimban keresné az elrejtett lapot.

- Kérlek, koncentrálj jobban! - mondja komolyan.

Ajkamra harapva elfojtom a nevetést, de megteszem, amit kér.

A választott lapot, a kor ást képelem magam elé.

- Azt hiszem, megvan - mondja -, a te lapod a káró nyolcas.

A várva várt hatás sajnos elmarad, fejcsóválásom láttán lebiggyeszi az ajkát.

- Pedig azt hittem, jól láttam...

- A legjobbakkal is megesik.

A mosdó ajtaja kinyílik, lendületesen kapjuk fel az itallapokat. Laura úgy suhan el mellettünk, hogy még egy kósza pillantást se vet ránk.

- A hipnotizálással mi a helyzet? - kérdezem.

- Attól függ.

- Mitől?

- Hogy kivel csinálom.

- Velem menne?

Kacér mosoly jelenik meg a szája szélén.

- Lehet, hogy már rég megtettem.

Felnevetek, de a kétely felüti bennem a fejét. Mi van, ha nem viccel, talán már hipnotizált, és én észre se vettem.

- A tökéletes alany a hipnotizáláshoz engedelmes, formálható és kezelhető. Nyugalom, Elizabeth, te egyik sem vagy.

A csípős megjegyzést bizonyára megnyugtatósnak szánja. Lehet, hogy a kártyatrükkök nem mennek Williamnek, de az emberi viselkedés elemzéséhez jó érzéke van.

- Hogy csinálod? - kérdezem, miután tiszta a terep.

- Mit? A kártyatrükköt? Mint látod, botrányosan.

- Nein azt. Hogyan tudsz olvasni az emberekben?

- Sokat segítenek a hangok a fejemben - megkocogtatja a halántékát.

A szarkasztikus választ gúnyos mosollyal jutalmazom. Az asztalra támaszkodik, ujjai között megjelenik az ezüst színű, fényes érme.

- Négy év nyolc hónapom volt rá, hogy kitanuljam. Könnyedén beszél a börtönről, akár egy nyaralásról. - Hallottál már Max Page illuzionistáról?

Megrázom a fejem.

- Akkor elmesélem a történetét. Max Page kiváló bűvész volt, akinek volt egy mentalista társa. Elképesztő trükkjeik Európa-szerte híresek voltak, a nevük összeforrt a varázslattal. Max társa egy idő után úgy gondolta, másra is lehetne alkalmazni a hipnózist és a mentalista képességeit. Aljas, gonosz dolgokra. Ezt persze Max nem támogatta, azon gondolkozott, feladja a társát, csak hogy egy ördögi cselnek köszönhetően ő húzta a rövidebbet. Rács mögé került, míg a társa azóta is szabadlábban van. Max volt a cellatársam.

- És megkérted, hogy tanítson kártyatrükköket?

- Azok nem különösebben foglalkoztattak. Inkább arra kértem, tanítson meg olvasni az emberekben. Hogyan láthatom azt, amit az elméjükben rejtenek - a homlokomra mutat -, amit még maguknak se mernek bevallani.

Tehát a mentalizmus érdekelte Williamet. A mentalisták úgy tesznek, mintha látszólag természetfeletti erejük lenne. Persze ez koránt sincs így. Az egész nem más, mint egy színházi előadás.

- A mentalizmus nem egy létező tudományág. Átvered az embereket.

- Az átverés negatív szó. - Leteszi az érmét. - Én az emberi pszichológiával és a viselkedések tanulmányozásával megmagyarázhatatlan élményt, már-már varázslatot hozok létre.

- Varázslatot, mi? - horkantok fel.

- Persze az elején szörnyen ment. - Az emléktől felnevet. - Többször is megverték a próbálkozásaim miatt. A börtönben nem feltétlen szeretik, ha elemzés gyanánt bámulják őket.

- És honnan tudod, hogy már jól megy?

- Onnan, hogy már bárkinek a fejébe látok.
- Ez kissé öntelt kijelentés, nem gondolod?
- Önteltség az, ha az igazságot állítom?

Laura nevetése üti meg a fülünket, Kaleb karját fogva jóízűen kacarászik.

- Te mit látsz rajtuk? - kérdezi tőlem.
- Azt, hogy szeretők.
- Ezt azért mondod, mert előítéleteid vannak. Amikor megítélsz valakit, az érzelmeidet ki kell vonni, csak így lehet objektív képet kapni.
- Ez nem... - átgondolom, amit mondott. - Jó, lehet, van benne valami. De amit láttam...

Érdeklődően kikerekedik a szeme. Ó, *a fenébe!*

- Szóval láttál valamit - hümmögi elégedetten.
- Semmit, nem fontos.

Hiába fordulok el, magamon érzem a tekintetét.

- Láttad őket együtt?

Felsóhajtok, ha együtt fogunk dolgozni, felesleges titkolóznom. Elmondom, hogy Laura megcsalta Huntert, és akivel ezt tette, az biztosan Kaleb. Keze az álla alá csúszik, úgy hallgat végig.

- Az életedet is rátennéd, hogy Kaleb volt az?
- Persze, hogy nem - vágom rá. - De a tiédet igen.
- Gyönyörű és aljas - elismerően bólogat -, a kedvenc párosításom.
- De mégis kivel lett volna Laura, ha nem Kalebbel?

William elmosolyodik.

- Ezt izgalmas lesz kideríteni...

A bejárat előtt válunk el, úgy teszünk, mintha az elmúlt néhány óra meg sem történt volna. A szobába érve, miközben levetkőzöm, megérezek valamit az

egyik zsebemben. Szemem óriásira kerekedik, még a szám is tátva marad.

- Ez nem lehet igaz - motyogom.

A választott kártyát tartom a kezemben, rajta William üzenete.

* Petronius Arbiter ókori római író idézete.

** Quintus Horatius Flaccus római költő idézete.

* A középkori kereszténység egyik jelmondata.

* Az idézet Arthur Conan Doyle író, *Sherlock Holmes kalandjai* című művében szerepel.

13.

Egész éjjel a trükkön járt az eszem. Mikor csempészte a zsebembe? Honnan tudta, hogy ez volt a lapom? El kell ismernem, tényleg ügyes volt. Még reggel is a kártyát nézegettem, mintha attól vártam volna a választ.

Az akadémia előtt ácsorogva Aurorát várom. Megbeszéltük, hogy elmegyünk és kávézunk egyet, de már tíz perce késik. Gyönyörű az idő, az őszi napsugarak kellemesen melegítik az arcomat. Szeptemberhez képest igen meleg van. A bejárat melletti rózsabokor levelei már sárgulnak, de a fehér virágok még élénken pompáznak. Erről eszembe jut a kedvenc mesém. *Aliz csodaországban*.

Elmosolyodom, ahogy elképzelem a kártyalapnak öltözött embereket, akik a Szív Királynő parancsára vörösre festik a virágokat. Közelebb hajlok az egyik rózsához, de az orromat nem tölti meg a várt, kellemes illat. Előrébb dőlök, ösztönösen megfogom a virág szárát.

- Au!

Egy tövis üt apró lyukat a bőrömbe, a vérem rögtön kiserken. Itt van a vörös szín, elkezdhetek festeni.

- Nincs illatuk.

Kaleb lép mellém, a melegbarna szempár rögtön az ujjamra szegeződik. Elővesz egy zsebkendőt, felém nyújtja.

- Köszönöm!

Nahát, milyen figyelmes. Nem gondoltam volna, hogy a mesterhármásból bárki rendelkezik ezzel a jellemvonással.

- Kár, hogy nincs illatuk. - Megint a rózsabokorra nézek. - Pedig olyan szépek.

- Az is elég, ha gyönyörködsz bennük, néha csak ennyi jut. Nem mindig kapjuk meg azt, amire vágyunk.

Megjegyzése közben különös arcot vág. Gondolatban máshol jár, ez nem a rózsákról szól, hanem inkább róla. A Laurával való kapcsolatból neki talán csak ennyi jut. Soha nem fogja teljes egészében megkapni a lányt. Az utolsó mondat keserű beletörődést hordoz magában.

- Sziasztok!

Robin kedvesen köszön ránk, felénk int, ezt mindketten viszonozzunk. Miután elsétál, Kaleb nagyot sóhajt. Szomorúnak tűnik, itt a lehetőség, muszáj puhatolóznom.

- Laura szereti a rózsákat?

Fülig szalad a szája.

- Persze - bólint -, melyik lány nem szereti?

- Nem viszel neki egyet?

Igyekszem minél lazábbnak mutatni magam. Mintha csak egy ártalmatlan ötlet lenne. A szemem sarkából figyelem, nem reagál semmit.

- Én örülnék, ha nekem hozna valaki.

- Valaki? - kérdi különös hangsúllyal. - Mindegy lenne, ki vinné neked? őszintén megrázom a fejem.

- Nem, persze hogy nem. Attól esne jól, akinek igazán fontos vagyok. Ez egy szép gesztus az érzelmek kifejezésére, nem gondolod?

- A rózsza nem csak ezt jelentheti - vágja rá gondolkodás nélkül.

- Mi mást jelenthetne?

- Az ókorban a hallgatás, titoktartás jelképe volt. Ámor, a hallgatás istenének, Harpokratésznek rózsát adott azért, hogy ne árulja el Vénusz istennő titkait.

Erről meg nem hallottam. Talán Kaleb ezért szereti a rózsákat, a féltve őrzött titkát védik.

- Néha jó, ha a titkok kiderülnek.

A szemében fájdalom csillan. Mintha másra se vágyna, csak arra, hogy az említett titok napvilágot lásson.

- Bocsi, bocsi, bocsi - Aurora hangja robban közénk.

Kaleb hirtelen feleszmél, hogy kivel is beszélget, elmorzsol egy gyors szíát, és mire észbe kapnék, már nyoma sincs. A francba, pedig már épp kezdett megnyílni.

- Elhúzódtott a gyógyszerstanom - magyarázza Aurora. - Minden oké?

Szótlatlanul nézem Kaleb távolodó alakját.

- Persze, mehetünk kávézni.

Belém karol, és már hadarja is, milyen izgalmas volt a gyógyszerstanórája. Bár leginkább a tanárról áradozik. Egy olyan szerről tanult, ami nem hagy maga után nyomot. Még a füzetét is az arcomba tolja.

Kodein

Tipológia:

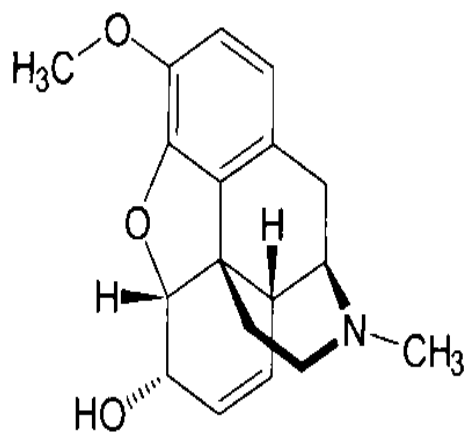
Nyugtató, fájdalom csillapító (narkotikum).

Orvosi felhasználás: Köhögéscsillapító, fájdalomcsillapító.

Valamennyi formája szigorúan vényköteles. Megtalálható mind a zöld, mind a száraz mákgubó tejnedvében.

Átmeneti emlékezetkiesést okoz.

Egyes formái más hatóanyagokkal (pl. paracetamol, acetyl-szalicilsav, ibuprofen) alkotott kombinációit műtétek utáni, poszt-

traumatikus neuropátiás vagy a fájdalomérző idegek csillapítására használják. A morfinhoz hasonlóan emeli a fájdalomküszöböt, csökkenti a fájdalominger okozta motoros és vegetatív reakciókat, továbbá a corticalis area érzékenységét. Az analgetikus hatás a központi idegrendszerben lévő ópiumreceptorok stimulálásán alapul.

Ez a hatóanyag a gyógyszerek és a drogok közti határvonalon helyezkedik el. Hosszan tartó szedése fizikai és mentális függőséget okoz.

Elvonási tünetek: hányinger és hányás, vakaródzás, izzadás, hangulatváltozások, izomgörcsök, álmatlanság, sóvárgási rohamok a szer után.

A kodein fogyasztója álmos, nyugodt, jóleső, már szinte eufórikus állapotba kerül. Ez a hatás 100 mg feletti dózisonál jelentkezik.

Egyszeri adag: 10-30 mg.

Napi adag: Maximum 120 mg. A hatás hat óráig tart.

Túladagolás tünetei:

A szer lélegzetlassító hatása miatt a túladagolás könnyen halálhoz vezethet. Más légzésllassító szerekkel, mint például az alkohollal vagy diazepammal együtt fogyasztva még nagyobb veszélyt jelent.

Halálos adagja: 800-1200 mg.

Oldószer: víz.

Egy pillantást vetek rá, de aztán a hangja egyre inkább eltompul. Egyetlen dolog jár már csak a fejemben, William tévedett Kaleb és Laura kapcsolatát illetően. Kaleb szerelmes. A szerelem pedig örült dolgokra készíti az embert.

KALEB

*Voluptatem füge quae tristitiam parit**

Kerüld azt a gyönyört, amely bánatot szül.

Képzeld el, milyen úgy szeretni, hogy azt nem tudhatja senki. A szíved majd szétrobban a közelében, legszívesebben világgá kürtölnéd, mit érzel, de nem teheted. Csak az éj leple alatt adhatod át magad az érzésnek. Ez az egész egyszerre tart életben és pusztít el. Állandóan rá gondolsz, nem ismeresz magadra. Boldognak érzed magad, de mégsem lehet teljes az örömed.

Gyakran eszedbe jut Ethan, hogy mennyire szerette a romantikus verseket, ő biztosan megértene.

Egyre többször vagy dühös. Nem tudod, meddig bírod még ezt csinálni. Előbb-utóbb fel kell vállalnod vagy véget kell vetni az egésznek. Hogy melyik lenne a jobb, arra képtelen vagy válaszolni. A szerelem öl és butít, rémisztő dolgokra készíti az embert. Vajon belőled mit fog kiváltani? Félelmet vagy örületet?

Delectatio, Ezt a rövid, ám annál kegyetlenebb szót nézem a lift előtt várakozva. Miért nem emlékszem, hogy mit jelent? A számhoz érintem a tollam hegyét, nagy a kísértés, hogy rágni kezdjem. Ez a keresztretjvény rendesen megizzaszt.

- Jó reggelt, Elizabeth.

Közömbösen viszonzom William köszönését.

- Áh, elfelejtettem - a hangja felszökik. - Az iskola tiltott zóna, itt nem láthatnak minket együtt - az utolsó szavakat suttogja.

Valóban nem tenne jót, ha azt látnák, hogy barátkozom vele. De egy pillanatra úgy érzem, nem érdekel, mások mit gondolnak rólam.

- Hogy csináltad? - választ várva szegezem rá a tekintetem.

-Mit?

- Tudod te.

Pajkos mosolyt villant. Összehúzza a szemét, körülnéz, nem akarja, hogy mások meghallják.

- Megsúgom - közelebb hajol -, egyszerű varázslat - suttogja sejtelmesen, mintha a válasza tényleg igaz lenne.

Varázslat, hát persze..,

- Az egész lényege az illúziókeltés, azt kell hinned, hogy te döntesz.

- De hiszen én húztam a lapot - hangom magabiztosan csattan.

- Azt a lapot húztad, amelyiket én akartam - reflektál lazán. - Megvezetés, ez a bűvészet lényege.

A bűvészek kifinomult taktikákat alkalmaznak arra, hogy elvonják a nézők figyelmét. William anélkül irányított, hogy én ebből bármit is érzektem volna. Miközben én értelmeztem, amit látok, ő a figyelmemmel játszott. Egyszerre rémisztő és lenyűgöző. A szemem előtt vitte véghez a csalást. Kíváncsi vagyok, hogy csinálta.

- Egyébként tévedtél - mondom, miközben újra a keresztrejtvényt nézem -, Laura és Kaleb között igenis van valami.

- Igen - helyesel. - Távolság.

Kezdem azt hinni, fizikailag esne neheze, ha igazat kellene adnia.

- Idióta.

- Hogy mondtad?

- Hat betű - felé fordítom az újságot -, és az üresfejű szinonimája. Idióta.

Szája megrándul a mosoly visszatartásától.

- Kaleb titkol valamit, ez biztos. Kutakodhatnál egy kicsit a magánéletében.

- Én inkább a tiédben kutakodnék - hangja játékosan cseng, úgy vigyorog, akár egy rossz kisgyerek. - Igyunk meg egy kávé, és közben beszéljük meg.

A lift halk csilingeléssel jelzi, hogy megérkezett.

- Sajnálom - mondom szárazon -, már várnak a másodikon.

Mosolyogva nézem, ahogy a liftajtó becsukódik az orra előtt. Természetesen nem igaz, amit mondtam, senki sem vár a másodikon. Igazából egy kicsit bánom, hogy nem mondtam igent. Valamilyen érthetetlen okból kifolyólag élvezem a társaságát.

- Élvezet!

Delectatio. Végre megvan! Kitöltöm a kockákat a hétbetűs szóval. Felvillan a kettes szám, az ajtó kinyílik, kilépve a felvonóból megtorpanok. William hátát a falnak vetve néz.

- Te még az előbb... - kezdenék bele, de közbevág.

- Csakhogy megjöttél, tudod mióta várlak? - színpadiasan az órájára pillant.

Nem liheg, de a mellkasa hevesen mozog. Szőke hajtincsei csapzottan hullnak az arcába. Képes volt felrohanni két emeletet?

- A 218-as terem mellett van a legjobb kávégép, gyere, meghívlak.

Némán állok, a tekintetét fürkészem.

- Ugyan már - ellöki magát a faltól. - Rég eldöntötted, hogy nem rázol le.

Miközben várjuk, hogy a kávéautomata elkészítse az italainkat, William a kiszemeltjeinkkel kapcsolatos nézeteit osztja meg. Minden mondata azt sugallja, nálam jobban tudja, mi történik. Mikor látja, hogy az állításai lepattannak rólam, élesen témát vált.

- Érdekes volt a lapválasztásod.

- Számodra a véletlen érdekes?

- Nincsenek véletlenek. - Karját összefonva a falnak dől. - Tudod, mit jelent a korász?

Azt se tudtam, hogy a lapok jelentéssel bírnak.

- Váratlan szerelem érkezik az életedbe.

- Hát persze - cinikusan bólogatok. - Mondj egy másikat, mit jelent például a korötös?

- Az a környezetben fellelhető rossz embereket jelzi.

- Szóval téged.

- Valamilyen oknál fogva hajlamos vagy elfelejteni, mi egy oldalon állunk.

Próbálok a grimaszolásomon uralkodni, de úgy tűnik, nem járok sikerrel.

- Az arccoddal van a baj.

- Parancsolsz? - kérdezek vissza.

- Az arcod - mutat a fejemre, majd egy nagyot kortyol a kávéból. - Túl sok mindent elárul. Most például azt, hogy ezt hülyeségnek tartod.

Mert az is! Ellöki magát a faltól és közelebb hajol, nagyot szippant a levegőből. Elégedett morgás szökik fel a torkából.

- Te meg mit csinálsz?

- Tetszik a parfümöd.

Dior.

- Hipnotikus méreg a neve - hangom vészjóslón cseng.

- Veszélyes, megközelíthetetlen, de közben mégis édesen csalogat. Illik hozzád.

A kijelentése közben tekintetével többször is megérint.

- Most dühös és zavart vagy.

- Nem vagyok zavarban!

Elvigyorodik.

- Zavarban? Tehát zavarban vagy.

Összecsípem az orrnyergemet, és nagy levegőt veszek.

- Én azt mondtam, zavart vagy, nem azt, hogy zavarban vagy - magyarázza.

- Tehát ez egy freudi elszólás volt.

Hát persze... Tudat alatti elfojtott vágyak, belső konfliktus önmagámmal.
Jobban járok, ha ebbe a vitába nem megyek bele, inkább ráhagyom.

- Azt mondtad, hogy szerdánként szoktál vívni, igaz?

- Csak nem szükséged lenne egy kis segítségre? - elégedetten néz rám, mint akinek a terve végre összejött.

Olyan lelkesedéssel bólintok, mint aki foghúzásra készül.

14 .

Egy könyv és egy forró tea társaságában érkezem a társalgóba. V/Halk zshivaj tölti meg a termet. Ma este különösen sokan vannak, a bársonyfotelek és -kanapék szinte majdnem mind foglaltak. De szerencsére a kandalló előtti kanapé üresen árválkodik. Kaleb a takarók mellett ácsorogva a telefonját nyomkodja. A kék fény megvilágítja gondterhelt arcát. Ahogy mögé lépek, meglátom az üzenet egy részletét.

Nem akarok a titkod lenni!

Düh és riadalom villan a tekintetében, amikor észrevesz. Még mielőtt köszönhetnék, dübörgő léptekkel távozik. A francba, bárcsak láttam volna Laura nevét. Bár ez már önmagában erős bizonyíték. Felkapok egy puha, zöld takarót, és letelepszem. A kandalló gyomrában halkán pattognak a fahasábok. Miután kényelmesen elhelyezkedem, felcsapom a könyvet, amit Mr. Griffin már többször ajánlott. El sem hiszem, hogy sikerült megszereznem. Csak úgy repül az idő miközben falom az oldalakat. Élvezem, hogy zavartalanul olvashatok, egészen addig, amíg...

William lendületesen ül le mellém, a bútor hangosan nyekken a súlya alatt. Megvető pillantással nézek fel.

- Hogyan lássunk a gyilkos elméjébe - olvassa fel a könyv címét, miközben jobb keze az érmével játszik.

Közelebb csúszik hozzám, illata erőszakosan tolakszik az orromba. A fűszeres, gyümölcsös aroma kellemesen bizsergeti az érzékeimet.

- Ha szeretnél belelátni mások fejébe, akkor téged érdekel a mentalizmus. Sőt, szerintem...

- Fejezd be! - szakítom félbe.

Tudom, mit akar mondani.

- Igazából én érdekellek téged.

Tudtam... Várjunk csak, akkor én most a fejébe láttam? Tessék, máris használatba helyeztem újdonsült mentalista képességem.

- Tudod, mi a mentalizmus első szabálya?

- Hazudj minél többet?

Jóízűen felnevet.

- Ne lássák rajtad, hogy irányítod őket. Ehhez pedig fontos, hogy ne mutasd ki az érzelmeidet.

Korábban is ezt ecsetelte.

- Neked ez kiválóan megy - szúrok oda, az érzéketlenségére utalva.

- Tudom, ezt nem dicséretnek szántad, de annak veszem. Vegyünk egy példát.

Tekintete ide-oda ugrál a minket körülvevő diákok között. Olyan, akár egy prédát kereső ragadozó.

- Finnick Wallace - ezek szerint megtalálta az áldozatát -, micsoda kemény skót név.

Érdektelen pillantást vetek rá.

- Ne vágj ilyen ábrázatot, az ő példájából te is tanulhatsz.

Felemeli a takarót és becsúszik mellém.

- Mi az? - kérdezi kikerekedett szemem láttán.

- Ott van egy csomó - mutatok a kandalló mellett álló takarótorony felé. - Hozz egyet magadnak!

- A feladathoz erre lesz szükségem.
- Milyen feladathoz? - kérdezem.
- Nézd csak Finnick arcát.

A fiú nyugodt arcizmai megfeszülnek, állvonala élesen látszik. Épp egy beadandót ír, a koncentráció ellenére többször is felpillant. Sőt, többször felénk pillant. Lábfejét idegesen mozgatja. William még közelebb csúszik hozzám.

- Nem vagy még elég közel?
- Közel sem - válaszolja halkán. - Ugye látod, Finnick milyen féltékeny.
- Féltékeny? - ismétlem hűledezve. - Mégis kire?

William eltátja száját, álmélkodást imitál.

- A vakságod szinte már lenyűgöző.
- Rám? - nevetve felhorkanok. - Én nem érdeklém őt.

Teljesen más körökben mozgunk, Finnick politikus család sarja, a barátait is felső körökből választja. A színházteremben történetek óta nem is nagyon szóltunk egymáshoz.

- Hülyeségeket beszélsz, William - mondom unottan, miközben újra olvasni próbálok. Már majdnem sikerül figyelmen kívül hagynom Williamet, amikor...

- Te mégis mi a fenét csinálsz?

Kiakadásom a combomra csúszó kezének köszönhető.

- Sshh! - int csendre. - Uralkodj az érzéseiden!
- Uralkodjak? - kérdezem fűjtatva. - Te fogdosol! - mondom olyan halkán, hogy csak ő hallja.

- Nem - megcsóválja fejét. - Most éppen tanítalak.

Jobb kezét átveti mögöttem, még közelebb kerül hozzám.

- Koncentrálj az olvasásra - utasít. - Ne arra figyelj, amit csinálok - ujjai finoman érintenek a takaró alatt.

Apró köröket ír a térdemre. Próbálom felfogni a szavakat, amik előttem vannak, de a betűk összekeverednek, képtelen vagyok értelmezni azokat.

- Zárd ki az élvezetet.

- Én ezt nem élvezem! - tagolom dühösen.

Felé fordulok, az arca túl közel van. A köztünk levő aprónyi távolság a csókunk emlékképeit idézi fel bennem. Szeme lassan az ajkamra siklik, miközben a keze feljebb kúszik. Megfeszül a testem, érzem, libabőrös lettem.

- Gondolj valami másra, túl piros az arcod.

- A dühtől ilyen! - morgom halkán.

- Oh, értem, pedig meg mertem volna esküdni, más van a háttérben.

- Sajnálom, hogy elkészerítettelek - válaszolom pimaszul.

Szája sötét, gúnyos mosolyra húzódik.

- A legkevésbé sem.

A takaró ráncai egyszerre mozdulnak a kezével. Végigkövetem a mozgást, ahogy egyre feljebb halad, bőröm bizsereg érintése alatt. Elér a szoknyám pereméhez, mocosogni kezdek.

- Szerinted Finnick mit szólna most ehhez? - kérdezi reszelős hangon.

Szavai nyomán az arcom szinte azonnal lángra lobban. Lassan felpillantok, Finnickkel összetalálkozik a tekintetünk. Vonzó arcára közöny kerül, összeszedi a holmiját, és rohamléptekkel elhagyja a társalgót.

- Képzeld el, mi mindent tehetnék veled úgy, hogy a többiek észre se vennék.

Ez a kijelentés belém fojtja a szavakat. Megborzongok, de undor helyett sokkal inkább a kíváncsiság csiklandozza érzéseimet. Ölemben forró lüktetést érzek. A légzésem felgyorsul, ahogy észreveszem, próbálok uralkodni magamon. Hirtelen rámarkol a combomra, halkán felnyögök.

- Ezt még gyakorolnunk kell - kirántja a kezét. - Olvasgasd a könyvet, hátha segít.

Mire feleszmélek, már felpattan. Végigsimít az ingén, laza mozdulattal megborzolja szőke tincseit.

- Jó éjt, Elizabeth!

Utálok őt! Érzem, hogy az arcom vörösen izzik. Ahogy magamra maradok, túlfűtött gondolataim felélénkülnek, nem bírom elcsitítani őket. Az eszem nincs összhangban a testem érzéseivel.

Borzalmas, de jólesett, amit William csinált. Megvetem magam, amiért a gyengéd érintések minden porcikámra hatást gyakoroltak.

Mélyeket lélegzem, lassan megnyugszom. Már majdnem sikerül újra belefeledkezni az olvasásba, amikor üzenet érkezik. Miután elolvasom, a gyomrom összeugrik.

Felelsz vagy mersz?

A feladó most is ismeretlen. Többször megfordult a fejemben, vajon mikor kapok újabb üzenetet. Fenébe, hogy William éppen most ment el. Izzad a tenyerem, izgalom és félelem elegye járja át minden porcikám. A múltkor feleltem, most nem választhatok mást, mernem kell. Féltve küldöm el a választ, fogalmam sincs, mit akarnak tőlem. Egyvalamit tudok, meg kell keresnem Williamet. A cuccaimat hátrahagyva a fiúk körlete felé indulok, amikor megérkezik a következő üzenet.

Fisher az irodájában tartja a dolgozatok megoldókulcsát.

Szerezd meg!

Harminc perced van!

Törjek be egy tanár dolgozószobájába? Ez még viccnek is rossz, ha lebukok, azonnal kicsapnak. Nemcsak az előkészítőnek inthetek búcsút, hanem annak is, hogy a jövőben az akadémián tanuljak. Talán épp ez Laura célja, csak tudnám, miért utál ennyire. Mindezek ellenére furcsa érzéssel tölt el a játék gondolata.

Kíváncsi énem izgatottan rángat a feladat irányába. Minden összefügghet Ethan halálával, suttogja sejtelmesen. William gondolkodás nélkül belemenne. A nyomozás kockázatokkal jár. Ettől felbuzdulva nem hallgatok a józan eszem intelmére, mire észbe kapok, már az iskolába átvezető folyosón vagyok. Megérkezem az aulába, a napközben étellel teli helyiségben most rémisztő csend uralkodik, ilyenkor már senki nincs az akadémián. A plafonon lévő világítást estére kikapcsolják, csupán a falakra rögzített, fáklyára hasonlító lámpák adnak némi fényt. A bejárat melletti térképhez sietek. Hamar megtalálom, hogy az iroda, amit keresek, a legfelső szinten van. Próbálom megszorítani a lépteimet, de közben minden idegszállammal koncentrálok, hogy ne csapjak zajt. A harmadik emeletre érve megtorpanok, a hideg korlátot markolva várok. Beszélgetést hallok, sötét alakok jelennek meg, gyorsan leguggolok. Messze vannak, biztosan nem láttak meg, de a szívem így is majd kiugrik a bordáim közül. A fülemben érzem a vad dübörgést. Óvatosan próbálok leskelődni, Mr. Griffin jellegzetes testtartását azonnal felismerem, olyan, mint az olaszok, állandóan gesztikulál. Előrébb hajolok, de így sem látom, kivel társalog. Talán egy lány van vele. Szerencsére az épület másik vége felé indulnak. Várok néhány percet, amíg elhalnak a lépteik, csak akkor merek újra elindulni. Ahhoz, hogy Fisherhez eljussak, Mr. Griffin irodája előtt is el kell haladnom. A telefonomon a térérő rubrikái lassan eltűnnek, Aurora mondta, hogy az épület ezen szakaszában nem jó a vétel.

A negyedik emeletre feljutva a hálózat ismét stabillá válik. A keleti szárnyban mintha sötétebb lenne, sebesen haladok el a termek mellett, miközben többször a hátam mögé nézek. Egyedül vagyok, ehhez kétség sem fér, mégis úgy érzem, valaki figyel. Igyekszem tudatosítani magamban, hogy csak az elmém tréfálkozik velem. Néhány lépés után mégis

elbizonytalanodom, talán vissza kellene fordulnom. Talán mégsem volt jó döntés ide jönnöm.

A mellettem lévő ajtót kerestem, amin James Fisher neve díszel. Innen már nem futamodhatok meg. Csak az a kérdés, hogy jutok be. A zárra nézve többször pislognom kell, nehezen hiszem el, amit látok. Benne van a kulcs. Arra gondolok, aki az üzenetet küldte, korábban itt járt és úgy intézte, hogy gond nélkül bejussak. Egy szúrós tekintetet érzek a tarkómon, ami lesi minden mozdulatom. Mielőtt belépnék, ismét körbenézek. Reszkető kezem a kilincsre teszem, forró tenyerem megcsúszik a fénylő vasdarabon. Az irodában nem koromsötét fogad, az asztali lámpa halovány fénye megvilágítja a helyiséget. Miután óvatosan becsukom az ajtót, rögtön feltérképezem a terepet. Csatákat ábrázoló festmények a falon, az ablak mellett egy könyvespolc magaslik roskadásig könyvekkel. Az asztalon papírok tornyosulnak, jobban megnézve látom, az órák jegyzetei. Észreveszek egy poharat, amiben sötét folyadék fodrozódik, ahogy felemelem, érzem a porcelán melegségét. Citromos tea illata tölti meg az orromat. Úristen, ha ez meleg, akkor ez azt jelenti, hogy Fisher még itt van az akadémián. Remegni kezdek. Kapkodva nyitogatom a fiókokat, de nem találok a megoldókulcsot. Végül a legalsóban meglátok egy mappát. Megvagy!

Cipő és padló találkozásának zaja töri meg a csendet. Az ajtóra nézek, a lépéseket már vészesen közel hallom. Alig kapok levegőt, mellkasom vadul hullámzik. Az adrenalinlöket egy pillanatra lebénít. Nem tudom, mit csináljak, végül egyetlen örült ötletem támad. Felkapom a mappát, és a függöny mögé rejtőzök. A földig érő sötét anyag elrejt.

Kinyílik az ajtó, nyikorog a padló. Fisher lépéseibe beleremegek. Hallom, felsóhajt, miközben megropogtatja a nyakát. Az üvegfelületen tükröződve homályosan látom a történéseket. Felhörpinti a tea maradékát, leül. A mappát reszkető mellkasomhoz szorítom.

Megcsörren a telefonja, majdnem felsikoltok ijedtemben. Biztos vagyok benne, hogy egy halk nyögést hallattam, de szerencsére Fisher figyelmét elkerülte.

- Mondtam, hogy ma ne zavarj - szól bele ingerülten.

Dühösen beletúr a hajába és feláll. Járkálni kezd a szobában, végül megáll az ablak előtt. Túl közel van hozzám, érzem a tinta és parfümjé keverékét rajta. Istenem, vajon ő is érzi az én illatom? Feszülten mered ki az ablakon. A vonal másik végén mély férfihangot hallok. Nem értem, mit mond Fishernek, de az biztos, hogy ideges.

- Nem tudok vele mit csinálni, elhiheted, hogy én se szeretném az óráimon látni.

Egyetlen ember jut az eszembe, akit Fisher messziről szeretne elkerülni. A testvére állítólagos gyilkosát. Behunyja szemét, az orrnyergét masszírozza.

- Igen - bólogat. - Figyelek rá, hogy ne lássák rajtam.

Elköszön, és az asztalra dobja a telefont, a készülék hangosan koppan. Ajkára harapva a fejét rázza, megannyi érzelem látszik egyszerre rajta. Dühösnek tűnik, ugyanakkor kimerültnak, és azt hiszem, magányosnak. Hidegkék tekintete szomorúsággal teli. Hiányzik neki a testvére, gondolom. Lehunyt szemmel az ablaknak támasztja a fejét. El se tudom képzelni, mit érezhet.

Újra nagy levegőt vesz, aztán hirtelen kipattan a szeme. Balra, majd jobbra fordul, miközben többször a levegőbe szagol. Úristen, tudja, hogy itt vagyok. A lebukástól való félelem fájdalmasan feszíti az izmaimat, a kétségbeesés rázza a mellkasom. A mappa átnedvesedik a tenyeremtől. Látom az üvegen, Fisher közelebb lép, majd még közelebb. A függöny meglibben. Egyik kezem a szám elé teszem, visszatartom a lélegzetem, miközben ő előrenyújtja a kezét.

A telefon éles csöngése szakítja félbe a mozdulatot. Néhány kínkeservesen hosszú pillanatig még a függönyt bámulja, de végül az asztalhoz lép.

- Fisher - szól kimérten.

Kis híján elájulok, izzadságcseppek csorognak a tarkómon.

- Most? - kérdezi. - Rendben, indulok.

Felkapja a kabátját, leoltja a lámpát, és sietősen távozik. A sötétség biztonságában, megkönnyebbülve engedem ki a tüdőmet feszítő levegőt. A bútorok megreccsennek, mintha ők is fellélegeztek volna. Ez közel volt, nagyon-nagyon közel. Még mindig remeg mindenem, az adrenalin vadul dübörög bennem. Óvatosan kilépek a függöny rejtekéből, és az ajtóhoz megyek. Egy pissenést sem hallok, óvatosan elfordítom a kilincset. Szabad a terep, a folyosó csendjét csak az én lépteim hangja zavarja meg.

Gond nélkül lejutok a földszintre, el sem hiszem, hogy megúsztam. A kollégium felé veszem az irányt, amikor hangokat hallok.

Még az akadémia területén vagyok, vigyáznom kell. Felismerem az egyik mély, öblös hangot. Mr. King az. Befordulok a következő folyosón, muszáj elrejtőznöm. A művészeti szárnyban találom magam, szobrok körvonalát látom a félhomályban. A folyosók szerteágaznak, mintha meg is sokszorozódnának. Pörgők-forgok, rájövök, nem tudom, merre vagyok. Fénycsík hasít a sötétbe, az egyik terem ajtaja kinyílik. A kezemben azt a mappát szorítom, ami bizonyítja, hol jártam. Ennyi volt, búcsút inthetek a Carnivorának.

A következő pillanatban valaki megragad, kezét a számra tapasztva egy sötét beugróba ránt. Erős karok szorítanak, rémülten rángatózni kezdek.

- Maradj nyugton - az utasítást egy jól ismert, kellemes hang adja.

William. A testem megnyugszik, mire bal keze lassan lecsúszik a számról, de jobbja még mindig a derekamat szorítja. Hátam szorosan simul mellkasához. A teremből egy tanár lép ki, körömcipője hangosan kopog a

márványlapokon. Az ajtó és fal közötti résen, egy villanás erejéig, megpillantom az arcát. Szoros kontyáról, és apró, kerek lencsés szemüvegéről rögtön felismerem.

- Mrs. Larkin - suttogom. - Ő meg mit keres itt ilyenkor?

- Ha gondolod, menj és kérdezd meg tőle.

A fene se gondolta volna, hogy a tanárok nagy része még este is az akadémián van.

A szűk helyen nagyon közel állunk egymáshoz. Mrs. Larkin telefonjának fénye megvilágítja ráncos arcát. Üzenetem érkezik. A bűgás hallatán Mrs. Larkin megtorpan. A sötét beugrót kémleli. A beugrót, ahol mindketten mozdulatlanul állunk, én még levegőt venni is alig merek. Azért imádkozom, hogy a telefonom ne bűgjön még egyet. Végül Mrs. Larkin meggyőzi magát, hogy nem hallott semmit.

Ez borzalmas volt, nem bírom a stresszhelyzeteket. Ezért nem nézek horrorfilmeket se.

- Ez veszélyes volt - sóhajtom, mikor a tanárnő már messze jár.

- Én nem mondanám veszélyesnek, inkább rizikósnak.

Egy hajsza válaszolt el attól, hogy lebukjunk, és kicsapjanak. Ez minden, csak nem rizikós. A tekintetem minden érzésem tükrözi.

- Elizabeth, te mindig túlaggódod a dolgokat.

- Túlaggodom? - suttogom keményen.

- A lebukás esélye csupán 30-40 százalék volt.

Nagy levegőt veszek, hogy a fejére olvassak, amikor különös illat csapja meg az orromat. Gyomorforgatóan édes női parfümöt érzek Williamen. Megkérdezhetném, merre járt, de már előre látom azt a zsvány mosolyát.

- Érdekel, hol voltam? - kérdezi, mint aki megint a fejembe lát.

- A legkevésbé sem - válaszolom könnyeden.

Valószínűleg egy diáktársunkkal töltött egy kellemes órát. Annak ellenére, hogy korábban az én combomat érintette.

- Gyere! - mondja, miután látja, tiszta a terep. - Menjünk innen!

Csendben haladunk, Mrs. Larkin még a közelben lehet. Már a lépcsőknél járunk, amikor William újra megszólal.

- A féltékenység néha egészen váratlanul érkezik.

Dallamos megjegyzésére felkapom a fejem.

- Ugye, nem hiszed...

- Nem hiszem - határozottan vág a szavamba -, biztosan állítom.

Ilyen egy egocentrikus alakot! Azt gondolja, minden lány utána áhítozik?

- Kicsit sokra tartod magad.

- Ezek szerint nem irigykedsz arra, akivel voltam.

Ajka diáklányokat megsemmisítő mosolyra húzódik.

- Irigykedni? - Felnevetek, a féltékenység vádja őszintén szórakoztat. - Inkább sajnálom őt, remélem, időben észbe fog kapni.

- Az rajtam múlik. Ha úgy döntök, észre se veszi, és belém szeret.

Hangja öntelt tónusa feldühít. Megrázom a fejem, ez különben sem így működik.

- Látom, kételkedsz a képességeimben.

- A szerelem nem egy döntés, a szerelem az, amikor elveszíted az eszed.

Ezt nem lehet befolyásolni.

Hogy egy túlfűtött érzés irányítson mindent, a hideg kiráz a gondolattól.

- Ha úgy tartja kedvem, az előkészítő végére a te szíved is könnyedén megszerezhetem.

Nehezemre esik visszafojtani a nevetést.

- Innen is látszik, hogy nem ismersz - válaszolom vigyorogva. - Te előbb lennél oda értem.

- Micsoda magabiztosság, ez tetszik! Fogadjunk - felém nyújtja jobbját. - Egyikünknek biztosan igaza lesz. Érosz nyila valamelyikünket garantáltan eltalálja.

A szerelem istene.

Az ajánlat hideg és édes, amilyenek a csábító, ám rosszul végződő ajánlatok. Tudom, milyen vagyok, mindig az eszemre hallgatok, nincs mitől félnem. Csak egy nyertes lehet, ami azt jelenti, hogy a vesztesnek összetörik a szíve.

- Persze érthető, hogy megijedtél. - Lassan elkezd visszahúzni a kezét. - Sejtettem, hogy csak a szád jár.

Hangjának cinikussága végtelenül felbosszant. Ha ez kell neki, hát rajtam ne múljon.

- Legyen!

Ott, abban a pillanatban egy másik játék veszi kezdetét.

- Kíváncsi vagyok, ki fog veszíteni, mert valamelyikünk szerelembe fog esni.

William szavai baljósán csengenek.

- Jobb ha tudod, durcás, én mindig nyerek.

Nem ejtünk több szót a fogadásról. Az út hátralevő részén elmesélem neki, hol jártam.

- Hallottál a beavatási szertartásokról? - kérdezem.

Határozottan bólint. Elképzelhető, hogy valaki neki is küld üzeneteket. Talán ma este ő is éppen feladatot teljesített?

- Te kaptál...

- Nem. De ezek szerint te igen.

Elmesélek mindent, ami eddig történt. Az első felelsz vagy mersz játékot, aztán a csillagvizsgálóban kapott üzenetet. Az egészet tetőzöm azzal, hogy szerintem, aki az üzeneteket küldi, talán tudja, mi történt Ethannel.

- Ez érdekes.

Ennyit reagál csupán.

- Ennyi? - kérdezek vissza széttárt karokkal.

- Ha Hunter vagy Laura küldte volna a feladatot, akkor addig nem nyugszanak, amíg le nem buktatnak.

Igaza lehet, ha rajtuk múlik, nem úszom meg, de akkor ki küldi az üzeneteket? Eszembe jut, ami a színházteremben történt. Aki a páholyból leskelődött, talán már akkor kiszemelt magának. Mielőtt visszaérnék a kollégiumba, együtt nézzük meg a legutolsó üzenetet:

Lejárt az időd. Sikerral jártál?

- Ez tíz perce érkezett - mondja a képernyőt nézve.

- Éppen akkor, amikor Mrs. Larkin a telefonjával babrált.

William lekicsinylő tekintettel néz rám.

- Ez csak egy észrevétel - rántom meg a vállam.

Ami nyilván örültség, de attól még elég különös egybeesés.

- A következő gyanúsítottad a könyvtáros lesz? - cinikus megjegyzése közben kikapja a kezemből a mobilt.

- Mit csinálsz?

Még a válasza előtt látom, hogy üzenetet ír. Igyekszem meghiúsítani, de persze számított erre.

- Csak válaszolok az üzenetre - mondja, miközben magasra tartja a telefont.

Amint sikerült visszaszerezem a mobilt, meglátom, mit írt a nevemben.

Nálam a mappa, cserébe választ várok! Tudod, ki ölte meg Ethan Fishert?

Felszisszenve olvasom.

- Ez kicsit erős, nem gondolod?

- Érezzék csak, hogy nem ők irányítanak, hallatnod kell a hangodat.

- De azt se tudom, kinek írok, mi van, hogyha...

- Elizabeth - közelebb lép hozzám -, semmi bajod nem lesz. Itt vagyok, együtt csináljuk.

A telefon kijelzője felvillan, mindketten az üzenetre nézünk.

Igen.

Rövid, tömör válasz, ám annál jelentőségtejtjesebb. Tehát akivel beszélek, pontosan tudja, mi történt öt évvel ezelőtt. Még az is lehet, hogy a feladatokat a gyilkos küldi.

15.

Két nap eltelt, de újabb üzenet nem érkezett. Egyre inkább \ . azt érzem, William követelözése elrontotta az esélyeinket. Megértem, miért élénkült fel ennyire, de nem tudhatjuk, hogy akivel beszélünk, igazat mond-e. Megkérdezte, mit kell tennie az információért cserébe. Csakhogy, az üzenet feladója azt hiszi, én próbálok nyomozni. Én faggatom Ethanról, és én tettem ajánlatot. Azóta a telefon minden rezzenésére reszkető izgalommal kapom fel a fejem. De eddig semmi, kíváncsi vagyok, ez mikor fog változni.

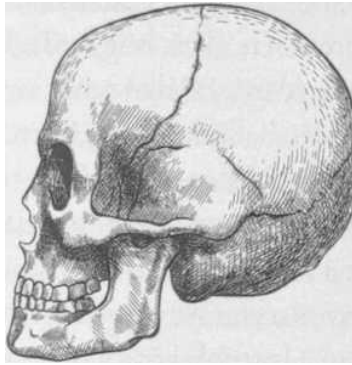
Mielőtt órára mennék, megint belenézek Fisher mappájába. Örületes előnyre tettem szert. A helyes válaszokat látva mégis elkap a rosszullét. Nem használhatom fel ezeket, az csalás lenne. A mappát szorongatva hitetlenkedve csóválom a fejem, egészen szürreális, hogy képes voltam ellopni. Az biztos, hogy az új énem sokkal bátrabb, mint az egy évvel ezelőtti. Gondosan elrejttem a mappát, utána a harmadik emelet felé veszem az irányt.

Az anatómia nem tartozik a kedvenc tantárgyaim közé. Órán sokszor elkalandoznak a gondolataim. Fél órája csak bámulok magam elé, Ms. Moore szavaiból semmit nem sikerül felfognom. Kellemes, nyugtató hangjára képes lennék elaludni.

Ms. Moore Skócia egyik legjobb idegsebésze, harminc éve dolgozik ezen a területen. Még akkor is, ha nem ez érdekel a legjobban, a pontozás miatt nem ártana odafigyelni. Óvatosan megpaskolom az arcomat, remélve, felélénkülök.

- Az elmúlt órákon már többször beszéltünk az emberi testről, de most szeretném, ha megvizsgálnánk, mire képes az agyunk.

Az emberi agy, tehát erről beszélgetünk. Theót nálam jobban leköti az óra. A táblára rajzolt emberi koponya pontos mását skicceké fel a füzetébe.

- Azta, ez nagyon jó lett - súgom.

- Koszi. - Büszke mosoly ül ki az arcára.

- Tudja valaki, hogyan hívjuk az agyat latinul? - kérdezi Ms. Moore.

Több kéz lendül a magasba, végül Ada válaszol az első sorból.

- *Cerebrum*, pontosan - bólogat a tanárnő.

Az agy alapvetően kommunikáló, társalgó sejtek halmaza, az emberi idegrendszer irányítóközpontja. Működése egyszerre rejtélyes és nagyszerű. A tanárnő élvezettel mesél erről.

- Mit gondoltok, hogy jön létre a memória?

Különböző bekiabálások érkeznek. Én próbálok meglapulni, még a szemkontaktust is igyekszem elkerülni a tanárnővel, de pont ezzel hívom fel magamra a figyelmet.

- Ms. Harper - szólít fel -, mesélje el, mi történik akkor, amikor megismer valakit, aki szinte azonnal szimpatikussá válik.

Basszus, de jó.

- Hát - kezdek bele, és rögtön a Williammel töltött este jut eszembe.

Magam előtt látom a bárt, hallom a halk, duruzsoló zenét.

- Először is a fizikai jellemzőit figyelem meg. - *A szőke haját, a jellegzetes állát, a vibráló zöld szemét.* - Utána a hangját. - *Mély, búgó, rezgése kellemesen simogat.* - Végül pedig a parfümjének édes, fűszeres illatát.

Jesszusom, érzem, hogy pirulni kezd az arcom. A tanárnő hangosan helyesel, és szerencsére eléri, hogy mindenki rá figyeljen.

- Amikor valakivel először találkozunk, az érzékeinkre hagyatkozunk. Látjuk a külsejét, halljuk a hangját, érezzük az illatát. Ezek együttesét az agy halántéklebenye emlékeztető alakítja. A kialakult emlékképeket az agy szétszedi és szétosztja a különböző részei között. Később ezek a memóriadarabok rakódnak össze, amikor felidézünk egy bizonyos személyt vagy eseményt. Mit gondoltok, miért a szaglásnak van a legtöbb köze a memóriához?

Több válasz is érkezik, de egyik sem az igazi megfejtés.

- Kitűnő meglátásaitok vannak - mondja kedvesen a tanárnő. - De a válasz az agy anatómiájában rejlik. Egyenes kapcsolat vezet a szaglórendszerüktől az agyunk hippokampuszáig. A szaglógumók felelősek a beérkező szag azonnali feldolgozásáért, ez kapcsolódik a hippokampuszhoz és az amigdálához, amelyek az érzelmek és az emlékezet szempontjából kulcsfontosságú régiók az agyban.

Az óra vége felé igen érdekes részhez, az amnéziához érünk. Elképesztő, hogy a pszichés traumák milyen emlékezetkieséseket okoznak. A tanárnő egy katona esetét meséli el, aki a háború okozta trauma miatt amnéziában szenvedett. A szomorú történetet Hunter idétlen vihogása szakítja meg.

- Nálam az alkohol szokott emlékezetkiesést okozni.

- Seggfej - mondja Theo hangosan.

Igaza van, én se mondhattam volna jobban.

- Ez, Mr. Dickson, csak akkor fordulhat elő, ha nem tudja tartani a mértéket. A mértéktelen alkoholfogyasztás következményeként ugyanis a hippokampusz nem képes kialakítani az emlékképeket. Ilyenkor szokott bekövetkezni a filmszakadás, az egyik percben még Önfeledten táncolunk, a következő kép viszont már az, hogy a vécé mellett térdelünk. - Mindenki hangosan felnevet. - Ez a jelenség minden bizonnyal egyidős az alkohol megjelenésével, de vizsgálni csak a huszadik században kezdték. Elvin Morton Jellinek, amerikai orvos igen találóan alkoholos palimpszesztusnak nevezte az italtól való emlékezetkiesést. Ki tudja, mi a palimpszesztus?

Aurora a magasba nyújtózkodik.

- Azokat a kéziratokat nevezzük így, amelyekről az eredeti írást eltávolították, és a helyébe újat írtak - válaszolja.

- Úgy van. Jellinek jól látta, az alkohol eltompítja a glutamátra érzékeny receptorokat, aminek következtében az agyunk memóriaközpontja elkezd akadózva működni. Az agyunk egyszerűen elveszíti azt a képességét, hogy emlékeket hozzon létre. Az alkohol mellett egyes gyógyszerek is képesek erre.

- Tanárnő - szólal meg ismét Aurora -, képesek vagyunk felidézni a hiányzó emlékképeket?

- Lényegében igen. De a kérdés mindig ott marad, hogy valóban jól idéztük-e fel a kiesett történéseket?

A harangok megszólalnak, az óra véget ér. A folyosón ácsorogva Aurorával még mindig az anatómiaórán hallottakról beszélgetünk, amikor Theo megérkezik. Négy üdítőt tart a kezében, kettőt nekünk ad, és már tovább is siet.

- Most meg hova megy? - kérdezem, miközben az ujjam a doboz nyitófüle alá csúsztatom.

- Nagyon összehaverkodtak Robinnal, biztos hozzá.

Azt hiszem, figyelembe kellett volna vennem, hogy Theo rohant, mielőtt a kezünkbe nyomta az italokat. A szénsavas üdítőknek pedig kifejezetten nem tesz jót, ha felrázzák. Persze ez csak akkor tudatosul bennem, amikor a doboz tartalmának jelentős része rám spriccelődik.

- Ezt nem hiszem el! - sípolom magas hangon.

Mindkét kezem ragad a cukros innivalótól, és az ingem jelentős részét is beborítja.

- Akkor én még nem bontom ki - teszi le a sajátját Aurora, miközben a nevetést próbálja visszafojtani, több-kevesebb sikerrel.

A mosdóba sietek, ragacsos kezem a hideg víz alá tartom. Miért nincs meleg víz? Lefagynak az ujjaim. A víz csobogása mellett valami másra is figyelmes leszek. Elzárom a csapot, a vécéfülkék felé fordulok, ahonnan a sírás jön. Igen, ez egész biztosan sírás. Nem olyan szívszaggató keserves fajta, inkább csak hüppögés.

- Hahó, minden rendben van? - kérdezem, ahogy elindulok a vécéfülkék felé.

Semmi válasz, a sírás abbamarad.

- Szükséged van valamire? - próbálkozom újra.

Az egyik ajtó váratlanul kinyílik. Laura barátnője, Ada kisírt szemmel robban ki a fülkéből. Hozzám se szól, a tükörhöz sietve rögtön a sminkjét kezdi igazgatni. Ada korántsem mondható kedves személynek, ugyanakkor mégsem olyan, mint Laura. Talán a vörös szeme vagy a rossz barátválasztása az oka, de nem hagyom magára.

- Jól vagy?

A tükörben találkozik a tekintetünk. Vörös ajka megremeg, szeme újra könnyel telik meg. Lesüti sírástól összetapadt szempilláit, és a fejét rázza.

- Nincs semmi bajom - szipogja.

Előhalászok egy zsebkendőt, és felé nyújtom.

- Jó illata van - mondja, miután az orrához emeli.

- Levendulás - mosolygok. - Aurora imádja.

- Ti igazán jó barátoknak tűntök.

Azt hiszem, meg is van mi, pontosabban ki a sírás forrása.

- Laura megbántott?

Nem köntörfalazok, direktbe kimondom, amire gondolok. Kínos csend következik, végül persze elkezd védeni.

- Nem bántott meg, ő csak... tudod milyen.

Igen, egy elkényeztetett, szívtelen picca.

- Szerinted Laura a barátjának tart téged?

Szavaim kemény pofonként csattannak Ada arcán.

- Persze hogy annak! Csak most nagyon feszült.

Elképesztő, hogy egyesek meddig képesek áztatni magukat. Aljas dolog jut az eszembe. Ada sebezhetőségét kihasználva információkhoz juthatnék Lauráról.

- Látni, hogy nincsenek meg jól Hunterrel. d alán ezért feszültebb.

- Az igaz - mondja, miközben elfolyt sminkjét törölgeti -, de azt mondta, voltak már ilyen hullámvölgyben egyszer.

- Hát igen, egy kapcsolatban hol fent, hol...

Négy éve majdnem szakítás lett a vége - elgondolkozik -, vagy öt éve?

Hallottam, hogy régóta együtt vannak, de ezen mindig megdöbbenek. Tiniként jöttek össze, ha nem ismerném őket, azt mondanám, ez igaz szerelem. Várjunk csak, öt éve?

- Akkor voltak jóba Ethan Fisherrel - motyogom halkán.

- Igen - helyesel Ada. - Laura sokszor emlegeti Fishert, nagyon hiányzik neki.

Ahogy kimondja, egy csapásra minden összeáll. Ethan szerelmes levelei Laurának szóltak.

A szívem börtönbe zártam, a kulcs az eszemnél van.
Nem szokhet ki, mert tudom, örültségeket tenni.
Túlragyogóan szeret, és ezt utálom.
Ha tudnám, hogy a szerelem egy mérreg, én akkor is
élvezettel innám meg.
Te leszel a végzetem, mert bármit megtehetsz velem.

E

A következő órát kihagyva a könyvtárba megyek. Alig hiszem el, amit megtudtam - Ethannek Laurával volt viszonya. Egy szerelmi háromszög, ami halállal végződött. Így két ember is lehetett, aki meggyilkolhatta Ethant, Hunter és Kaleb. Kaleb talán már akkor szerette Laurát. Nem mondanám különösebben agresszívnek, de a szerelem sok mindenre képes. Mindkét fiúnak volt indítéka és lehetősége is. De ez nem elég, bizonyítékra van szükségem. A legjobb egy vallomás lenne.

Csak úgy deríthetem ki, mi történt, ha belelátok Ethan fejébe. De hogyan is ismerhetnék meg valakit, aki már nincs az élők között? Ethan senkinek sem mondta el, kit szeret, még a legjobb barátjának, Williamnek se. Azt mondják, a versolvasás szélesíti a látókörünket. Ethan szerette a költészetet, egy művésziélek, mint ő, csak az írók között található megértésre. Szüksége volt inspirációra, biztosan volt egy költő, aki különösen nagy hatást gyakorolt rá.

A könyvtár tágas terei visszaverik a lépteimet. A könyvtáros, Mrs. Worm, észrevesz, majd miután biccent, újra gépelni kezd. Kevesen vagyunk, a legtöbb órában vannak. Most legalább nyugodtan kutathatok. A lépcsőn haladva rápillantok a telefonomra. Ez kezd rossz szokássá válni, olyan sűrűn

nézem a telefont, mint egy szerelmes tinilány. Miért nem érkezik üzenet? Még mindig azt érzem, nem kellett volna Ethan haláláról kérdezősködni.

A verseskötetek több polcot beborítanak. Ez így reménytelen, a fél életem ezzel tölthetem. Végül a sor vége felé haladva kinézek egy vastag darabot. Romantikus versek a tizenkilencedik századból, ezzel fogom kezdeni. Remélem, hogy a lapok felfedik előttem a titkaikat. Ahogy kihúzom a könyvet, a túloldalról egy zöld szempár villan rám.

- Jesszus!

A kötet hangos puffanással csapódik a padlóra. William jelenik meg, mutatójával hanyagul a rendre utasító táblára mutat. *Ügyeljünk a csendre!*

Még hogy ügyeljek a csendre, A szememet forgatva felveszem a könyvet.

- Latinon kellene lenned - suttogom.

- Akárcsak neked.

Tusché! Felegyenesedve a szemébe nézek, a gyors visszavágás egy pillanatra elnémít.

- Mi volt olyan fontos, amiért óra helyett idejöttél? - Az arcomat kémleli.

- Semmi.

Az ígéző méregzöld szempár nem ereszt, az igazságot akarja kiszedni belőlem.

- Imádom, hogy állandóan titkolózol. - Fogat villantva vigyorog.

- Ha nagyon tudni akarod - hangom leereszkedő -, *A bíborvörös dolgozószoba* című könyvet szerettem volna kikölcsönözni.

- Sherlock Holmes első története.

- Igen, már alig kapható valahol, reméltem, hogy itt megtalálom.

- Ez egész jó - hümmögi -, de nem hiszek neked.

Hiába ellenkezek, olyan, mintha egy nyitott könyv lennék. Hogy az ördögbe csinálja? Hogy képes pillanatok alatt belém látni? Nem tud a szerelmes

levelekről, emiatt most először érzek büntudatot. Olyan, mintha Ethan naplója nálam lenne, és ezt titkolnám előle.

- Nem titkolok semmit - hazudom neki.

Megköszörülöm a torkom, remélve, hogy a következő mondatom jobban sikerül.

- Nem is tudtam, hogy szereted a verseket - tekintete megállapodik a kezemben tartott könyvön.

- Látod, ez is igazolja, semmit nem tudsz rólam - válaszolom pökhendin.

- Meglepődnél, mennyi mindent tudok veled kapcsolatban.

Egy fekete hajú lány lépdel el mellettünk, ha az emlékeim nem csalnak, Lucynak hívják. Tekintete a kelleténél hosszabb ideig időzik Williamen. Kacéran mosolyog, de ahogy rám néz, a vidámság rögtön eltűnik. Eszembe jut az este, amikor női parfümöt éreztem, talán Lucy illata volt, ami az orromba mászott.

- Mit szeretnél kérdezni?

Elkerekedik a szemem.

- Én?! Semmit.

Megjátszott nemtörődömségemre mosollyal reagál.

- Jelentéktelen - hanyagul lepöcköl egy porszemet a válláról.

Mintha így minősítené a lánnyal való viszonyát. De azt is lehet, hogy csak én látok bele többet. A mozdulatától az inge a kelleténél jobban szétnyílik, megvillan a kulcscsontja. A tekintetem oda- szegeződik, nem bírom elszakítani róla.

- Pontosan tudom, mire gondolsz.

Szégyentelen vigyorát nézve összehúzó a szemöldököm. Milyen nagyképű...

- Most éppen arra, hogy arrogáns vagyok.

Ezt sikerült eltalálnia. Illata az érzéseimet simogatja, komoly erőfeszítésbe telik, hogy ne nézzek a kulcscsontjára. Vágy üti fel a fejét bennem, és ez megdöbbsent. Még szerencse, hogy nem lát a fejembe, borzalmas, milyen gondolatok jutnak az eszembe.

- Most pedig arra gondolsz, hogy... - közelebb lép, tekintete elidőzik rajtam - ...milyen szerencse, hogy William valójában nem lát a fejembe.

Mint akit hideg vízzel öntenek nyakon. Meredten bámulok magam elé, kell néhány másodperc, mire meg tudok szólalni.

- Ez nem igaz...

Gyűlölöm a hangom remegését, elárul, ellenem fordul. Egyet lépek, gerincem a hátam mögötti polcnak ütközik. Előrébb dől, sokkal magasabb nálam, fel kell szegnem az állam, hogy bele tudjak

nézni a méregzöld szempárba. A másodpercek kínzó lassúsággal telnek. A közelében a pulzusom mintha megkergülne, zavarodottan verdes. Szája résnyire nyílik, talán mondani akar valamit. De nem szólal meg, mit fog csinálni? Csak nem akar megcsókolni? Túl közel vagyunk egymáshoz, elég egyetlen óvatlan mozdulat, és az ajkak csókba forrnak.

- A vágy hatalom - suttogja a fülem mellett.

Jobbjával kivesz egy könyvet a fejem mellől. Egy sötétkék, ezüstcirádás díszítéssel ellátott kötetet tart az ujjai között. Közepén a címmel, *A vágy hatalom*.

- Olvastad már? - kérdezi fesztelen mosollyal az arcán.

Megrázom a fejem, menten elsüllyedek. Érzem, hogy a fülem vörösük a kompromittáló helyzettől.

- Ajánlom, igen érdekes olvasmány. A szenvedélyes érzelmekkel és erotikus kalandokkal teli históriák a leginkább Ovidius római költő tolmácsolásában váltak közismertté.

- Szóval az erotikáról olvasol?

- A bujaság nem bűn, az maga az életöszön. Az ember egyetlen ősi vágya, hogy találkozzon, érintkezzen, egybeolvadjon egy másikkal.

Nagyot nyelek.

- De ugye téged más olvasmányok kötnek le. - A kezemben tartott verseskötetre sandít. - Ethannel jól kijöttél volna.

- Tényleg? Szerette a verseket? - idegesen megköszörülöm a torkom.

Két diáklány halad el a sor előtt, ahogy meglátnak minket, rögtön puszogni kezdenek. Még mindig illetlenül közel állunk egymáshoz. Aurora intő szavai villannak elém. *Az alapján ítélnék meg, hogy kivel vagy jóban.*

- Megtennéd, hogy... - a kezemmel intek.

- Hogy máshol rontom a levegőt? - kérdezi vigyorogva, miközben hátrébb lép.

Most küldtem el, de neki ettől a szeme se rebben. Mintha nem érdekelné, miket gondolnak róla az emberek.

- Azt mondják, ne barátkozzak veled.

- Az jó - előrébb hajol -, mert én nem is a barátod akarok lenni.

16.

Este egyedül vagyok a szobában, Aurora szorgalmi feladatot csinál Mr. Kingnél. Talán nekem is azt kellene, de máshol jár az eszem. Előveszem a fiók mélyére rejtett leveleket. Újra és újra átolvasom őket, hátha észreveszek valamit, ami eddig elkerülte a figyelmemet. Látom a sorok között megbújó szenvedélyt. A fájdalmas sebet, amit a viszonzatlan szerelem ejtett. De képtelen vagyok rájönni, ki volt az, aki inspirálta Ethant. Kinek a szavai voltak rá hatással.

Nincs nagyobb zűrzavar, mint az egyszerű szerelem
zűrzavara
Szívemben a magány utánad kiált.
Keservesen ordít, de senki nem hallja.
Csalódottságom a testem a halál ajtaja felé tolja.
Éjszakánként ébren forgolódva csak rajtad jár az eszem.
El kellene mondanom, el kellene mondanom, mit érzek.
De gyáva vagyok, a félelem uralja testem.
ha így folytatom, ez lesz a végzetem.

Fohászodom az igyekhez, hogy segítsenek.
Másban én már nem reménykedhetek.
Ezennel ígéretet teszek:
Mutassatok nekem szerelmet, és én írok nektek
egy tragédiát.
Egy véres tragédiát, amiről utána beszélni fognak.
Megtudják, milyen reménytelenül szeretni
és ebben végül elszorvadni.

E

Ezektől a mondatoktól a hideg újra és újra végigfut rajtam. Mintha Ethan tudta volna, mi vár rá. Mintha előre látta volna, hogy ez a reménytelen szerelem vet véget az életének. Fénycsóva világít be a szobába. A mozgásérzékelős lámpa erőteljes fénye átszökik a függönyök közötti résen. Az ablakhoz lépek, elhúzom a függönyt, de senkit nem látok. Talán éppen Aurora jött vissza a csillagvizsgálóból. A távolban megpillantok egy alakot. Valakit, aki sebes léptekkel siet az erdő felé. Többször is hátranéz, gondosan ügyel rá, hogy ne kövessék. *Kaleb*. A zsigereimben érzem, hogy ő az. Utána kell mennem.

Kapkodva bújok a kabátba, az anyag halkán reccsenve adja meg magát az igyekezetnek. Szemlesütve haladok el a többi diák mellett. Attól félek, ha rájuk nézek, megtudják, hová igyekszem. A portás kedvesen int, biztos azt hiszi, a városba megyek. A bátorságomat már a bejáratnál elvesztem. Odakint sötét van, az orromig se fogok látni az erdőben. Szükségem lesz egy elemlámpára. Szerencsére emlékszem, hogy Mr. Bennett az éjszakai járőrözésnél szokott használni egyet. A lámpa a földön hever egy újság mellett. Körbenézek, és mikor senki nem lát, gyorsan megragadom, és a kabátomba dugom. A fűszálak még nedvesek a tegnapi esőtől. Az erdőhöz érve visszanézek, a távolban a csillagvizsgáló fényeit látom. Mélyet szippantok a hűvös levegőből, táplálom a bennem égő kíváncsiság lángját.

Meglátok egy kis ösvényt, vajon ez az erdő mélyébe vezet? A levelek susognak, az ágak halkan reccsennek, mintha valaki a sötétben járkálna arra várva, mikor megyek utána. A félelmet kizárva erőszakos utasítást adok az elmémnek. Elindulok, hogy kiderítsem Kaleb titkát. Az első lépések könnyen mennek, az akadémia fényei még elérnek ide. De azután a fények elhalványulnak, furcsán nagy lesz a csend körülöttem. Az erdő elnémul a betolakodó láttán. A hold fénye gyengéden áthatol a felhők között. Csak a lépteim zaját hallom, ahogy a száraz falevelek elporladnak a bakancsom talpa alatt. Tovább követem a kacskaringós ösvényt, aminek csak sejteni vélem a végét. Az erdő veszélyes, főleg akkor, ha letérek az útról, ez a legtöbb mese alapja. A combizmaid megfeszülnek a gondolattól, az erőszakos parancsra reagál a testem. *Maradj az ösvényen!*

Egy nagyobb szellőkés letör néhány elszáradt faágat. Megtorpanok, a környezetem figyelem, hátha hallok suttogást, léptek halk zaját, de semmi. Figyelem a fák között megbúvó árnyakat. Kaleb ilyen messze lenne? Eszembe jut a mese, a mese, ami miatt nem akarok szerelmes lenni. A nagymamám mindig fojtott hangon regélte az *Elátkozott kötelék* sorait, mintha ő lenne a történet főszereplője. Szinte hallom a hangját, ahogy belekezd a történetbe.

A szívtelenek népéről szól ez a mese, pontosabban egyről közülük, arról, aki egy nap szerelembe esik. Az egész váratlanul történik meg vele. A szobája ablakából nézi a nap lenyugvó sugarait, a házat bodzaillat tölti be. A lány a sötét erdő felé tekint, amikor a mellkasa szorítani kezd. Gyomra megfeszül, mintha száz énekesmadár csapdosna benne. Mellkasához kap, nem érti, mi történik, és akkor a szív megdobb. Mellkasa fényleni kezd, halványan pislákol, de fénye határozott. Nem, ez nem történhet meg! Hallott már rémtörténeteket azokról, akiknek megdobbant a szíve, de soha nem gondolta volna, hogy ez vele is megeshet. A lány megrémül, csak egy dolgot tehet, gondosan összehúzza köpenyét, és

útnak indul. Ha kitudódik, hogy képes érezni, akkora népe kitagadja. Az elátkozott erdő felé siet. Gyerekkorától azt hallgatta, hogy aki oda beteszi a lábát, nem tér vissza. Az erdő réme, a sötét ábrándkirály nem engedi el azt, aki a birodalmába merészkedik. De a király másra is képes, képes elűzni az érzéseket. A fájdalmat, az örömet, és talán még a szerelmet is, csak ő segíthet a lánynak. A sűrűfák előtt megtorpan, a fenyők illata csábító, de valami különös bizsergést érez. Olyan ismerősnek hat, pedig korábban nem észlelte. Végül megteszi az első lépést, háta mögött az ágak recsegve összefonódnak, és a lány immár az erdő foglya.

Hosszú órák telnek el, de egy lélekkel sem találkozik. Talán rossz felé megy, lehet, meg kellene fordulnia. Feltámad a szél, hűvös érintésétől a lány megborzong. Hirtelen egy vékony faág csapódik az arcának, felszisszenve a sebhez kap. Érti, ahogy a meleg vér lassan lecsordogál az arcán. Es akkor, abban a pillanatban, minden zaj elhal. Félelmetesen nagy lesz a csend. A lány lépéseket hall a háta mögött, gyomra reszketni kezd. Amikor megfordul, senkit nem lát. Nem érti, hogy lehet, hiszen tisztán hallotta. Aztán észleli valakinek a jelenlétét. Mögötte van, érzi a szuszogását, érzi, hogy megszagolja a haját. A lány rémülten áll, moccani se mer. Végül a sötétből előlép az ábrándok királya, az éjszaka ura. A mesékben azt hallotta, hogy a király rút és csúnya, rémisztő ábrázatával gyerekeket riogatnak, de ez nem igaz. A király fiatal és délceg. Bőre hibátlan, haja olyan fekete, akár a hollók tolla. Fején aranyszínű korona, melyen kígyók tekeregnek. Szeme vörös, a lány mégsem érez félelmet. Az éj király közelebb hajol, kezét a lány mellkasához teszi. Ujjal lassan simítanak végig a bőrén.

- Bátor voltál, amiért bementél a birodalmamba.

A lány inkább bolondnak érzi magát.

- Szeretnéd, ha segítenék?

A lány bólogat, másra sem vágyik jobban. De most, az éjszaka urának közelében, a helyzet egyre csak rosszabbodik. Szíve örületes gyorsasággal ver, egészen beleszédül. A király átkarolja, erősen tartja, ujjai lassan kioldják a mellkasánál tekeredő rubinvörös szalagot. A levegő egyre fogyatkozik.

- Miért akarod, hogy elvegyem?

A lány reszket az érintéstől és a hidegtől. A ruha engedelmeskedik a király mozdulatainak. Tekintete éhesen pásztázza a lány egyre több fedetlen testrészét.

- Mert nem érezhetek.

A király tudja, honnan érkezett a lány, tudja, mi várrá, ha nem segít neki. De az ej ura önző lény, ő nem segít az embereken. Gyűlöli és megveti őket, a szenvedésükben leli élvezetét. Mutatóujját lassan végighúzza a lány melle között, pillantása égeti a lány bőrét.

- Legyen - suttogja az éjszakába.

A lány felsikolt, éles, elviselhetetlen fájdalom feszíti meg a testét. A sötétség ura felhasította a mellkasát, keze a testébe hatol. Hosszú, hideg ujjai a lány szívére fognak. A szívre, mely egyre hevesebben lüktet és fénylik. Fénylő vörösen izzik a szeme, akárcsak a szív, mintha most kapna igazán életre. A lány fehér ruháját vér áztatja. A fájdalom kíméletlenül hatol a zsigereibe. Úgy érzi, megfog halni, nem kellett volna idejönnie. A mesék, amiket hallott, igazak, hallgatnia kellett volna a figyelmeztető szavakra. A sötétség nem rabként tartja itt az ide tévedőket, hanem megöli őket.

- Nem vagy kíváncsi rá, kiért dobog? - kérdezi a király, miközben a szív mára tenyerében pulzál.

A lány erőtlenül ingatja a fejét. Ahogy összeszedi az erejét, résnyire kinyitja a szemét, az éjkirály mosolyát látja. Olyan kegyetlen, élvezzi, hogy

a lány szenved. Mégis, a kegyetlensége ellenére, elbűvöli. A lány meg akarja érinteni, magához akarja húzni, de nincs elég erő a végtagjaiban. Ernyedten fekszik kíznója karjában.

A férfi mosolyogva csóválja a fejét, mozdulatai lassúak, elnyújtottak, de akkor kitepi a kezét a lány testéből. Olyan hangos üvöltés rázza meg az erdőt, hogy még a faluban is felkapják rá az emberek a fejüket. Bordák reccsennek, inak szakadnak, vékony csontok roppannak. A vért koromfeketévé színezi az éjszaka.

Aztán egy csapásra enyhül a lány fájdalma, a gyomrában lévő feszült érzés csökken, minden újra normálissá válik. A király közel emeli a kezében tartott dobogó szívet. A szív fénye egyre halványodik, végül lassan kialszik. A király nyelve lassan siklik végig a szerven, élvezettel átítatott morgás szökik fel a torkából. Amint a szív elsötétedik, messzire hajítja. Mielőtt földet érne, szétporlad, a beteljesületlen szerelem apró fekete szemcséi szállnak a levegőben. A sötétség urának jobb karja a lány vérében úszik. Hosszú ujjairól élvezettel nyalja le a lány nedveit. A lány, aki immáron nem érez semmit, a hideg avarban fekszik, teste fölött a férfi magasodik. A lány emlékei halványulni kezdenek, még néhány perc, és arra se fog emlékezni, miért jött az erdőbe.

- Újra eljössz majd - a király egészen közelről suttogja a szavakat a lány fülébe. - Mindig eljössz - leguggol mellé. - Képtelen vagy nem szeretni. Az enyém vagy, mindegy, hányszor fogom még kitepni...

Megborzongok, elhessegetem a fejből ezeket a rémes képeket. Nem vagyok normális, amiért ilyenek jutnak az eszembe. A hideg lassan, elszántan birtokba veszi a testem. Ujjbegyeim bizseregnek, mintha apró tüvel szurkálnák őket. A sötétséget kémelve már nem érzem jó döntésnek, hogy itt vagyok.

Reccs.

Rémülten fordulok meg. Mellkasom hevesen mozog. Egy korhadts faág tört ketté. Összeszűkülts szemmel kémlelem a sötétséget. Óvatos, puha léptekkel elindulok, az avar halkán suhog a talpam alatt. És akkor meghallom, nem csak a saját lépteim zaját, valaki más is van itt. Egy alakot pillantok meg a sötétségben, a fatörzsek sűrűjéből figyel. A szívem hevesebben dobog. Újból odanézek, de az alak eltűnik, nur semmi nincs ott. Talán nem is volt, csak az elmém járatja a bolondját velem.

Reccs.

A hang most közelebbről érkezik. Lassan benyúlok a kabátom zsebébe, reszkető kézzel ráfogok az elemlámpára. Most már szuszogást is hallok. A szívem a torkomba szökik. A kapcsolóra teszem az ujjam, és a zaj forrása felé fordítom. Valami megmozdul. A levegő fullasztó, a félelmem minden oxigént elnyel előlem. Meredten nézem a sötétséget, mikor egy villanó szempárt latok. Testemben szétarad a pánik, rögtön rányomok a kapcsolóra. Erős, hideg fénysugár hasít a sötétségbe. Egy riadt madár repül felém, felsikoltok. A lámpát elejtve a fejemhez kapok. Az adrenalin vadul pulzál bennem, elveszítem az egyensúlyom és a földre esek. Felszisszenek a hátsómat ért erős ütéstől. A madár szárnycsapásait hallva az izgalmam csitulni kezd. Zihálva nyúlok az elemlámpa után, elnevetem magam, amikor a bagoly fel huhog.

Újfent reccsenéseket hallok.

Egyre többet, egyre közelebbről.

Éppen csak felemelem a fejem, amikor...

- Rád nem számítottam - szólal meg Theo, miközben eloltja az elemlámpa erős fényét.

A szememnek újra hozzá kell szoknia a sötétséghez, alig látok valamit.

- Te mit keresel itt? - kérdezem, miközben magam előtt hadonászok.

Meleg ujjak fogják át kihűlt kezem, egy határozott mozdulattal felsegít.

- Mégis miért jöttél az erdőbe? - kérem számon újra.

A látásom egyre tisztább, meglepődött arca élénken látszik az éjszakában. Az nem létezik, hogy ő is követi Kalebet. Néhány pillanatig meredten bámul rám, aztán a kabátja belső zsebében kezd kotorászni.

- Gyakran gondolok arra, hogy az éjszaka élénkebb és színesebb, mint a nappal.

A művészi szavak után egy sodort cigarettát húz elő. Hirtelen megcsap a dohányból áradó csípős, domináns szag.

- Ez... te füvezel? - hangom egészen magasra szökik.

- Nem szoktam - védekezik rögtön. - Robin látta, hogy ingerült vagyok, tőle kaptam.

- Ha feszültnek érzed magad, akkor meditálj.

Jóízű nevetése élesen csendül.

- Mintha a húgomat hallanám.

- Talán megfogadhatnád a tanácsunkat - morgom.

- Igazából nem is akartam elszívni - rántja meg a vállát -, csak jólesett kijönni a levegőre.

Hangja egészen őszintének hat.

- Na és te? Miért vagy itt?

Ó, jaj.

- Hát - nagyot nyelek, amikor az égre emelem a tekintetem, egy hullócsillag suhan el felettem -, a Persediák miatt jöttem ki.

Mr. King órája kihúz a szorult helyzetből. A Persediák az egyik legismertebb meteorraj. Éppen ma mondta, hogy este kezdődik az egy héten át tartó meteorhullás. *Menjenek hullócsillagokat vadászni*, biztatott minket.

- King szerint a meteorhullás megfigyelésére a 21-23 óra közti időszak a legalkalmasabb.

- Csillaghullás, mi? - kétkedve húzza össze szemöldökét. - Na gyere, menjünk vissza! - biccent az iskola felé.

Remélem, sikerült Theót átvernem. Az akadémia fényei egyre erősebbek, már majdnem kint vagyunk a fák sűrűjéből. Ez a mai nyomozás nem sikerült valami jól, de szerencsére...

- Szép jó estét!

Jaj, ne! Mr. King döcögős léptekkel jön felénk.

- Nyugalom, lélegezz mélyeket - suttogja -, és hagyd, hogy én beszéljek.

Ez nem lesz nehéz, egy értelmes mondatot se tudnék kinyögni. Theo olyan gyorsan magyaráz ki minket, hogy mire észbe kapok, addigra az idős tanár már csak mosolyog. Szeme ide-oda ugrál kettőnk között, miközben sandán bámul. Talán úgy gondolja, romantikus kapcsolatban vagyunk. Mr. King biccent egyet, a csillagvizsgálóba megy, hogy tovább figyelje a lenyűgöző égi eseményt. Mielőtt belépnénk az akadémiára, Theo karja után nyúlok.

- Ez maradjon köztünk.

- Nem terveztem a húgom orrára kötni - reflektál mosolyogva.

Ettől a mondattól megnyugszom. Ugyanakkor valami azt súgja, hogy Theo nem volt ma teljesen őszinte velem.

* Vincent Van Gogh-idézet.

17.

A másnap reggelt kriminológiával kezdjük. A termet, mint mindig, most is Mr. Griffin nyitja ki. Már majdnem minden diák megérkezik, mire végre ő is feltűnik a folyosón.

- Elnézést! - szabadkozik.

Haja csapzott, arca nyüzött, hosszú lehetett az éjszakája. A terembe ő lép be elsőként, mi libasorba araszolunk mögötte. Ahogy a neonlámpák többszöri villanás után felkapcsolódnak, a diákok sutorogni kezdenek. Először nem értem, mi a hirtelen zajforrás oka, de aztán meglátom. A tábla közepén az alábbi mondat virít:

Tudom a titkod.

A hideg végigfut rajtam. Ez az üzenet nekem szól! Betörtem Fisher irodájába, ezt fel akarják használni ellenem. Szívem kétségbeesett pulzálását a fülemben érzem. Griffin a táblához lép, pár másodpercig nézi a feliratot, majd felénk fordul. Arcán az izmok megfeszülnek, állkapcsa enyhén előreugrik.

- Erről tudnak valamit? - szavai keményen dörrennek.

Mindenki mélyen hallgat. A terem zárva volt éjszaka, valaki mégis bejutott, nem csoda, hogy ez a tanárunkat aggasztja. Válasz híján Griffin nagy mozdulatokkal letörli a táblát. Eközben Aurora megböki az oldalam.

- Ez elég fura - suttogja. - Betört ide valaki éjszaka?

- Nem hiszem - megrántom a vállam.

Igyekszem nemtörődömséget színlelni, pedig engem is ez a kérdés foglalkoztat. Tudatosan figyelek a mimikámra, William azt mondta, az arcom elárul. Nyugodtságot kell színlelnem. A legfurcsább az, hogy a terem reggelre ismét zárva volt. Ezek szerint, aki betört, annak kulcsa van. Eszement ötlet jut az eszembe. Mi van, ha egy tanár tette?

Laura srégen velem szemben ül, önfeledten vigyorog, de ahogy jobban megnézem, látom, a mosolya nem természetes, feszeng. Lehet, hogy nem is nekem, hanem neki szól az üzenet? Rajtunk kívül más is tudomást szerezhetett a titkos viszonyáról.

A következő óránk elmarad, Aurorával befoglaljuk az egyik ablakpárkányt, ott beszélgetünk tovább.

- Képzeld, hallottam valamit. - Mielőtt folytatná, körbenéz. - Állítólag, tényleg léteznek a próbatételek, amiket ha kiállsz, bejuthatsz az egyetem elit társaságába.

Erről már mesélt az első este. Akkor nem szenteltem komolyabb figyelmet ennek, de a titkos társaság gondolata most egészen mélyre mászik az elmémbe.

- Egy titkos társaság? Nem olvastál túl sok könyvet mostanában?

- Ez igenis komoly.

- Kitől hallottad? - kérdezem mosolyogva.

- Theótól, de ne szólj neki, hogy elmondtam.

- És ő honnan tudja?

- Azt nem mondta. - Egy vállrándítással letudja a választ. - De gondolj csak bele - közelebb húzódik hozzám -, talán a társaság egy tagja írt a táblára.

Nevetve megrázom a fejem, ugyanakkor Aurora elmélete őszintén elgondolkodtat. A továbbiakban kávézást tervezünk, de az elképzeléseinket

William húzza át. Váratlanul csapódik mellénk a folyosón.

- Jó reggelt, lányok! - üdvözl minket jókedvűen.

- Eddig jó volt - válaszolja Aurora.

William derűs hangulata nem tűnik ragályosnak. Hiába néz mosolyogva Aurorára, ő ezt nem viszonozza. Kemény páncél veszi körbe. Nem bízik a gyilkosnak kikiáltott diákban, ezt már többször is hangoztatta. Kezdem azt érezni, hogy csak meg kell őt ismerni. Sokkal több van benne, mint amit mások gondolnak.

- Elizabeth - finoman, mégis határozottan ejti ki a nevemet. - Beszélhetnénk?

Megérinti a vállam, ettől a mozdulattól egy pillanatra a tüdőmben reked a levegő.

- Persze - bólintok.

Aurora apró, ám annál jelentőségtejjesebb fejcsóválás közben magunkra hagy.

- Azt hiszem, nem kedvel - mondja William.

- És ez újdonságként hat rád? Téged senki nem kedvel.

Rajtam kívül csak Theo áll szóba vele, meg néhány diáklány, akiket a veszély iránti vágy hajt.

- Igazából elég, hogy te kedvelsz - nyelvével játékosan csettint egyet.

- Mi csak együtt dolgozunk, ez korántsem jelenti azt, hogy kedvellek.

Szája zavarba ejtően öntelt mosolyra húzódik. Őt semmivel nem lehet megsérteni, mindenből viccet csinál.

- Jobban szeretem, ha mindenki utál, mint ha színészkednem kell bárki szeretetéért.*

A színpadra illő mondatra szemforgatással reagálok.

- Téged tényleg nem izgat, hogy mit gondolnak rólad mások?

- Csak egy idiótát érdekel idegen emberek véleménye.

Őszintén irigylem ezért a hozzáállásért. Ahogy kiérünk a kertbe, rögtön felteszem a kérdést, ami immáron két órája marcangol belülről.

- Mit gondolsz, ki írta a táblára az üzenetet?

Feszült csend telepszik közénk. Arcáról eltűnik a játékos pimaszság. Alig várom, hogy halljam a meglátásait, de ő csak mélyen hallgat. Ez semmi jót nem jelent. Újra megjelenik a gondolat, hogy az üzenet egy fenyegetés, amit nekem címeztek.

- Ha lebukom a mappával, azonnal kicsapnak - hangom kétségbeesetten elcsuklik.

Nem akarok hazamenni! Nem, nem, nem!

- Nahát, ez érdekes - mondja, miközben összetalálkozik a tekintetünk. - Biztos, hogy csak a mappát rejtegeted?

- Tessék?!

A kérdése őszintén megdöbben. Elszorul a torkom, a legnagyobb titkom, hogy miért nem akarok visszamenni Angliába, de William ezt nem tudhatja. Ehhez nincs köze, ez csak rám tartozik!

- Igazad lehet - keményen bólint -, aki a táblára írt, tudhat a mappáról és a feladatokról. Ez a fenyegetés tényleg neked szól.

Hatalmasra kerekedik a szemem. A pánik, akár egy démon, kilép az alvilág sötétjéből. Csendes léptekkel érkezik mögém, átkarol, egyre erősebben szorítja a testem.

- Muszáj kideríteni, ki...

- Én voltam - vág a szavamba lendületesen.

Nagyokat pislogok.

- Micsoda?! - hüledezek.

- Én csináltam a feliratot - ejti ki a szavakat tagoltan.

- Elsőre is hallottam!

A dühös reakcióm láttán értetlenül széttárja a karját.

- Akkor nem értelek, durcás, a hatás kedvéért kellett megismételnem?

Zsigerből jön ez a provokatív viselkedés nála? Nagy lendülettel az egyik padra dobom a táskámat. Borzasztóan haragszom, amiért nem ezzel kezdte, jelentős mennyiségű idegeskedéstől kímélt volna meg,

- Azt hiszed, vicces voltál?

- Nem - ellenkezve ingatja fejét -, a te pánikolásod már annál inkább.

Fel tudnék robbanni!

- Roppant kíváncsi lettem, mi az, amit nem mondasz el nekem.

- Épp eleget tudsz rólam! - morgom dühösen. - Volt ennek egyáltalán valami értelme, vagy csak szórakoztattad magad?

- Oh persze hogy volt - válaszolja, miközben kényelembe helyezi magát. - A stresszhelyzetben kapott reakciókból tudhatjuk meg a legtöbbet.

Lábát keresztbe teszi, kezét a feje mögé helyezi.

És hallgat.

Még mindig...

Ezeket a hatásszüneteket azért csinálja, hogy felbosszantson? Ha igen, akkor sikeresen célt ér vele.

- Muszáj minden mondatot kiimádkoznom belőled? - szorosan keresztbe fonom a karomat.

- Imádkozni általában térden állva szoktak - szája széles mosolyra húzódik. - Talán neked is úgy kellene próbálkoznod!

- William! - keményen ejtem ki a nevét. - Mondd el, kinek van titka!

- Szinte mindenkinek - hanyagul megrántja a vállát. - Még neked is. - Mutatóujját vádlón rám szegezi.

- Az én legnagyobb titkom az, hogy egy idiótával kötöttem szövetséget.

- Érdekesekek voltak a reakciók, csak néhány emberen láttam az igazi félelem szülte feszültséget.

A mesterhármás tagjai.

- Igen, rajtuk.

Értetlenül pislogok.

- Nem szóltam egy szót sem.

- Olyan hangosak a gondolataid, hogy nem is kellett.

- Ne csinálj úgy, mintha belelátnál a fejembe.

Gyors mozdulattal löki el magát a pádról. Mire kettőt pislogok, már előttem áll, fölém magasodva néz le rám.

- Azt hittem, hogy ezt nem kell többet bizonygatnom.

Pupillája egészen kitágul, fejét először balra, aztán jobbra dönti.

Úgy viselkedik, mint aki valóban a gondolataimat nézegeti.

- Fejezd be! - lököm meg a mellkasánál. - Mondd el, mit láttál rajtuk?

- Súlyos titkot őriznek.

- A titok köti össze őket - mély hangon őt imitálom. - Ezt már mondtad korábban is.

Határozottan megrázza a fejét.

- Azt hittem, egyetlen közös titok nyomja a vállukat, de azok alapján, amit ma láttam...

- Miért? Mit láttál?

- Azt, hogy egymás előtt is titkolóznak.

Szerda este van, hét óra múlt harmincöt perccel. A vívóterem felé igyekszem, muszáj William segítségét igénybe vennem. Nem akarok szívességet kérni, de talán tart már ott a kettőnk kapcsolata, hogy ezt betudja egy baráti gesztusnak. Barát, ízlelgetem a nyelvem hegyén ülő szót. Paradox a kettőnk kapcsolata, egyszerre túl szoros, és mégsem elég intim. Állandóan összezavarja az érzéseimet. A terembe belépve csak halovány fény dereng, a mennyezeti lámpák nem égnek. Lépteimet visszaveri a magas beltér.

- Hahó!

Nem érkezik válasz, biztosan korán érkeztem. A pádon egy vívóruha van nekem kikészítve. Körbenézek, még mindig egy lélek sincs körülöttem. Gyorsan felveszem a védőszerelésemet. A ruha cipzárját éppen csak felhúzó, amikor léptekre leszek figyelmes. William tetőtől talpig feketébe öltözve jelenik meg, járása határozott, feszes. Két kardot tart a kezében, ahogy közelebb ér hozzám, a jobbjaiban lévő felém dobja. Épp csak, hogy el tudom kapni. Megigazítja a sisakját, és felveszi az alapállást.

- És a bemelegítés? - kérdezem, de máris támadásba lendül.

Ügyetlenül ugróm el a szúrás elől.

- Hé, még nem készültem fel!

Nem érdekli, mit mondok, újra támad. Az egyik szúrást sikerül hárítanom, de a következő eltalálja az oldalam. Felszisszenek a találattól, olyan érzés, mintha valóban szúrás ért volna. William a mutatóujját felemelve jelzi, hogy egy pont neki. Elindulok a sisakom felé, de újra támadásba lendül. Fürgén megpördülök, kibillenve az egyensúlyomból elesem. Ő határozott szúrással támad, éppen csak sikerül kitérnem előle.

- William! Ez nem vicces! - mordulok rá, miközben hátrafelé araszolok a földön.

Fejét félrebiccenti, úgy érzem, gúnyosan mosolyog a maszk mögött. Mint aki lenézne azért, mert kezdő vagyok. Miért veszi ilyen komolyan a gyakorlást? Alaposabban megnézem a testalkatát, vállai nem olyan szélesek, karjai nem izmosak. Nagyot nyelek, miközben lassan elindul felém.

Tekintetem a kardjára siklik. A narancsos, aranyló fény finoman csúszik végig az éles pengén. Ez nem egy gyakorló kard, ő nem William!

Újabb támadás érkezik, időm sincs védekezni. Kezemet magam elé tartva éles fájdalom hasít a tenyerembe. A vágás mentén rögtön kiserken a vérem. Felpattanok és menekülni kezdek, az ismeretlen megiramodva rohan utánam,

mikor ajtócsapódást hallunk. Vállam fölött hátranézve látom, hogy az üldözőm megtorpant.

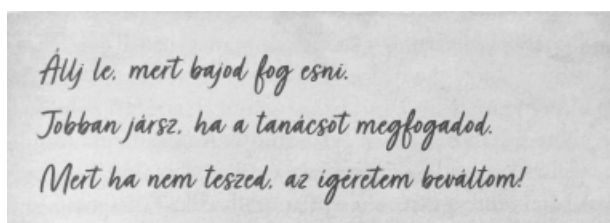
- William! - kiáltom a terem sötét vége felé.

Dübörgő léptekkel rohanok, egészen addig, míg William testébe nem csapódok. Vadul kapkodom a levegőt, alig bírom elmondani, mi történt. Kezét a vállamra helyezi, próbál megnyugtatni.

- Valaki tudta, hogy ide jövök, és megtámadott.

William azonnal az öltözők felé rohan, de hiába. Az idegent elnyeltek a sötét folyosók. Bárki volt az, nem hagyott hátra semmit maga után. Illetve csak ezt hiszem..

A padlón egy gyűrött papírlap árválkodik.

Egy üzenet, amit talán jobban járok, ha komolyan veszek.

* William Shakespeare angol drámaíró, költő, színész idézete. *Sok bubo semmiért.*

18.

Eljött Ethan halálának évfordulója. Az akadémia minden évben megemlékezést szervez a csillagvizsgálónál. Az egész iskolában komor, gyászos hangulat uralkodik. Túlságosan ismerős ez a lehangoltság, ami mindent körbevesz. Ma többször úgy érzem, mintha megint Cambridge-ben lennék. Fisher óráját egy helyettesítő tanár tartja meg. Ez biztosan nehéz nap lehet neki, nem csodálom, hogy nincs ínyére bejönni.

- Úgy nézek ki, mint egy kriptaszökevény. - Aurora a tükörképét nézi fintorogva.

Nem szeret talpig feketében lenni, ezt már sokszor elmondta. Nekem kifejezetten tetszik a ruha és a hófehér bőre közti kontraszt.

- Csinos vagy... - kezdek bele, de azonnal leint.

- Ne, ne is kezdj hazugságokba!

- A Tudor-kor divatja a sápadtság volt. Gondolj csak bele, egyesek képesek voltak kivéreztetni magukat, hogy olyan legyen a bőrük, mint a tiéd.

- Igen, és annyi eszük volt, hogy fehér ólom és ecet keverékét kenték a fejükre.

Belebújok a kabátomba, a szövet kellemetlenül dörzsöli a tenyeremen húzódó sérülést. A fájdalom kérdést hasít belém. Vajon ki lehetett tegnap az álarc mögött? Egész éjjel ezen és a figyelmeztető üzeneten járt az eszem. Túl

sok titok van az akadémián. Aurora segítségével egy kötéssel elrejtjük a vágást, neki azt mondtam, hogy a rózsabokor sebzett meg.

Valaki két gyors ütést mér az ajtónkra. Még mielőtt válaszolhatnánk, Theo már be is lép.

- Indulhatunk? - kérdezi, majd végignéz a nővérén. - Fú, de szarul nézel ki.
- Ugye? Hát nézz már ránk! - A testvére mellé lép. - Borzalmasan festünk.
- Mi? - Theo hangja elcsuklik. - Én azt mondtam, hogy csak te.

Jóízűen felnevetek, annyira szeretem őket. A jókedvünk a társalgóba érkezésig tart. Mrs. Larkin mindenkinek a kezébe ad egy fekete szalaggal átkötött fehér gyertyát. Diákok és tanárok egy emberként fejezik ki a tiszteletüket Ethan és a családja iránt. Minden tanár jelen van, egyedül Fisher hiányzik.

- Szerintetek Mr. Fisher is eljön? - kérdezem halkán az ikreket.
- Muszáj neki, elég hülyén nézne ki, ha nem jelenne meg - válaszolja Theo.
- Borzalmas érzés lehet ez neki - reagál keserű hangon Aurora.

Eszembe jut, amit az irodában láttam. Néhány pillanatra átadta magát a fájdalom keserű érzésének, mert azt hitte, senki sem figyeli. Tudom, mit élhet át a megemlékezésen. Úgy hiszem, ez Williamet is megviseli. Éppen csak rá gondolok, és megjelenik. Egy élénkpiros sálát tekert a nyaka köré. Egyre többen figyelik, az alapzaj erősödik. Mrs. Larkin neki is ad egy gyertyát, majd halkán arra kéri, vegye le a sálját. William megrázza a fejét, arra hivatkozik, hogy megfázott, de ennek köze sincs a valósághoz. A tanári kar kifejezett kérése volt, hogy csak fekete ruhadarabok legyenek rajtunk. Miért csinálja ezt? Direkt akar még többeknek szálka lenni a szemében?

- Mondhattok bármit, de szerintem nem ő tette - mondja Theo, miközben Williamet figyeli.

Aurora látványosan felsóhajt.

- Az is lehet, hogy Ethan gyilkosa most is itt van a diákok között - a reakció akaratlanul bukik ki a számon.

Az ikrek korántsem lepődnek meg annyira, mint vártam. Igazából úgy tesznek, mintha meg se hallották volna, amit mondtam.

-Remek, mindketten bírjátok őt, kezet foghattok - néz ránk megvető pillantásokkal Aurora.

- Egész vicces - Theo elmosolyodik -, és zseniális bűvész- trükkjei vannak.

Theo arcát látva már tudom, William szert tehetne egy barátira. Kinyílik a nagykapu, a tömeg elindul a csillagvizsgáló felé. Aurorába karolva megírok egy gyors üzenetet.

Nem vagy valami visszafogott.

**Ha annyira zavar, gyere ide,
és vedd le rólam.**

Hátrasandítok, William a sor legvégén kullog. Miután visszafordulok, újabb üzenet érkezik.

**Oh, elfelejtettem...
Nem láthatnak minket együtt.**

A cinikus megjegyzés mögötti igazság kemény ütésekkel mér rám. Hiszek neki, hiszek az ártatlanságában, ezt mégsem vállalom fel mások előtt. Mennyivel vagyok jobb, mint azok, akik megvetik? A csillagvizsgáló előtt egy állványon Ethan képe van kiállítva. Mosolygós fiú néz ránk a fotóról, egy olyan fiú, aki senkinek se ártott. Egy fiú, akinek pusztán az volt a bűne, hogy szerelembe esett. Ez már nemcsak a pontszerzésről szól. Ki akarom deríteni az igazságot, megérdemli, hogy rács mögé kerüljön a gyilkosa.

Félkör alakba rendeződünk, az ikrekkel leghátul állunk, mindenki elhalkul. Levelek és gallyak zörögnek mögöttem. Amikor megfordulok, az akadémia

előtt meglátom Fishert. Cigarettafüst gomolyog körülötte, összetalálkozik a tekintetünk, miután elhajítja a csikket, még mindig engem néz. Végül én kapom el a tekintetem. Megkerülve a diáksereget, a tanárok mellé lép, mindenki biccent neki, végül Mr. King megkezdi a beszédet. Az égbolt egészen feketévé sötétedett. Feltámad a szél, hangosan süvít az erdő fái között, talán vihar közeledik.

Mrs. Larkin és Ms. Moore elkezdik meggyújtani a gyertyákat. Egy ág reccsen hangosan, valaki mellém lép, William arcát megvilágítja gyertyájának reszketeg fénye. Felém hajol, a gyertyáját az enyém fölé dönti. Kezemmel takarom a kanócokat, végül az enyém is égni kezd.

- Köszönöm - suttogom.

Mr. King még mindig Ethanról beszél, a kellemes emlékek, melyeket felidéz, facsarják a szívem. A tekintetem Fisher és William között váltogatom, mindkettőjükön ugyanazt látom, álarc mögé rejtik fájdalmukat. Feldolgozatlan, szünni nem akaró gyász nyomja mindkettőjük lelkét.

- Nem tudom elhinni, hogy nem színészkedik - suttogja Aurora.

Követem a tekintetét, az első sort nézi. Pontosabban egy lányt szűrt ki, aki a mellette álló fiú vállára hajtja a fejét. A fiú átkarolja, keze szorosan, védelmezően öleli. Óvatos, apró lépésekkel oldalra araszolok, miközben tekintetem a pároson tartom.

- Ennyire nem bírod nélkülem? - szólal meg William, ahogy a közelébe érek.

- Szó sincs róla, csak kíváncsi vagyok valamire.

És akkor meglátom, kiket nézett Aurora. Kaleb és Laura, milyen meglepő. Az üzenet, amit Kaleb telefonjában láttam, *nem akarok a titkod lenni*. Ez tökéletes bizonyíték a titkos kapcsolatukra. A kapcsolatra, ami nem láthat napvilágot, mert mindkettőjük életét romba döntené.

- Egye látod? - sandítok Williamre.

- Van egy olyan sejtésem, hogy nem ugyanazt látjuk - csóválja a fejét.
- Mondom, hogy van közöttük...
- Hol van Hunter? - vág a szavamba.

Tényleg, észre se vettem. Hunter az egyetlen, aki kihagyta a megemlékezést. Vajon miért nincs itt?

19.

A megemlékezés után sokan bemennek a városba, mi is így teszünk. A St. Marton fogadó az akadémián tanuló diákok törzshelye. Az ikrek befoglalják az egyik sarkot, én a pulthoz megyek. Mr. Cooper arca felderül, amikor meglát.

- Ms. Harper, örülök, hogy ismét itt.

- Látom, ma sokan vannak.

- Bizony, nem panaszkodhatok. Ma is a szemfényvesztővel vagy?

Egy pillanatra leblokkolok, de aztán rájövök, kire gondol.

- Nem - megrázom a fejem. - Nem tudom, hol van.

- Van egy trükk, amivel állandóan megkopaszt, képtelen vagyok rájönni, hogy csinálja - mondja jóízűen nevetve. - Tudod, sokan félreismerik, pedig igazából ő jó gyerek - hangja őszintén cseng.

Nem sokan vannak a városban, akik hisznek a Black fiú ártatlanságában, de ezek szerint Mr. Cooper is egy közülük. Miközben az italokra várok, egy részeg férfi tántorog a pulthoz. Dülöngél jobbra-balra, erősen kapaszkodik a fába. Szeme vörös, olyan, mint aki végigsírt egy éjszakát. Haja őszes, akárcsak a borostája. Elkapom róla a tekintetem, még mielőtt észreveszi, hogy nézem.

- Kérek még egyet! - kiabálja reszketeg hanggal.

Mr. Cooper a fejét rázva néz a másik pultosra, aki a telefonhoz siet.

- A másiknak kellett volna - motyogja a férfi mellettem -, a másiknak kellett volna.

Szüntelen csak ezt hajtogatja. Miután Cooper odaadja az italainkat, a lábamat kapkodva sietek az ikrekhez. Épp egy veszekedés közepébe csöppenek.

- Egyáltalán mióta érdekel ő téged? - kérdezi magasra szökő hangon Aurora.

- Félreismered - védekezik az öccse.

- Jesszus, Theo, ne legyél ennyire hülye!

Amikor megkérdezem, miről maradtam le, Theo csak a fejét rázza. Aurora később majd biztosan elmondja, de van egy olyan sejtésem, hogy Williamről lehetett szó. Aurora nem támogatja ezt a barátságot. Halkan felszisszenek, amikor a felsőm címkéje megszúrja a nyakamat, mióta itt vagyunk, már vagy harmadjára.

Hunter éles hangja vonja magára a figyelmem, részeg kiabálásánál már csak a viselkedése zavar jobban. Laura többször is undorral néz rá. Ez furcsa, attól mert a pasija részeg, még nem kellene így reagálnia.

- Úgy örülök, hogy barátok vagyunk - rikkantja Hunter, közben többször is vállon veregeti Kalebet.

A mozdulatai erősek, az ütéseiben visszafojtott agresszió feszül. Olyan, mintha rájött volna, mi zajlik a szeme előtt. Egyre valószínűbbnek érzem, hogy ő írta a táblára az üzenetet. Ezzel akart ráijeszteni a hűtlen barátnőre és a hazug barátra.

- Szerintetek Hunter miért nem volt ott a megemlékezésen?

- Nem volt ott? - kérdezi Theo. - Nekem fel sem tűnt.

- Mr. Griffin se volt ott - teszi hozzá Aurora. - Szerintem van, aki ezt érzelmileg nem bírja.

- Érzelmileg? - kérdezek vissza.

Azt még el tudom hinni, hogy Mr. Griffint megviselte egy diák halála, de hogy Huntert... Ahogy egyre tovább nézem részeg, közönséges viselkedését, ezt egyre hihetlenebbnek gondolom.

Jóízűen fogyasztjuk a megszokott rozsdás, narancsszínű édes italt, amikor csörömpölést hallunk. Az ittas férfi, akit korábban láttam a pultnál, elesett. Többen próbálják felsegíteni, de ő kiabálva elhessegeti a segítő kezeket. Végül Mr. Cooper az, aki a hóna alá nyúl és felemeli. Megérkezett a taxi, olvasom le a szájáról. Mindenki őket nézi, egészen addig, amíg ki nem kíséri.

- Szegény Mr. Fisher - sóhajt fel Aurora.

- Fisher? Ö Ethan és James apja? - kérdezek vissza döbbenten.

Az ikrek bólintanak.

- Az élet nem volt kegyes vele - folytatja Aurora. - A fia után még a feleségét is elveszítette.

- Ő is...

- Dehogy! - Theo felhorkanva vág közbe. - A nő él és virul, csak éppen elhagyta. Állítólag - hangja egészen elhalkul - viszonya volt Hunter apjával.

- Nem lehet, hogy ez már csak egy rosszindulatú pletyka?

- Minden pletykának van alapja - mondja Aurora.

- Én nagyon sajnálom őt, minden évben ezt csinálja - csóválja a fejét Theo.

- Szinte beleőrül a fia hiányába, Ethan volt a mindene.

Érzem, hogy megfeszülnek az izmaim. Túlságosan ismerős ez a látvány, amikor a gyász elevenen felemésztí az áldozatát.

- És a bátyja? - kérdezem.

- Maradjunk annyiban - Theo halkabbra vált -, szerintem nem bánta volna, ha inkább őt veszíti el.

Szóval ezt kántálta. *A másiknak kellett volna.* Azt kívánja, hogy inkább James halt volna meg.

Éjfél is elmúlt, mire visszaérünk az akadémiára. Folyamatosan ásítózok, alig várom, hogy végre ágyba kerüljek. Elköszönünk Theótól, és a hálókörlet felé indulunk, amikor érzem, hogy rezeg a telefon a farzsebemben.

Maradj lent.

A Williamtól kapott üzenet láttán megtorpanok. Aurora felfigyel a lemaradásomra.

- Na mi van, nem jössz? - kérdezi értetlenül.

- Még van egy kis dolgom.

Szemét az ég felé emeli. Nem kérdez semmit, de valószínűleg tudja, ki küldött üzenetet. Hangos, csoszogó léptekkel eltűnik az emeletre vezető lépcsőn. Visszamegyek a társalgóba, de a helyiség üres, csak a fahasábok halk ropogása töri meg a csendet. Körbefordulok, de Williamet sehol nem látom. Az öreg fapadló megnyikordul valakinek a súlya alatt.

A hang a helyiség másik végéből érkezik. Összehúzott szemmel a sarkokat kémlelem, hirtelen megragadják a karomat és az egyik sötét beugróba rántanak. A szívem örületes tempóban kalimpál.

- Te nem vagy normális - lihegem -, tudod, mennyire megijedtem?

William élvez, hogy a frászt hozta rám, nem tudja eltüntetni a mosolyát.

- Csak nem rossz a lelkiismereted?

- Mégis miért lenne rossz?

A nyakamhoz kapok, az a rohadt címke, megőrülök tőle.

- Mi történt az ingeddel? - kérdezem a gallérját rondító foltot nézve.

- Semmi.

Túl gyorsan vágja rá a választ, gyanús. Közelebb hajolva próbálok a félhomályban rájönni, hogy mi éktelenkedik a fehér anyagon.

- Ez rúzs? - bökkenek meg.

Válasz helyett megdörzsöli az állát.

- Zavar?

- Ugyan, kérlek - felszisszenek. - Egyáltalán nem, áúúú! - Feljajdulok, ahogy a címke megkarcolja a bőrömet. - Az istenit! - morgom halkán.

- Mi az? - kérdezi, miközben a tarkómat birizgáló ujjaimat nézi- - Semmi, csak nem jól vágtam ki a felsőm címkéjét.

- Mutasd - közelebb húz magához.

Forróság önti el a testem, azonnal ellenkezni kezdek, de már késő. Keresni kezdi a címkét, ujjai többször is a bőrömhöz érnek.

- Jól érezted magad ma este?

- Pompás estém volt - vágom rá -, akárcsak neked. ,

A mondat második felét ajánlatos lett volna inkább magamban tartani. Nagy levegőt veszek, túl közel van hozzám, az illata illetlenül tolakszik az orromba.

- Megvan már? - kérdezem feszülten toporogva.

- Ne legyél türelmetlen, ha nem mozognál sokkal könnyebb lenne.

Megint mocorgok, úgy érzem, menten meggyulladok.

- Szép ez az árnyalat - mondom a rúzsfoltt vizslatva.

- Rajtad jobban tetszett volna.

Felszisszenve forgatom a szemem. Ezt azonnal megbánom, túl nyíltan kimutattam az érzéseimet. A keserűséget, az irigységet, amit a lány iránt érzek.

- Te mennyire ismered Ethan apját? - próbálom a figyelmem elterelni.

William keze megáll a mozdulatban, talán érzékeny pontra tapintottam. Szemét rám emeli.

- Miért kérdezed?

Hangja ismét érzelemmentes, lehetetlen megmondani, mi jár a fejében.

- Igaz, hogy a felesége megcsalta?

- Hunter apjával, igen. Ethan rajtakapta az anyját, aki könyörögve kérte a fiát, hogy egy szót se szóljon.

- És? Titokban tartotta?

William keserűen felhorkan.

- Nem volt más választása. Sosem vallotta be, de szerintem Mr. Dickson megfenyegette.

hajlamos? Nem esett messze az alma

Hunter apja agresszivitásra

a fájától. Egyes kriminalisztikai tudományok szerint az erőszakos hajlam éppúgy örökölhető, mint a szemszín vagy az arcvonások. Érdekes, hogy Ethan hiába őrizte meg a titkot, végül mégis válás lett a vége.

- Ki tudott a viszonyról?

- Csak mi hárman.

ó, Ethan és **Grace**. Miért nem mondja ki a nevét? Tudom, hogy rá gondol! Mit titkol vele kapcsolatban? Érzem, hogy végre megtalálja a kiálló, szúrós darabkát. Közel hajol a nyakamhoz, lehelete a bőrömrre csapódik.

- Mit csinálsz? - kérdezem megilletődve.

- Csak segítek egy barátoknak.

Igen, barátok vagyunk. Ettől a tényről valami mocosogni kezd bennem. Talán csalódottság?

- Nincs nálam olló - mondja, és ráharap a címke darabkájára. - Könnyebb lenne, ha levennéd a felsőd.

- Itt te semmilyen ruhadarabot nem fogsz leszedni rólam!

- Itt? - érzem, hogy elmosolyodik. - Tehát máshol leszedhetem? - suttogja a fülembe, leheletétől a hajszálaim meglibbennek, csiklandozzák a bőrömet.

A pajzán kérdést válaszra sem méltatom. Ha valaki most meglátna minket, lenne mit magyarázni. Miközben én próbálok a testem reszketésén uralkodni, furcsa dolgot érzek. Először azt hiszem, csak a képzeletem űz csúf játékot

velem. De mintha az ajka egy pillanatra megérintené a nyakamat. Erősen ráfogok az alkarjára, engedem, hogy az élvezet lassan lecsukja a szemem. A zakón keresztül is érzem a megfeszülő izmokat. William egyik keze a nyakamra siklik, kínoz a tudat, hogy bármikor elengedhet. Nem akarom, hogy ezt tegye!

- Most mire gondolsz? - ajka a fülem mögötti érzékeny területet érinti.

- Semmire... - nagyot nyelek. - Az égvilágon semmire.

Légzése szaggatottá válik.

- Meg is van - mondja, és a kezébe fogja az apró műanyagdarabot.

Kinyílik a szemem, égető borzongás fut végig a testemen. Mellkasa az enyémnek feszül. Smaragd tekintete egészen elsötétül, vágytól bizsergő ajkamra siklik, elidőzik rajta, úgy nézi, mint aki bármikor megkaphatja. Befogadom az illatát, vérem izgatottan zsibogni kezd. Az elmém vággyal teli ösvényre lép, gondolatban William szája már az enyémhez ér, nyelvünk összesimulva mozog egymáson. Ujjaim a szőke hajtincsek közé simulnak.

- El fogod veszíteni a fogadásunkat - mondom halkán.

Szavaim inkább hangzanak könyörgésnek, mintsem figyelmeztetésnek. Közelebb hajol, újra érezni akarom a szája ízét, kezének az érintését. Egy alig hallható vágyakozó sóhaj szökik ki belőlem. Szánk összeér, mozdulatlaná dermedünk. Ezaz, a csók előtti pillanat, amikor megáll az idő, nem létezik semmi más, csak én és ő.

- Én sosem veszítek.

Fájón sóvárgom utána, erre a pillanatnyi érzésre koncentrálna lehunyom a szemem. És akkor a puha ajkak lassan mozogni kezdenek, nyelve finoman hatol a számba. Úgy csókol meg, mint aki évek óta szomjazott, és most végre vízhez jut. Élvezettel veszek el ebben az érzésben. Keze a tarkómon, irányítja a mozgásom, közelebb von magához. Mellkasom a felsőtestének feszül, érzem szíve vad lüktetését. Átkarol, testem az övének préselődik. Olyan az

íze, mint a veszélynek, édes, adrenalinnal teli. Ő olyan, mint az éjszaka, rettegéssel és titkokkal teli, mégis van benne valami földöntúli.

Hirtelen ajtócsapódást hallunk, amit ittás nevetések követnek. Ennél nem is kell több, rögtön észhez térek, eltolom magamtól, és gyors búcsúzást követően a hálókörletbe sietek.

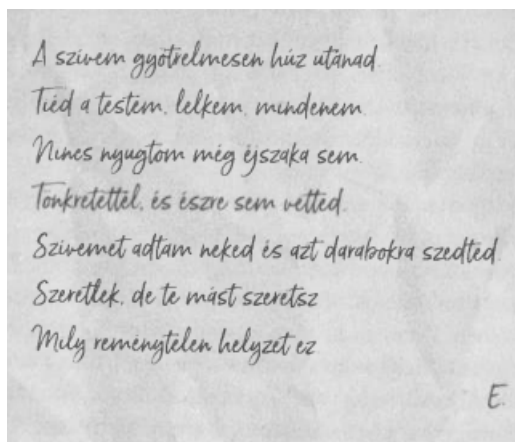
Nevetségesen viselkedtem, a belső hangom folyvást erre emlékeztet. Aurora éppen lefekvéshez készülődik, amikor megérkezem.

- Ugye ezt nem mondod komolyan? - nézi a kipirosodott arcomat.

- Mi az? - lihegem.

- Veszélyes, titokzatos és sebzett, értem, miért vonz ennyire - Megcsóválja a fejét -, de ne mondd, hogy én nem figyelmeztettelek.

Úgy teszek, mintha nem érteném, miről beszél. Többször is megmosom az arcom hidegvízzel. A harmadik után sikerül lehűtenem a vágytól izzó emlékeket. Mikor bebújok az ágyba William helyét már Ethan veszi át. Elalvás előtt a levelein gondolkozom. Gyakran használja a csillagok szót. Ez mit jelenthet? Egy titkos kód, amit csak Laura érthetett? A paplan alatt lámpával világítva az egyik vers részletét nézem.

Kétség sem fér hozzá, William jobb emberismerő, mint én, ennek ellenére nehezemre esik elvetni az elméletem. Szent meggyőződésem, hogy Laura és Kaieb titkos viszonyt folytatnak. Vajon Kaleb ugyanazt érzi most, mint amit

anno Ethan érzett? Borzalmas lehet így szeretni. Amikor képtelen vagy elengedni, képtelen vagy felejteni. Látán Kaleb tudja, hogy amit tesz, az nem helyes, de nem bír parancsolni a szívének.

De mégis mit gondol? Egy szerelmi háromszögnek csak tragédia lehet a vége.

HUNTER

*Etium ille est fur, quifidutiam hominum rapit.**

Az is tolvaj, aki az emberek bizalmát lopja.

Képzeld el, hogy elárultak.

Egy nap rájössz, hogy aki közel áll hozzád, hónapok óta a po fádba hazudik. Aljas módon átver. Kést ragadott és lelkiismeret-furdalás nélkül a hátadba döfte. Mérhetetlen dühöt érzel.

Képtelen vagy másra gondolni, ez minden pillanatodat meg keseríti.

Azon gondolkozol, hogy ki tudja még? Mennyien röhögnek rajtad? Mennyien néznek rohadt szánakozva utánad?

Déjád van. Már átéltél egyszer ilyet. Az árulás kegyetlen íze megint a szádban érzed. Egy igazi balfasznak érzed magad. Megbíztaál benne újra, pedig tudtad, nem kellett volna.

De túl sok mindent tud rólad, és szeretted. Valóban szeretted, annak ellenére, amit tett. De most, ha rá gondolsz, felfordul a gyomrod, okádni támad kedved. Hogy a faszba merete ezt tenni veled? Feleannyit se ér, mint te. .

Jól mondták, mit érdemelnek az ilyenek. Szerencsére a leg jobbkor érkeztek az életedbe.

Mégis mit gondoltak? Kinek képzelik magukat? Azt hitték,, ennek nem lesz következménye? Jól tudták, hogy ez a tettük mit von majd maga után.

Düh ébred benned, az izmaid másképpen feszülnek, a légzésed megváltozik. Mintha minden sejtéd átalakulna. Olyan gondolatok fordulnak meg a fejedben, amiktől más megrémülne.

Eszedbe jut egy emlék, amikor elvesztetted a fejed. A levegő iszonyattal telt meg, és te ezt élvezted. Talán ideje újra átugranod a kontroll szabta határokat. Mindketten büntetést érdemelnek.

* Latin idézet.

20.

Dobogó léptek zajára térünk magunkhoz, az óra hajnali ötöt mutat. Hunyorogva nézünk egymásra Aurorával, egyikünk se tudja, mi folyik odakint. A hangzavar egyre nagyobb. Kimászom az ágyból, odavánszorgok az ablakhoz. A sötétítőfüggönyt elhúzva kék és piros fények váltakozó játékát látom. Megdörzsölöm a szemem, rendőrautók állnak az akadémia bejáratánál. Kivágódik az ajtó, Theo ront be rajta.

- Mi a franc történt? - kérdezi álmos hangon Aurora.
- Kaleb - lihegi Theo. - Meghalt.

Torkomra forr a szó. Pulóvert húzva a többiekkel együtt az aulába sietünk. Rémült arcok, aggódó szempárok mindenütt. Egy keservesen síró hang üti meg a fülemet, Laura Mrs. Larkin karjában zokog. Williamet keresem a tömegben, de sehol nem látom. Ada kezét a szája elé tartva a fejét rázza. Megragadom Aurora karját, és odamegyünk hozzá.

- Ez borzalmas - mondja szipogva.
- Tudod, mi történt? - kérdezem.

Ada elmondja, hogy az atlétika csoport néhány tagja találta meg az erdőben Kaleb testét. A hajnali kocogásukra indultak, amikor észrevették valamit a fák között. Amikor visszarohtak az iskolába, alig bírták elmondani, mit láttak. A négy diák sokkos állapotba került az ágról lelógó megmerevedett test látványától.

- Szerencsétlen Laura - néz a barátnője felé Ada. - Teljesen kikészült.

- Hol van Hunter?

- Nem tudom.

Alighogy kimondja, kiabálásra leszünk figyelmesek. Hunter az egyik rendőrrel viaskodik, aki nem akarja kiengedni az ajtón. Mr. King rögtön ott terem, és igyekszik a zaklatott diákot lecsitítani.

- Fiam, a rendőrök mindent megtesznek. Addig is, a biztonságok érdekében...

- Biztonság? Milyen biztonságról beszélünk, amíg egy kibaszott gyilkos jár köztünk? Kurvára nincs semmilyen biztonság - fröcsögi. - Mi a francért nem értik meg, William Black tette!?

A tömeg egyszerre morajlik fel, a gyomromba feszültség szökik. Mr. King rászól Hunterre, hogy fejezze be az alaptalan vádaskodást, többször is elhangzik az öngyilkosság szó.

Kaleb bánatában vetett volna véget az életének? Nem ismertem jól, de nem tűnt olyannak, mint akinek ilyesfajta hajlamai lennének. Bár egy összetört szívet könnyedén megkísértheti a halálvágy.

- Hol van most? Lássuk, Black merre járt az este! Ő már gyilkolt egyszer, mi tartaná vissza attól, hogy újra megtegye?

A rendőrök összenéznek, nem tudják, mihez kezdjenek. Kaleb felakasztotta magát, ez tény, de Hunter vádaskodása bogarat ültet néhányuk fülébe.

- Elég legyen! - inti le erélyesen Mr. King Huntert.

Az egyik folyosóról léptek egyenletes zaja hallatszik. A feszültség szinte vibrál a levegőben. William rezzénéstelen arccal, peckesen sétál be. Az egyik rendőr elé vág.

- Maga William Black? - A kérdés keményen csattan.

- Ne tegyen úgy, Goulding, mint aki nem tudja.

A lenéző válaszra megfeszül a rendőr pufók arca.

- Hol voltál a hajnali órákban?

- Ezt a kérdést mindenkinek felteszik? - mutat körbe William.

Jogos, ezt a törvény őre is tudja. A tömeg feszülten mozgolódni kezd, senkinek sincs ínyére a kihallgatás gondolata.

- Én most tőled kérdezem.

- Mi közöm lenne egy öngyilkossághoz?

- A kérdésre válaszolj!

- A szobámban voltam - hangja nyugodt, nincs mitől félnie.

- Egy szart - fröcsögi Hunter.

William unottan felsóhajt Hunter reakciójára, amitől ő persze még agresszívabb lesz.

- Van bármi bizonyítékod erre? - kérdezi a rendőr.

Bizonyíték? Miért kellene ezt bizonyítania? William némi hallgatás után felnéz.

- Azt hiszem, nincsen.

- Ő tette! - mondogatja szüntelen Hunter.

A rendőrök összesúgnak, majd az egyikük Williamhez lép.

- Be kell vigyelek kihallgatásra.

Remeg minden porcikám, egyszer már ráhúztak egy gyilkosságot, ez most újra megtörténhet. Ha az öngyilkosságból gyilkosság lesz, újra ártatlanul börtönbe kerül. A rendőr ráfog William karjára, és az ajtó felé vezet. Mrs. Larkin felemeli a kezét, úgy indul erélyes léptekkel utánuk. Nem gondolkozom, nem mérlegelek, ösztönből cselekszem.

- Várjanak! - kiáltok.

Mindenki egy emberként néz rám, érzem a kíváncsi, vizslató szempárokat. A tömegen áttörve a rendőrökhöz megyek. *Jézusom, mit művelek?* Próbálok a józan eszemre hallgatni, de egy másik erő átveszi a hatalmat.

- Vele voltam - nyögöm ki.

Mindenki meglepődik, kivéve William. Az arca és a tekintete rezzenéstelen, mellkasa egyenletesen mozog. Úgy viselkedik, mintha tényleg az igazat mondanám.

- Maguk együtt voltak? - a rendőr szúrós szemmel méreget, mint aki nem hisz nekem.

Bólintok.

- De az előbb azt mondtad, hogy a szobádban voltál - fordul William felé.

- Nem mondtam, hogy egyedül voltam.

Hunter hazugnak nevez minket, de az őrjöngését megelégedve Mr. King kivezeti az aulából. Lassan elkezdem felfogni a súlyát annak, mit teszek. Hazudok, hazudok a rendőrségnek. Mrs. Larkin mályvaszínű papucsában odacsoszog hozzánk.

- Ms. Harper, jól értem, hogy maga a fiúk körletében tartózkodott?

A kérdéstől lángolni kezd az arcom.

- Igen. - Az állkapcsom zsibbad a szégyentől.

Ahhoz, hogy Williamet mentsem, megszegtem az akadémia első szabályát.

- Nos - a szemüvege mögül pillant rám -, erre még visszatérünk. Akkor, ugye semmi szükség nincs rá, hogy Mr. Blacket magukkal vigyék?

Mrs. Larkin hangja parancsoló, érződik, ellenkezést nem fogad el. A rendőr engedelmesen bólint, a társaihoz megy. A tanárnő mindenkit visszaterel a kollégium társalgójába, léptek zajától és elméletek duruzsolásától visszhangzik az aula. Amikor én is a tömeghez csatlakoznék, rám szól:

- Ms. Harper, maga maradjon még egy kicsit.

Időközben Fisher is megérkezik.

- Mit csinált? - kérdezi halkán, amint odalép hozzám.

Mrs. Larkin válaszol helyettem:

- Ms. Harper - megvető pillantással néz felém - a fiúk körletében tartózkodott.

Nem merek Fisherre nézni. Legszívesebben elsüllyednék szégyenemben, bele se gondolok, hogy most miket gondolhatnak rólam a tanárok, a diákokról már ne is beszéljünk. A két tanár elvonul, és egy ideig úgy beszélgetnek, hogy közben többször is felém néznek.

Azt hiszem, ennyi volt, búcsút inthetek az akadémiának. A rohadt életbe, miért nem tudtam befogni a számat?!

- Ms. Harper - kezd bele Mrs. Larkin.

- Tudom, kezdhetek pakolni - vágok a szavába.

- Pakolni?

A visszakérdezése ledöbbsent.

- Elküldenek az akadémiáról, nem igaz?

Mrs. Larkin összenéz Fisherrel, majd így szól:

- Azt hiszem, egyelőre egy kis büntetőmunka is elég lesz. De ha a jövőben is kihágáson kapjuk, akkor már ne számítson a jóindulatunkra.

- Nem hiszem el, hogy hazudtál - ripakodik rám Aurora, ahogy belépek a szobába.

- Halkabban! - pirítok rá.

Haragos ráncok szaladnak össze a homlokán, dühösen fel-alá járkál miközben az ujjait ropogtatja.

- És a legborzasztóbb az egészben, hogy miattad nekem is hazudnom kell.

Basszus, ez eddig eszembe sem jutott.

- Sajnálom, én nem gondolkodtam, csak...

- Hát az tuti, hogy nem gondolkoztál - dühösen levágja magát az ágyamra.

Óvatosan közelebb sétálok, bűnbánó tekintettel nézek rá. Jogos a feldúltsága, szörnyen érzem magam. Az egy dolog, hogy bajba sodortam magam, de őt nem kellett volna.

- Tudod, hogy a hamis tanúzás milyen következményekkel jár?

- Tudom, de ő nem... - kezdek bele.

- Elhiszem, hogy jóban lettetek - homlokát masszírozva szakít félbe -, nagyon is jóban. De ezt átgondolhattad volna.

- Biztos vagyok benne, nem ő tette.

Aurora váltig állítja, hogy ezt nem tudhatom. De a zsigereimben érzem, Williamnek semmi köze nincs a hajnalban történetekhez. Mit kellett volna tennem? ölbe tett kézzel végignézni, ahogy ártatlanul elviszik?

- Te nem tetted volna meg ugyanezt értem?

- De igen - biccent. - Csak ne felejts el egy fontos tény, mi barátok vagyunk.

- Mi is - reflektálok szinte azonnal.

- Tényleg azok vagytok?

A kérdés elgondolkodtat. Ezen morfondírozok, amikor a telefonom fénye bevilágítja a szobát.

?

William üzenete igencsak rövidre sikerült. Nem lep meg, hogy tudni akarja, miért segítettem, a baj csak az, hogy magamnak se tudok épkézláb választ adni. Végül a választ kikerülve csak annyit írok:

Egy köszönöm is elég lett volna.

Gyere le a társalgóba.

Mrs. Larkin kiemelte, hogy mindenki maradjon a körletében.

Ne kelljen felmennem érted!

Azt hiszem, tudom, mi történt.

Oh, a bűdös francba! Óvatosan bújok ki az ágyból, pizsamában megyek le a társalgóba. Ügyelek, hogy senki ne lásson meg. Biztos vagyok benne, hogy a tanárok ellenőriznek minket. Amikor leérek, meglepődve látom, hogy William sehol sincs. Előveszem a telefonom, hogy írjak neki, amikor megjelenik mögöttem, megragadja a kezem, maga után húz.

- Szerinted is köze van Hunternek Kaleb halálához? - rögtön elé tárom az elméletemet.

- Ezek szerint rá gyanakszol.

- Te nem?

- Még nem tudom - mondja, miközben a bejárat felé von.

A portás fülkéjébe rejtőzünk a felügyelő tanárok elől.

- Mr. Bennett a rendőrségnek segít - mondja William, miközben kiles az ablakon. - Egy ideig nem fog visszajönni.

- Azt mondtad, tudod, mi történt.

- Azt mondtam volna?

- William! - fújom ki dühösen.

- Jól van, jól van - emeli maga elé védekezően a kezét. - Lehet, hogy egy kicsit túloztam, még nincs konkrét gyanúsítottam.

Borzalmas, egy szavát se lehet elhinni. Állandóan megvezet, nem is értem, miért bízom benne.

- Talán Hunter megfenyegette, szerintem rájött Kaleb és Laura viszonyára. Esetleg az is lehet, hogy sakkban tartotta valamivel, ezért lett öngyilkos.

- Hmm - William töprengő arccal felém fordul -, nem rossz, de nem is jó. Először is, Kaleb nem lett öngyilkos.

Alig hiszek a fülemnek. Még egy ilyen egyértelmű tény is képes megkérdőjelezni.

- De hát felakasztotta magát egy fára.

- Az öngyilkosságnak mindig vannak figyelmeztető jelei.
- Szerinted Hunter megölte? - A szavakat keményen suttogom.
- Nem ő tette.

De hát akkor ki? Furcsa elmélet villan fel bennem, eddig azt hittük, egyvalaki áll a játékok mögött, de mi van, ha végig rossz nyomon jártunk? Aurora szavai visszhangzanak bennem. Lehet, hogy az akadémiának van egy titkos társasága. Az elit társaság, ahova feladatokon keresztül lehet bekerülni. William elé tárom az

elméletem, de szinte rögtön azt mondja, erre kár az időt fecsérelni, ő nem hiszi, hogy egy titkos klub áll a történetek mögött.

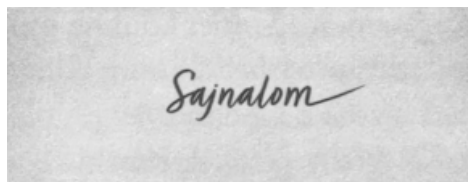
- Mivel figyelem egy ideje Kalebet, ezért pontosan tudom, hogy a viselkedésén semmi nem változott. Már persze ha leszámítjuk az enyhe büntudatot.

- Amit a Laurával való viszony miatt érzett?
- Biztos, hogy amiatt?

Az agyamra megy. Miért nem tudja elmondani, ha már tud valami biztosat?

- Nézd meg! - Egy koszos, gyűrött papírlapot nyújtok felém.
- Mi ez? - kérdezem, miközben kihajtogatom.

Egyetlen szó virít a lap közepén.

- Ez Kaleb teste mellett volt.

Éles tekintettel meredek a papírfecniire. Búcsúlevélnek igencsak rövid lenne. De várjunk csak...

- William - hangomban enyhe kétség bujkál -, ez hogy került hozzád?
- Úgy, hogy én találtam rá elsőként Kalebre.

Elakad a szavam, a gondolatok vadul csapongnak bennem, azt se tudom, melyik kérdéssel kezdjem.

- Csak szépen sorjában - mondja lassan.

- Te engem ne nyugtass! - mordulok rá a kiborulás szélén táncolva. - Az előbb azt hazudtam, a gyilkosság időpontjában veled voltam. Most meg kiderül, hogy még csak nem is voltál a szobádban.

Rémület ül ki az arcomra. *Mi van, ha ő tette? A bizalmatlanság hullámszerűen észreveszi.*

- Elizabeth, gondold végig, ha én tettem volna, akkor ezt miért mutattam meg neked?

Ez észszerűen hangzik.

- Nézz a szemembe! - maga felé fordítja az arcom. - Nem én tettem.

- Észrevenném ha átvernél?

- Valószínűleg nem.

Ez legalább őszinte volt.

- De hidd el, bízhatok bennem,

- Az a baj, hogy túl jól hazudsz.

Elégedetten kihúzza magát.

- Ezt bóknak veszem.

- A sértéseimet többnyire mindig annak veszed.

- Ethan is szeretett sértegetni. - Egy mosoly árnyéka suhan át az arcán.

A hangjában megbúvó fájdalom a barátja emlékének szól. Hiányzik neki, hiába akar érzéketlennek tűnni, látszik rajta.

- Elizabeth - bizalmasan ejti ki a nevem -, nem hazudok neked.

Ahogy egyre tovább nézem őt, elhiszem, amit mond. Tudom, hogy senkit sem lenne képes bántani. Néhány pillanatra megérinti a kezem, mintha ezzel garantálni akarná a kijelentését. Zsibbasztó nyugalom ereszkedik rám.

- Akkor mondd el, miért voltál az erdőben? - suttogom olyan halkán, hogy szinte még én is alig hallom a saját hangom.

- Nem tudtam aludni, az ablakból láttam, hogy valaki megint motoszkál odakint. Gondoltam megnézem, de mire odaértem, Kaleb teste már a fán lógott.

Talán megint Laurával volt titkos találkozója. Ezek szerint...

- Kaleb nem egyedül volt - mondom határozottan. - Laurának látnia kellett, mi történt.

- Az nem olyan biztos, hogy Laura volt vele. Az egyetlen, amit biztosan állíthatok, valaki odacsalta Kalebet, azért hogy megölhesse.

- De ez a papír - felemelem a kis cetlit -, Kaleb bocsánatkérő üzenete az öngyilkosságot támasztja alá.

- Csakhogy - kiveszi a kezemből a levelet -, ez nem Kaleb kézírása.

Meg se lepődök, hogy jártas a grafológia területén. Érdeklődve hallgatom, ahogy az egyszerű kézírásból egy konkrét pszichológiai jellemrajzot állít össze.

- Az, ahogy az á betűben a hurkot kialakítja, kivételes intellektusra utal. De nézd csak meg az á betűt - közelebb tolja a papírfecnit.

Hiányzik róla a vessző.

- Biztos csak kapkodott - mondom.

- Vagy a pillanatnyi stressz, a túlterheltség eredménye. A gyilkos olyat tett, amit azonnal megbánt.

Kaleb közkedvelt személy volt az akadémián, nem voltak ellenségei.

- Viszont nem hagyhatjuk figyelmen kívül az elrántott, szúrós végvonalat. Egyértelműen látszódik az agresszív, támadó magatartás.

Hunter erőszakos, és már a bárban furcsán viselkedett vele. Emellé betársul az a birtoklási vágy, amit Laura iránt érez. Nem ő lenne az első, akit

a szerelem vérontásra késztet. És talán nem Kaleb az egyetlen, akinek az életét elvette. *Ethan...*

- Hallgatlak.
- Mit mondjak? - kérdezek vissza értetlenül.
- Azt, amire most gondolsz. Hallani akarom!
- Talán szerelemfáltás áll a háttérben.
- Arról Fisher tudna mesélni.
- Fisher? Mármint James Fisher?

- Igen - bólint. - A történelmi háttére miatt. Az erőszak romantizálása igencsak mélyen gyökerezik a kultúránkban. Az ókori görögök imádott főistene halomra erőszakolt hercegnőket és nimfákat. Tudod, a görög szakirodalom hogy említette ezeket az erőszaktevéseket? - cinikusan felhorkan. - Magáévá tette. Neki, a legnagyobb hatalommal rendelkező férfinak persze ez jogában

állt. Az ókori görög demokrácia egyet jelentett a szabad görög férfiak demokráciájával, az átlagos nők szabadságjogai nagyjából a rabszolgákéhoz hasonlítottak. Na de hagyjuk a történelemórát. Mesélj, mi jutott még eszedbe?

Ethan. Szótlanul nézem, és próbálom kitalálni, mit hazudjak.

- Én csak azon gondolkoztam...
- Elég! - int le. - Akkor rájövök én magam.

Közelebb hajol hozzám, íriszét az enyémbe fúrja. Tudom, mi következik, ujjai határozottan körbeölelik a csuklómat.

- Már megint ez? - fészkelődök.
- Ha nincs mit rejtegetned, nem kell félned.

Mélyeket lélegzik, miközben illetlenül közel kerül hozzám. Hatással van rám a közelsége, zavarba jövök tőle.

- Úgy gondolod, hogy Hunter ölte meg Kalebet - jelenti ki keményen.
- Ez csak egy tipp.

- Nem kedveled Huntert.

- Ahogy téged se.

Elmosolyodik.

- Az előbb felkaptad a fejed Fisher neve hallatán.

Basszus.

- Igen, mert nem értettem, hogy jön ide James Fisher.

- James - ismétli. - Milyen különös figyelmet fordítottál arra, hogy most is a teljes nevén említsd.

- Mivel így hívják.

- Vagy azért hangsúlyoztad ki, hogy még véletlenül se gondoljak egy másik Fisherre.

Ezt nem hiszem el.

- Na jó, elég volt a hülyeségből. - Megpróbálom kihúzni a kezem az övéből, de nem enged. - Elég volt, William!

- Mi köze ehhez Ethannek? - szegezi nekem a kérdést.

A pulzusom az egekbe ugrik, William erősebben nyomja a hüvelykujját a csuklómra.

- Semmi.

- Ne hazudj!

- Mégis mit csinálsz? - mondom, miközben csuklómra nyomódó ujját nézem.

- Figyelem a pulzusod.

- Akkor érezheted, hogy a plafont verdesi tőled.

- A pulzusok elemzése bonyolult - fejét oldalra biccenti, szemét összehúzza. - Egy felháborodott emberé mindig más, mint egy hazugé.

Állandóan elemez, mint aki keresi a gyengeségeimet.

- Nem hazudok! - erőteljes hangon kérem ki magamnak. - Nem tudok semmit, nincs nálam semmi.

- Ki mondta, hogy van nálad valami?

Enyi volt, csapdába estem. Nem rejtegethetem tovább, ideje elmondanom, mit találtam Theo szobájában. Elmondok mindent, a szerelmes levelet, a sakkbábút és az autósmozi plakátját. William rezzenéstelen arccal hallgat végig. Lehetetlen megmondani, mi jár a fejében. Végül csak egy mondat hagyja el a száját:

- Látnom kell a levelet.

KALEB

*Nec mortem effugere quisquam nec amorem potest**

A halál és a szerelem elől senki sem menekülhet.

Képzeld el, hogy egy nap szerelem miatt végeznek veled. Napközben még boldog voltál, alig vártad, hogy másnap az éj leple alatt végre találkozz vele. Az összenézések, a lopott pillantások, a mások számára jelentéktelennek tűnő gesztusok, ezek éltetik a tüzet benned. Soha nem éreztél még ilyet, hogy lehet ekkora hatalmas egyetlen érzésnek? Amikor a szobádba érsz, egy levél vár az ágyon. Amint olvasni kezded, rájössz, ő írta. Későéjszakai találkozóra hív, nem bír várni holnapig. A szíved hevesebben ver a szavak láttán. Ő is azt érzi, amit te, megőrijítik a percek, amiket külön kell eltöltenetek. Izgatottan várod, hogy a nap lebukjon és a hold az égre másszon. Hajnal egy után indulsz útnak, a folyosók csendesek, egy másik világ nyílik meg előtted. Egy másik világ, ahol nem kell álarc mögé rejtőznöd, titkolóznod, ahol szabadok vagytok, nincsenek előítéletek. Itt boldogan végződnek a történetek. Az égbolton csillagok ezrei ragyognak, nektek, szikrázva világítják be a sötét eget. Bátran lépsz be a fák sűrűjébe, eszedbe sem jut, hogy bajod eshet. Megszaporázod a lépteidet, alig várod, hogy az ajkatok összeérjen. De a megszokott helyeteken nem vár senki, biztos korán érkeztél, nyugtatod magad. Néhány pillanat múlva ágreccsenéseket hallasz, mosolyogva fordulsz a hang felé. A sötétben kirajzolódik a sziluettje, de mintha valaki más lenne. Nem az közelít feléd, akit vártál, lebénít a tudat, lebuktatok. Hidegvérrel magyarázod, miért vagy itt, de hallod a hangod kétségbeesett remegését. Túl gyorsan történik minden, két keze a torkodra markol, gerinced a fa törzsének ötödik. Próbálsz letépni a vaskos ujjakat, de túl erős, érzed, hogy esélyed sincs.

A világod igazi rémálomba csap át, ahol ez a szörny a király. Kíméletlenül szorít, érzed a dühöt benne. Az oxigén egyre fogy, ég a mellkasod. Talán csak az a célja, hogy megleckéztessen, hogy megrémisszen. A környezet homályosodni kezd, elég lesz. Abba kellene hagynia, de nem teszi. Térded megrogy, félelmetesen magasodik föléd. Mi van, ha ez egy csapda volt? Nem, az nem lehet. *Ő nem tenné ezt velem!* Ez az utolsó gondolatod...

* Latin idézet.

21 .

Az akadémia egyhetes szünetet rendel el a törtétek miatt.

A legtöbb diák hazautazik, kevesen maradunk a kollégiumban. Legnagyobb sajnálatomra az ikek is távoznak. Szinte rögtön felajánlották, hogy menjek velük, de úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha itt maradok.

A könyvtár üresen kong, néhány magányos árnyat látok csak a polcok között. Az egyik asztalnál Robin üldögél, meredten bámul maga elé. Vállai előreesnek, haja rendezetlenül áll. Jóban voltak Kalebbel, szemmel láthatóan nagyon megviseli a halála. Oda akarok menni hozzá, de végül nem teszem. Mit mondhatnék? Mi az, amivel a fájdalom enyhíteni tudnék?

Az emeleten észreveszem Williamet, a korlátnak támaszkodva könyvet olvas. Vonzónak találom, ha egy férfi olvas. Ahogy a tekintete lassan siklik a sorokon. A világról megfeledkezve merül bele a történetbe. Finoman megnyalja az egyik ujját, óvatosan lapoz. ropogós papír élvezettel adja meg magát neki. Akárcsak egy nő, azt akarja, hogy minél több időt töltsön vele.

Az arcára sütő naptól a hajszálai aranyszínben játszanak. A sugarak körbeveszik őt, védőburokként ölelik, ettől mintha még érinthetlenebb lenne. A tiltott dolgok elképesztő vonzerővel bírnak. *Hozzá akarok érni.* A kezem aprót rándul a csábító gondolattól.

- Szia! - köszönök rá.

Mutatóujját a szája elé helyezve csendre int. Szemem nedvességtől csillogó ajkára tapad. Eszembe jut a csók, a csók, amiről azóta se beszéltünk. Megrázom a fejem, mintha kéretlen madarak lennének, úgy hessegetem el ezeket a képeket. Ő úgy tesz, mintha meg sem történt volna, nekem is így kell cselekednem. Pillanatnyi szórakozás volt, aminek múltó emlékké kell fakulnia.

- Hunter elutazott - suttogom.

Talán menekülni akar a büntudata elől.

- Akárcsak a többiek. Még mindig őt gyanúsítod, igaz?

Mégis ki más?

- Öntelt, neurotikus és egoista. Ezek mind borzalmas jellemjegyek, de vajon képes volna ölni?

A kérdés valójában nem nekem szól. Magával folytat eszmecsere.

- Megfelelő motivációval bárki gyilkossá válhat.

William felpillant a könyvből. A telefonom megrezdül, sietve kapom ki a zsebemből. Megint egy téves riasztás, csak Aurora írt sms-t.

- Szerinted miért nem jön több felelsz vagy mersz kérdés?

- Ne aggódj, jönni fog - válaszolja kissé unott hangon.

Irigylem a nyugalmát.

- Mit olvasol? - megpróbálok belepillantani a könyvbe.

Határozottan összecsapja a kötetet.

- Nem fontos - mondja, és a háta mögé rejti.

Folyton azt érzem, hogy elhallgat valamit előlem.

- Most szívesen belenéznek a fejedbe.

- Hidd el, nem tetszene, amit ott találnál.

Különös arcot vág, mint aki valóban sötét titkokat őriz.

- Az viszont nagyon fontos, hogy mit fogsz mondani a rendőrségnek.

- A rendőrségnek? - kérdezek vissza értetlenül.

- Ki fognak kérdezni minket.

Mintha jeges zuhanyt engednének rám.

- Kiket? És miért?

- Ha tippelnem kellene, akkor körülbelül hat, hét, esetleg nyolc diák lesz benne. Azok, akik kapcsolatba kerültek Kalebbel. Téged csak miattam fognak kikérdezni.

- Pompás!

Régi könyvek illata tölti meg az orromat. Ujjaimat végigfuttatom a gerincek mentén.

- Mi van, ha még valaki meghal?

Lépteket hallok magam mögött.

- Az két borzalmas dolgot fog igazolni. Azt, hogy lassú voltam, és nem jöttem rá időben, kit keresünk. Ugyanakkor legalább még több információm lesz a gyilkosról.

- Hogy lehetsz ilyen érzéketlen? - csattanok fel dühösen.

- Csak tárgyilagos, az nem ugyanaz.

- Borzalmas vagy.

- Mivel Kaleb gazdag családból származik, ezért alapos nyomozás lesz. Úgy gondolom, egy tapasztalt felügyelő kérdez ki majd minket.

Nyomás helyezkedik a mellkasomra, egy rutinos felügyelőt nem leszek képes átverni.

- És mit fogunk most csinálni?

- Megtanítalak hazudni!

Reggel még nem gondoltam, hogy a délutánomat pókerezéssel töltöm. Amikor William elmondta, mit fogunk csinálni, arra számítottam, egy kaszinóba visz. Rengeteg villogó gép, lányok, akik italos tálcákkal forognak a játékosok

körül, és persze pókerasztalok mindenütt. De ahova jöttünk, köszönőviszonyban sincs ezzel. Egy régi épület előtt áll meg a taxi. Az ajtó felett nagy betűkkel a hely neve: *Szenes hordó*. Egy ütött-kopott nyitvatartási táblát hintáztatta szél. Fűlsértő a nyikorgása.

A helyiségben dohos kocsmaszag érződik. A fejünk feletti megkopott lámpaburában apró fekete pontok, a halálukba repülő rovarok tetemei. A padló ragad a vastag kosz és az évek alatt kiömlött alkohol keverékétől.

- Helló, Carl! - int a pult mögötti idős férfinak.

Carl, amint meglátja Williamet, szélesen elmosolyodik.

- Látom nem egyedül jöttél - rongyot tartó kezével felém bök.

Zavartan köszönök.

- Kislány, mit keresel egy ilyen lóköttővel? Nem akadt jobb társaságod?

- Nem volt valami jó a felhozatal.

A válaszom hallatán nemcsak Carl, hanem a pultnál ülő öregek is jóízűen felnevetnek. William nem találja ilyen szórakoztatónak.

- Mi az?

- Nem volt valami jó a felhozatal? - ismétel meg.

Sértődött nézése apró mosollyá alakul. Minden sértésemet viccnek veszi.

Körbenézek, elég nehezen hiszem el, hogy ide hozott tanulni. Itt nemhogy póker, de még egy francia kártyaparti se zajlik.

- Gyere! - váratlanul ráfog a kezemre.

Érintése áramütésként ér. Miközben maga után von, különös érzés cikázik a testemben. Mintha hangyák száza bújt volna a bőröm alá. Megállunk a raktár feliratú ajtó előtt, szemöldököm értetlen ráncba szalad.

- Ideje tanulni - mondja, és kitarja előttem az ajtót.

Friss faáru és lakk illata terjeng a levegőben. A sötét bútorokon aranyozott fogantyúk csillannak. Egy hosszú folyosóra lépünk, mintha a húszas évekbe, a szeszcsempészet és a maffia korába repültünk volna vissza.

William elengedi a kezem, érintésének hiánya hűvös, magányos érzést hagy maga után. Azon kapom magam, hogy csókunk férkőzik be a gondolataim közé. Hívatlanul érkezik, és eszében sincs távozni. Egyszerre feszengek kényelmetlenül és érzek forróságot belül. Megrázom magam. A csók emléke visszavonul, de érzem, alig várja, hogy ismét megjelenhessen.

Egy r[^] kopottas ajtón át egy szobába jutunk. Bent félhomály, pontosan úgy néz ki, mint egy rendőrségi kihallgatószoza. Egy hatalmas detektív tükrön át rálátunk a szomszédos teremre, ahol pókerjátzsma zajlik.

- Ők nem...? - kérdezem, miközben az ablakra mutatok.
- Nem látnak minket.
- És nem is...
- Nem is hallanak - fejezi be.

Tehát innen végignézhethjük a játékot anélkül, hogy ők bármit is tudnának erről. Várjunk csak!

- Miért engednek be ide téged?
- Mondjuk úgy - játékos mosoly jelenik meg az arcán -, hogy néha segíték Cárinak.

- Tehát csaltok.
- Én nem csalásnak hívnám, inkább kis előnyhöz juttatom.

Mindegy, hogy nevezi, ez mindenképp erkölcstelen. Kibújik a kabátjából, az egyik székre teszi. Kezét összefonja a mellkasa előtt, tekintete ide-oda ugrál a játékosok között.

- Texas holdemet játszanak, ismered a szabályokat? - kérdezi.

Bólintok. A játék egyszerű, a szabályok szerinti lehető legerősebb lapkombinációt kell létrehozni. Minden játékos két lapot kap, melyeket csak ő láthat, majd az asztalra öt darab közös kártya kerül leosztásra. Ezeket mindegyik játékos látja és felhasználhatja, így a már rendelkezésére álló hét lapból kell kialakítania a legerősebb ötlapos kombinációt.

- Mondd el, mit látsz?

- Nem nekem kell tanulni - sandít rám. - Te mit látsz rajtuk?

Úgy érzem magam, mint aki vizsgázik. Meg akarom mutatni, hogy én is ki tudom szűrni azt, amit ő. A teremben egy osztó és károm játékos van, mindannyian férfiak. A bal oldalon ülő egyes

számú férfi igencsak nagydarab. Vörös, drótszerű, haja van. Ápolatlannak tűnik, elhasználódott ing van rajta, hóna alatt hatalmas izzadságfolt éktelenkedik. Egy pillanatra elképzelem, milyen szaga lehet.

- Máris lebuktál - szólal meg William.

- Mi?

- Grimaszoltál - enyhén az orromhoz ér.

- Nem igaz.

- De.

Fel sem tűnt, hogy a testem önkéntelenül reagált a gondolatomra.

- Tudatosan figyelned kell arra, hogy a gondolataid mit váltanak ki belőled. A testünknek vannak tudat alatti reakciói, ám ezeket lehet programozni. Én is úgy gondolom, hogy gyomorforgató szag lehet odabent, aminek az okozója egyértelműen ő. - A vörös hajú férfira mutat. - De semmi erre utaló jelet nem láttál az arcomon.

Még két perce se csinálom, máris kudarc ért.

- Folytasd - biccent a tükör felé.

A másik két fickón semmi figyelemre méltó dolgot nem látok, átlagosnak tűnnek. Az egyik szőke, a másik ősz. Megjelenésük alapján mindketten jól kereshetnek, csinos zakók pihennek a székek háttámláin. A játékosok tehát a vörös, a szőke és az ősz. Egy rossz vicc is kezdődhetne így.

- Mutasd meg, hogy csináljam. Mondd el, te mit látsz rajtuk!

Rám pillant.

- Nos - mélyet lélegzik. - A pufi barátunk munkanélküli.

- A koszos ruhák árulkodnak.

Erre én is gondolhattam volna.

- Nem a ruha - egy pillanat alatt kettétöri az elméletem.

- Nem? - valódi döbbenet hallatszik a hangomban.

- Nézd meg a kezét!

Azt teszem, amit mond.

- A jobbat - pontosít.

A pufi férfi felemeli a kezét, hogy letörölje a homlokán gyöngyöző izzadságot. Akkor látom meg a tenyere belső felét. Sötétkék tintafolt maszatolódott el rajta.

- A sarokban ott van egy újság - mutat a benti terem bejárati ajtaja felé -, hármójuk közül minden kétséget kizáróan ő hozta magával.

- És?

- És? - kérdez vissza. - Elizabeth, gondolkozz egy kicsit! Az újságokban mihez használhatunk tollat?

- Keresztretjvényhez - vágom rá.

De a férfire nézve ezt azonnal elvetem, nem az a fajta, akit ez szórakoztatna. William szólna, de leintem.

- Nem! Az álláshirdetések.

Az arcán látom, hogy eltaláltam. Tehát innen tudta, hogy munkanélküli.

- És ő? - mutatok a közepén ülő szőke hajú férfira.

- Hűtlen - vágja rá röviden.

- Ezt meg...

- Levette a jeggyűrűjét. Innen olyan helyre megy, ahol nem akar vele lebukni.

A férfi kezére nézek, a gyűrűsujján világos bőrszín jelzi az ékszer helyét.

- Lehet, hogy válófélben van.

- Meglehet - biccent egyetértően, bár a hangjából nem érzek helyeslést. - De a telefonja szinte folyamatosan felvillan. Figyeld meg, milyen eltérően reagál a teste az üzenetekre.

Összeráncolom a szemöldököm. Én is láttam, hogy a férfi sokszor felkapja a mobilját, de nem tulajdonítottam jelentőséget neki. Nem kell sokat várnunk, mire megint a kezébe veszi a készüléket. Arca unott, gyorsan gépel. A következő üzenetre már egészen más reakciót kapunk. Fehér bőre kipirul, izgatottá válik. Mocorogni kezd, miközben a nadrágját igazgatja.

- Most írt a szerető, gyanítom egy pajzán üzenet vagy kép lehet a merevedés oka.

- Pfuj!

William mosolya szélesre húzódik.

- Ő biztosan nem nyer, még akkor sem, ha jó lapja van. A férfiak ritkán tudnak egyszerre két dologra koncentrálni. Agyban már rég a szeretőjénél jár. Még egy-két üzenet, és feláll.

Mintha természetfeletti ereje lenne, lenyűgöz a tudása.

- És te ezt mind látod?

- Te is, csak nem veszed észre. Régebben is szerettem megfigyelni az embereket - fejét enyhén balra billenti -, de nem akarom elvenni a dicsőséget Maxtól, ő hozta ki azt, ami mindig bennem volt.

Tisztelettel és alázattal beszél a volt cellatársáról. Talán ő az egyetlen, akit William közel engedett magához.

A szőke hajú pasi, mielőtt bedobná a lapjait, többször megigazítja a szemüvegét. Ez egy árulkodó jel lenne? De az is lehet, csak csúszkál a szemüvege. A kört a vörös hajú nyeri. Öröm teríti be izzadságtól fénylő arcát. Két kézzel húzza magához a zsetonokat.

Több partit is lejátszanak, én eközben felidézem magamban, amit William korábban mondott. Ha arra akarsz rájönni, hogy valaki hazudik-e, akkor

gondosan meg kell figyelned a viselkedését. Az átlagembereknél a viselkedés azonnal megváltozik, ha valótlan-ságot állítanak. A hazug emberek hajlamosak elkerülni a tekintetünket. Az idegesség miatt a testük tudat alatti reakciókat generál. Mint például a haj vagy az arc megérintése. Fontos megfigyelni az intonációt is. A hazug ember gyakran megakad, megváltozik a hangja. A kérdésekre szándékosan kerül az egyértelmű válaszokat.

- Azt hiszem, eleget nézted őket - szólal meg. - Most új leosztás jön, figyelj nagyon.

Szerintem próbára akar tenni, kíváncsi, mire jöttem rá. Az osztó megkeveri a paklit, a lapok pörögnek az ujjai között. Osztani kezd, a játékosok megnézik, mindenki óvatosan pillantja meg, mit kapott. A tekintetem az arcokon ugrál. Nem látok semmit, talán mindenki jó leosztást kapott. Kikerül az asztalra a másik öt lap. A játék kezd izgalmassá válni.

William mögém lép. Mellkasa a hátamnak feszül. Kisöpri a hajam a nyakamból, az ujjai óvatosan érintik a bőrömet. A fülemhez hajol.

- Na, kinél van jó lap?

A közelsége nehezíti az összpontosítást. Minden idegszálammal a játékra próbálok figyelni. Igaza volt a hűtlennel kapcsolatban, képtelen koncentrálni. Az előző négy kört zsinórban elvesztette. Borzalmasan játszik, az arcára van írva, milyen leosztást kap. A pufi vörös az orrát dörzsöli, ha jó lapot kap.

- Hoppá! - William hangja magasra szökik.

A jobb oldalon ülő ősz férfire mutat, homlokvakarásra hívja fel a figyelmem. Úgy néz ki, rossz lapokat kapott. Többször megnézi a kártyáit, mint aki tipródik, kiszálljon-e. A pufi vörösnek ez persze rögtön feltűnik. Egyre magasabb tétet tesz, amit az ősz hajú vonakodva ugyan, de megad.

- Valaki itt ma nagyot kaszál - biccent az asztal közepén a zsetonhalomra William.

A kérdés csak az, hogy ki. Érdeklődő tekintetét magamon érzem.

- Hallgatlak - mondja kíváncsian.

- Az ősz hajú blöfföl.

- Gondolod?

A hangjából képtelen vagyok megmondani, hogy a tippem helyes-e.

- Látványosan vakarja a homlokát, nézegeti a lapjait. Úgy csinál, mintha rossz leosztása lenne, és kihasználja, hogy a vörös kapzsi és elhiszi.

Elérkezik a pillanat, meg kell mutatni a lapokat. A tenyerem izzad, remeg a gyomrom. Közelebb lepek az üveghez. A vörös fülig

érő szájjal mutatja a kor hatost és a treff hármast. **2,3,4,5,6.** Így a lent lévőekkel kijön a sor. Basszus, dühösen dobbantok. Azt hittem, jól értelmezem a jeleket. Az ősz hajú csóválja a fejét, bár tudná, nem csak ő sajnálja, hogy veszített. Aztán lassan megfordítja a lapjait. Két fekete pikk virít a kezében, az asztalon leterítve pedig ott a másik három pikk. ***Ez flös!***

- Blöffölt! Ő nyert! - fordulok William felé boldogan.

A vörös fújtat, dühösen az asztalra csap, és kiviharzik.

- Be kell vallanom, alábecsültelek, Elizabeth.

- Inkább csak magadat értékelted túl.

Az akadémiára visszaérve William el akarja próbálni a kihallgatást. Ezt csak egy bizalmas helyen tehetjük meg, ahol nem látnak meg minket. Mrs. Larkin többször is megfordul a lányok hálókörletében, a szobám túl kockázatos lenne. A fiúk részlegén biztonságosabb a terep, nagy részük hazautazott. A folyosóra érve naivan azt hiszem, már nem futunk össze senkivel, és akkor megjelenik Robin. Kővé dermedek. William háttal áll neki, még nem vette észre őt.

- Szia, Robin! - üdvözli William.

- Sziasztok! - köszön vissza közömbösen.

Elhalad mellettünk, de ránk sem néz. Nem is érdekli, hogy ott vagyok. Miután bemegyünk a szobába, türelmetlenül faggatni kezdem Williamet.

- Mi a trükk?

- Micsoda?

- Honnan tudad, hogy Robin az? Mögötted volt, nem láthattad. Hallani akarom a trükköt.

Az arca árulkodik, le se tagadhatná, hogy élvezi.

- A mozgás egyedi. Ha jól megfigyeled, akkor rájössz, hogy a járásáról bárki felismerhető. Könnyed fesztelen vagy ütemes, ámde halk léptek, unott csoszogás, dühös dübörgés, jókedvű szökkenés.

- Azt akard mondani, hogy az akadémián mindenkinek a járását felismered?

- Ugyan, dehogy! - felnevet. - Csak azokat figyeltem meg, akik érdekesek.

Furdalja az oldalamat a kíváncsiság, hogy vajon miért tartja érdekesnek Robint.

Először járok a birodalmában. Sötét, tömött függönyök takarják az ablakot, de nem érnék össze teljesen. A résen bevilágít az utcai lámpa halovány narancsos fénye. A bútorok sötétek, tankönyveken kívül más nincs a szobában. Semmi személyes tárgy, mintha tudatosan figyelne rá, hogy semmit ne lehessen megtudni róla. Egy pillanatra megakad a szemem az ágyon, elképzelem rajta őt. Tarkója mögött összekulcsolja az ujjait, lábait keresztbe veti. Az elképzelt látvány aprócska mosolyt csal az arcomra. Az ablak mellett egy hatalmas, egész alakos tükör díszeleg. Sokkal nagyobb, mint ami a mi szobánkban van.

- Aurorát megenné a fene, ha ezt látná.

Minden reggeli készülődésnél a kis tükör miatt sipákol.

- Nekem nagyobb szükségem van rá. A tükör segítségével ellenőrizhető, hogy a néző mit lát a bűvészmutatványból.

- Szóval beállsz ide - a tükör elé lépek -, és nézed magad, miközben a kártyákat kevered.

- Nagyjából - fejét jobbra-balra billenti - igen. Minden trükk a manipuláció és a figyelemelterelés kombinációja. De most foglalkozunk azzal, amiért itt vagy, a felügyelő biztosan gyanakodni fog rád.

Már eddig is épp elég ideges voltam ezzel kapcsolatban, kár volt meg egy lapáttal rátenni. Az asztalához sétálok, megtámaszkodom rajta, amitől az ódon fa halkán megreccsen.

- Alaposan ki fog kérdezni, minden részletet tudni akar majd az estével kapcsolatban.

Pompás, ezek szerint egy komplett mesével kell előállnom. Wiliam külön felhívja a figyelmem az intő jelekre. Ha a felügyelő rögtön tegeződni akar, azzal hamis bizalmi viszony látszatát próbálja kelteni. Ha túl sok kérdést tesz fel egyszerre, akkor megpróbál összezavarni, hogy hazugságon kapjon.

- Hallgatlak, mit fogsz mondani?

- Hogyhogy mit? - értetlenkedek. - Átmentem hozzád, mert...

Elhallgatok, zavarba jövök attól, amit mondanom kellene.

- Mert? - kérdezi apró mosollyal a szája szélén.

- Mert veled akartam lenni.

- Remek - bólint. - Folytasd - kezével biztatóan int. - Mi történt azután?

- Lezavartunk egy gyors menetet, aztán...

- Egy gyors menetet? - ismétli el döbbent arckifejezéssel.

- Ennél is konkrétabbnak kellene lennem? - kérdezem játékos hangon. -

Legyen, akkor egy ötperces...

- Szerinted csak öt percig bírnám? .

- Igazából szerintem addig se - rántom meg a vállam. - De nyugi, azért ennél nem fogok kevesebbet mondani.

Jóízűen felnevet, miközben ellöki magát az asztaltól. Léptei keményen dobbannak a padlón.

- Igazából épp ez a baj, Elizabeth - meglazítja a nyakkendőjét, és kigombolja inge legfelső gombját -, túl keveset mondasz. A felügyelő egy szavadat se fogja elhinni. Én se tenném.

Az utolsó mondatot különös gúnnyal ejti ki. Megáll előttem, fölém magasodik. Ő fesztelen, én egyre feszültebb. Szorosan összefonom a mellkasom előtt a karom. Elmondja, hogy szerinte mitől lesz egy hazugság hihető. Fontos, hogy kínos információt osszak meg magamról. Ez azért fog működni, mert amikor az ember személyes vagy negatív részletet hall, akkor hajlamos azt gondolni, hogy aki meséli, őszinte. Ha kínos élményt említek, akkor azt hiszik, az igazat mondom, és nincs mit titkolnom.

- Az agyunk nem ismer különbséget aközött, hogy egy esemény valójában megtörténik, vagy pedig mentálisan éljük át.

Egy kicsit kétségbeejtő, hogy William mennyit tud a hazugságokról és a megvezetésről.

- Mit vársz tőlem?

A kérdésem hallatán felcsillan a szeme.

- A lényeg a hitelesség, ez pedig csak úgy lehetséges, ha magad előtt látod a történéseket.

Kényelmetlenül mocorgok, egyik lábamról a másikra helyezem a testsúlyomat.

- Ezt meg hogy értsem? - kérdezem zavartan.

- Magad előtt kell látnod, hogy éjszaka átlopódtál hozzám.

Fejemet hátrahajtva a plafont nézem, átkozom magam, amiért nem húztam cipzárt a számra.

- Már bánod, ugye?

- De még mennyire - sóhajtom. - Mit mondjak?

Megragadja a kezem, és húzni kezd maga után.

- Amikor beléptél a szobába rögtön megcsókoltalak. Hiszen ezért jöttél, mégis mi másért osontál volna át hozzám az éjszaka közepén.

- Én nem hiszem, hogy... - kezdek bele, ám a szavamba vág.

- A falnak támasztottam a tested.

Az ajtó melletti fal felé fordít, hátam a hideg, rücskös betonnak nyomódik.

- Pontosan itt álltái. Aztán - lassan végignéz rajtam - kigomboltam az ingedet, minél gyorsabban meg akartam szabadulni tőle.

Mutatóujja végigsimít a nyakláncomon, hosszasan időzik rajta, mint aki engedélyre várakozik.

- Aztán - nagyot nyel -, mivel nem bírtál magaddal, a kezemet a szoknyád alá húztad.

A bőröm fel forrósodik, rögtön elvörösödöm a gondolattól.

- Én biztos nem fogom ezt mondani - nyögöm.

- Dehogynem - mondja keményen. - Aztán valaki bekopogott az ajtóra villan a tekintete. - Nem akartam kinyitni, képtelen voltam tőled elszakadni. De végül téged eltakarva, résnyire tártam az ajtót. Theo így nem látta, hogy a kezem a szoknyád alatt mozgott.

Magam előtt látom, amit mond. Látom, ahogy keze a szoknyám, majd a fehéreneműm alá csúszik.

- Várj! - kezem a mellkasára téve állítom meg a mesélésben.

- Theo járt nálad?

Biccent egyet.

- Mit akart tőled?

- Csak egy tiszta törölközőt kért.

- Ez hány órákor volt?

- Nem tudom - megrántja a vállát. - Talán egy körül. De ezt mindenképpen mondanod kell, így tudni fogják, hogy tényleg nálam voltál.

Theo már többször is mondta, hogy szerinte William nem gyilkos, de nem gondoltam, hogy összebarátkoztak.

- Mióta vagytok ti ilyen jóban?

- Ez annak számít? - húzza fel a szemöldökét. - Hol is tartottam? - dörzsöli az állát hamis töprengést mímelve.

Pontosan tudja, milyen túlfűtött pillanatot képzeltetett el velem. Egyáltalán miért csinálja? Nehezen tudom elhinni, hogy ezeket a dolgokat valóban el kell majd mondanom a kihallgatáson. Karjával megtámaszkodik a fejem mellett, alkarján az erek kidomborodnak.

- Meg is van - hangja játékosan felélénkül. - Az elfojtott nyögések miatt kénytelen voltam Theót lerázni, és azt hazudni, hogy nem tudok neki segíteni.
- Szabad kezével széthúzza az ingemet, lassú, elnyújtott mozdulattal végigsimít a kulcsontomon. - Amikor az ajtót becsuktam, fél térdre ereszkedtem előtted, és az egyik lábadat a nyakamba vettem.

Tűzforró lehelete végigsöpör az arcomon. Tekintetünk összekapcsolódik. Istenem, most biztos tudja, mire gondolok, látja hogy ezek a képek elképesztően élénken mozognak előttem. Talán azt is érzi, eljátszottam a gondolattal, hogy ezt most is csinálhatná. Alig néhány centi van közöttünk, tekintetem az ajkára siklik, de szinte azonnal észbe kapok. Istenem, remélem, nem látta.

- Utána pedig...

- Na jó, elég! - állítom le magabiztosan. - Szerinted komolyan elvárják majd tőlem, hogy ennyire részletezzem?

Nem szól egy szót sem, csak néz, olyan, mint aki éppen könyvet olvas, és még nem ért a lap aljára. Ravasz mosoly jelenik meg az arcán.

- Nem - hátrébb lép, végigsimít a ruháján. - Persze hogy nem kell így részletezned. Kivéve, ha van hozzá kedved.

Vágytól lüktető gondolataim egy pillanat leforgása alatt dühbe csapnak át.

- Te most csak szórakoztál!?! - csattanok fel ingerülten.
- Ezt azért így nem mondanám - ingatja a fejét. - Inkább csak...
- Áhh... - dübörgő léptekkel megyek a táskámért. - Borzalmas vagy, William!

Kiviharzok a szobából, szerencsére egy árva lélekkel sem találkozom. Amennyire megnyugtató, hogy ilyen kevesen vagyunk most az akadémián, annyira borzongató is. Már a lépcsőknél járok, amikor a táskám megrezdül, a papírzsepik között kutatva megtalálom a mobilom.

Látom, egészen bátor lettél.

Már játék nélkül is megszeged a szabályokat.

Az üzenet láttán a szívem kihagy egy ütemet. Már rég nem érkezett semmi az ismeretlen számról. Lassítok, óvatosan körbenézek. Aki írta, annak látnia kell, itt kell lennie valahol. A pánik kezd eluralkodni rajtam. Lépteim sietősek, a lányok körletében már rohanok a szobám felé. Amint belépek különös érzés lesz úrrá rajtam, mintha nem jó helyen lennék, de Aurora széktámlára dobott napsárga pulóvere jelzi, erről szó sincs. Akkor mégis mi ez az érzés, ami a bőröm alatt kaparászva próbál a felszínre törni? Lépteimre a padló hangosan nyikorogva válaszol. A kapcsolóra teszem a tenyerem, a szoba fénybe borul. Csakhogy ettől sem érzem jobban magam. Valami más. A dolgaimat nézem, minden a helyén. Kihúzem az íróasztal fiókját, tollak, füzetek, és a...

Eltűnt! Vadul feltúrom a fiókot, itt kell lennie, itt hagytam. Hiába keresem, nyoma veszett. A Fisher irodájából lopott mappa eltűnt! Egy nagyobb szélfuvallat libbenti meg a függönyt, a bársonyanyag felém nyúl, mintha el akarna kapni. Aztán lassan, ahogy a szél csitul, visszaereszkedik az ablak elé. Közelebb lépek, nem emlékszem rá, hogy nyitva hagytam volna. Előkapom a telefonom, kapkodva görgetem a híváslistát, majd a fülemhez emelve fel-alá járkálni kezdek.

Egy bűgás... Semmi válasz.

Két bűgás...

- Mi az, durcás, máris hiányzóm?

- Ide kell jönnöd - mondom levegő után kapkodva.

- Elizabeth - aggodalom csendül a hangjában -, minden rendben?

Körbenézek.

- Valaki járt a szobámban.

Két perc sem telik el, és William megjelenik. Arcán semmi érzelem, de mellkasa heves mozgása elárulja. Aggódik, akárcsak én, és azt hiszem, most először joggal.

- Eltűnt valami?

- A mappa, amit Fisher irodájából loptam.

A fiók felé biccentek. William elkezd a helyszínt elemezni, az ablakhoz lép, elrántja a függönyt.

- Valaki bemászott - mondja.

Erre én is rájöttem.

- Valaki, aki igencsak hanyag volt. - A bükk padlólapokon látható cipőnyomokra mutat.

- Ez csak Ada és Spencer, délután segítettek pakolni.

A lányok cipőtalpa nyomot hagyott a korábban nedves padlón. Leguggol, kezével végigsimít a földön.

- Ez friss - mutatja saras ujjait -, és nagyobb, mint egy lányé.

Odamegyek mellé, miután leguggolok, meglátom, hogy a lenyomatok között valóban látható olyan, ami nagyobb a többinél.

- Férfi, 180-190 centi magas, 70 kiló, sportos testalkat.

Férfi? Azok közül volt itt valaki, aki nem utazott haza. Ez egészen leszűkíti a kört. Ahogy nézem a cipőnyomokat, az egész olyan valóságossá válik. Megborzongok attól, hogy valaki járt itt.

- Szerinted az lopta el, aki a feladatokat küldi?
- Nem - kiegyenesedik. - Inkább valaki, aki szintén feladatokat teljesít.

22 .

Letelt az egyhetes gyászszünet, az akadémia újra diákoktól hangos. Visszafojtott lélegzettel és gyomorideggel kelek. Átizzadtam a felsőmet, nem emlékszem rá, de biztosan rémálmaim voltak. Egy erős kávé után, homályosan, mintha kezdene derengeni néhány képkocka. Csuklyás alakok vettek üldözőbe, a titkos társaság tagjai az életemre törtek. Nem csoda, hogy még éjszaka is kísértenek, állandóan ők járnak a fejemben. A felelő vagy mersz kérdések csak tőlük érkehetnek.

Ha ez nem lenne elég, ma lesz a kihallgatás, rettenetesen feszült vagyok. Amíg Aurora készülődik, én a tükörképemet bámulva nyugtatom magam.

- Nem lesz semmi baj, nem lesz semmi baj.

Szüntelen ezt ismétlem, remélve, hogy lassan el is hiszem. Kaleb halálhírét már a tévében is bementék. Öngyilkosságnak állították be, tehát nincs mitől félnem. Remélhetőleg csak William, én, na meg a gyilkos tudja, hogy nem ez történt. A tanárok összeállítottak egy névsort a rendőrségnek, kiket érdemes kikérdezni.

William Black

Elizabeth Harper

Hunter Dickson

Laura Bell

Ada Sharp

Theo Mackenzie
Aurora Mackenzie
Robin Hogg

Rajtunk kívül jó néhány tanárt is kihallgatnak. A tanulók egy emléksarkot csináltak Kalebnek, a bejárat mellett apró mécsesek lobognak az elhunyt diákért. Néhálynak a lángja már csak haloványan pislákol. Amikor odaérünk az ikrekkel, én is meggyújtom az egyiket. Viasz és virág illata terjeng a levegőben, a párkányon a kertből vágott fehér rózsák pompáznak. Ahogy egy pillanatra lehunyom a szemem, magam előtt látom Kalebet, a rózsabokornál álldogál, amint éppen rám bízta a titkát.

„Az is elég, ha gyönyörködsz bennük, néha csak ennyi jut. Nem mindig kapjuk meg teljesen azt, amire vágyunk.”

Fájdalmasan felsóhajtok.

- Jó reggelt!

A meleg üdvözlés a hátunk mögül érkezik, a portástól. Illedelmesen viszonzozzuk Mr. Bennett köszönését, most már négyen nézzük csendben Kaleb képét.

- Gyönyörűek a rózsák - töröm meg a fájdalmas, gyásszal átítatott csendet.

- Bizony - bólint Mr. Bennett. - Valakinek nagyon fontos volt.

- Nem maga... - kezdek bele, ám a fejcsóválás láttán rögtön elhallgatok.

- Mire én jövök, addigra a virágok már itt vannak minden reggel.

Hmm, ez érdekes. Nem gondolom, hogy Laura szentimentális, de talán félreismerem. Mindenesetre nehezemre esik elhinni, hogy hajnalban kisettenkedik, csak azért, hogy virágokkal emlékezzen Kalebre.

Amint az ikrekkel az aulába érünk, Mrs. Larkin int, hogy kövessem. A víz azonnal kiver, nem számítottam rá, hogy én leszek az első. Williammel összetalálkozik a tekintetünk, szótlan, de érzem, azt üzeni, minden rendben lesz. A vallatásra Griffin tantermében kerül sor, ő és Mrs. Larkin az ajtó

mellett állnak. Mielőtt belépnék, a telefonom halkán csippan, a feladó megint csak ismeretlen.

Most mihez kezdesz?

Mertél hazudni, de most igazat kellene mondani...

Tudja! Az üzenet írója tudja, hogy nem voltam akkor éjszaka Williammel. Remegni kezd a kezem. Gyanakvón nézem a körülöttem lévőket, hiába, senkinél nem látok mobilt, pedig itt kell lennie annak, aki az sms-t küldte. Mielőtt belépnék, a tanárnő megsimítja a vállamat.

- Nyugalom, kedvesem, nincs miért aggódnia. Csak az igazat kell mondania.

Az utolsó szavakat kihangsúlyozza. Mosolyogva néz rám, amit nagy nehezen sikerül viszonznom. A terem éppen olyan, mint máskor, mégis úgy érzem, egy új, ismeretlen helyre kerültem. A lámpák mintha erősebben világítanak, bántják a szememet. A tanári asztal körül két férfi álldogál. Az egyikük rendőr egyenruhában, a másik halványkék ingben és sötétkék nadrágban. Az egyenruhás hangosan köszön, mire a másik felkapja a fejét.

- Jó reggelt! - A kezében tartott lapokat pörgeti. - Ms. Harper, ugye?

A vastag papírköteget az asztalra teszi, a tetejéről kettőt felemel. Rólam szólnak, ezek szerint már sok mindent tudhat. Az egyenruhás rendőr kimegy a teremből, ketten maradunk az idegen férfival. Közelebb lép, és kezet nyújt.

- John MacGill.

Fekete haj, sűrű fekete szemöldök, karakteres megjelenése van. Kék szeme máris élénken figyel. Miután leülök, a táblára pillantok.

*Amicus Plato, magis amica veritas.**

Platón híres idézetével akarnak nyomást gyakorolni ránk. A jelentése, barátodért se tagadd az igazat. Kíváncsi vagyok, kinek az ötlete volt felírni.

- Kezdjük az elején, Elizabeth. Szólíthatlak Elizabethnek, ugye?

Eszembe jut, amit William mondott. Nem magázódik, rögtön a keresztnevemen szólít, ezzel próbál bensőségesebb viszonyt kialakítani.

- Persze - bólintok.

- Kezdjük az elején. Milyen volt a kapcsolatod Kalebbel?

- Hát, nem ismertem valami jól.

- Nem voltatok egy baráti társaságban, igaz?

- Nem.

- Kaleb Hunter Dicksonnal és Laura Bell-lel volt szoros kapcsolatban. Mit tudsz mondani erről a hármas barátságról?

A mesterhármas titkaira kíváncsi. Ezeket bizony nem tőlem fogja megtudni! Figyelj a testbeszédre, Elizabeth! Vállakat leengedni, laza, nyugodt légzés. A kezemet felteszem az asztalra, így szem előtt lesz. A felügyelő láthatja, hogy nem tördelem zavartan az ujjaim, és idegességemben nem tépkedem a bőrömet. Pedig már a pusztá gondolat is erre készített.

- Jó barátok voltak, ezt mindenki látta.

- Érdekes ez a hármas barátság, nem gondolod?

Csőbe akar húzni, kíváncsi, hogy mit tudok róluk.

- Nem - hangom határozott, ugyanakkor könnyed -, én is egy hármas barátságban vagyok benne.

Még mielőtt bármit mondhatna, folytatom.

- A Mackenzie ikrekkel, de ezt már biztosan tudja.

A lapjára nézek, szája megrándul a reakciómra.

- Értem - hümmögi miközben lapoz egyet. - Ahogy látom, az előző iskolában kitűnő voltál, kevés hiányzás, ám annál több szorgalmi feladat. Példás magatartás.

Most meg minek dicsér ennyit?

- Nem szokásod a szabályokat áthágni, igaz? - szemöldöke alól vészjósló szempár villan rám.

Az elmúlt hetek eseményeit tekintve, nem mondanám, hogy ez még igaz rám. A testem egy pillanatra megfeszül. Izzad a tenyerem, de még időben észbe kapok, mielőtt a ruhámba törölném. Ezt nem tehetem a nyomozó előtt. Már éppen válaszolni szeretnék, amikor ismét megszólal.

- Ugyanakkor William Blackért mégis megtetted.

A szívem egy nagyot dobban, most jön a neheze.

- Igen - bólintok -, mert vele akartam lenni.

- Milyen kapcsolat van köztetek? - dől hátra.

A lap sarkával a szája szélét piszkálja. Látom a szemén, hogy bizalmatlan.

- Tudja - színpadiasán felsóhajtok -, ez elég bonyolult.

Lesütöm a szemem.

- Tudod, Elizabeth, én ismerem Williamet. Ő nem az a fajta, aki komoly kapcsolatra vágyik.

Ismeri? Honnan ismeri?

Úgy tűnik, igazat mond. Vagy ezzel is manipulálni próbál? A francba, bár itt lenne az, akiről beszélünk. Ő rögtön tudná, mi az igazság. A hallgatásom után rátér a gyilkosság napjára.

- Elmondanád, kérlek, hogyan telt az október 17-ei péntek estéd?

Minden részletre ügyelnem kell, semmit nem ronthatok el. Elmondok mindent, egészen addig, amíg vissza nem tértem a kollégiumba. Csak itt kezdek bele a történet módosításába.

- Tehát miután visszatértél, Aurorával a szobádba mentetek. Lefeküdtetek aludni, azután te úgy döntöttél, meglátogatod Mr. Blacker, ó hívott magához?

Nincs egy üzenet, se egy hívás, ami erre bizonyítékként szolgálna.

- Nem - megrázom a fejem. - Tudja, kicsit kínos ezt bevallani.

Még hazudni is iszonyat kellemetlen, de muszáj megtennem.

- Amikor iszom, akkor, hát hogy is mondjam - érzem, hogy vörösödik az arcom, ez legalább hiteles reakció -, a hormonjaim felélénkülnek.

A felügyelő arca rezenéstelen, képtelen vagyok eldönteni, hogy hisz-e nekem.

- Tehát - leteszi a papírokat -, William a szobájában tartózkodott, amikor átmentei hozzá?

- Persze - helyeselek. - Éjfél-től vele voltam, fél ötig.

- Fél ötig? - kérdez vissza a nyomozó, miközben felír valamit a lapra.

- Akkor indultam vissza a lányok részlegébe, nem maradhattam ott reggelig, akkor megláttak volna.

- Éjfél és hajnal fél öt között volt olyan időpont, amikor nem láttad Williamet?

- Nem.

- Esetleg elnyomott az álom egy időre?

Ideje a hazugságot még hitelesebbé tenni.

- William egy percre se hagyott pihenni - válaszolom halkán.

Szinte rögtön elvörösödöm. A felügyelő köhint, mintha ő is zavarba jött volna. Bólint, majd megragadja a tollat, és valamit ismét a papírra firkál. Rövid szó lehet, a toll hegye nem érinti sokáig a felületet. Ideje lezárnom a beszélgetést, ahogy William mondta.

- Van még esetleg valami kérdése?

Kék szeme rám szegeződik, néhány másodpercig némán méreget, végül megrázza a fejét.

- Köszönöm, Elizabeth, elmehetsz.

A szék fűlsértő zajt csap, ahogy hátratulom. Illedelmesen elköszönök, és az ajtó felé indulok, már majdnem kilépek, amikor:

- Elizabeth! - Megtorpanok. - Nem mindig okos dolog egy idegen embert megvédeni.

A kérértlen tanács az elmémbe fúrja magát.

Mikor kilépek, kíváncsi tekintetek vizslatnak. A szívünk mélyén mindannyian tudjuk, hogy az egyikünk bűnös. Laura veszi

át a helyem a kihallgatóteremben, kíváncsi lennék, tőle vajon mit kérdeznek. William az ablakpárkányon ül, egyik lábát hanyagul lóbálja. Teste laza, ordít róla, hogy nincs takargatnivalója. Elképesztő, ő látta elsőként Kalebet, nála van a levél, amit a gyilkos otthagyt, mégse látni rajta semmit. Az ártatlanság álarcát felöltötte, félelmetes, mennyire jól színlel.

- Hogy ment? - szól utánam halkán, mikor elhaladok mellette. Visszafordulok, de még mielőtt bármit mondanék, körbenézek. A többiek már nem figyelnek, mindenki a saját gondolataival van elfoglalva.

- Azt hiszem, jól, úgy láttam, hitt nekem.

- Ügyes kislány - mondja, és megérinti a karomat.

Érintése alatt kellemes meleg bizsergés jelentkezik. Olyan egyszerű, hétköznapi gesztus, a szívem mégis rögtön hevesebben ver. Néha az az érzésem, direkt akar ilyen hatást elérni nálam.

* Arisztotelész ókori görög tudós és filozófus idézete. „Plató a barátom, de még inkább barátom az igazság.”

23.

Az ikrekkel alaposan átbeszéljük a kihallgatáson történeteket. Mindenki hamar végzett, a felügyelő nem kérdezgetett hosszasan minket. Az egész olyan abszurd, mintha senki nem tudná, mi történt pontosan. Az akadémia hivatalos álláspontja az öngyilkosság, ezt próbálják erősíteni a köztudatban. Azt olvastam, a halottkém is megerősítette, hogy Kaleb önkezűleg vetett véget az életének. A diákok depresszióról sugdolóznak, már szinte én is majdnem elhiszem, hogy ez állt a háttérben.

Laura és William volt bent a legtovább, kíváncsi lennék, az úrilánynak milyen kérdéseket tettek fel. William egy könnyed vállrándítással és egy minden rendben van mondattal lerendezett. Néha olyan tartózkodó a viselkedése, mintha bennem sem bízna.

Másnap elérkezik a büntetőmunka napja, semmi kedvem hozzá, de örülhetek, hogy ennyivel megúsztam. Fisher és Mr. King vár az akadémia előtt minket, mint kiderült, nem csak én szegtem meg a házirendet. Velem együtt nyolc diák megy büntetőmunkára. Az iskola szoros kapcsolatban áll a város intézményeivel, múzeumokkal, a várral és a Mary King Close-szal. Az utóbbi a városi tanács épületének macskaköves útja alatt található sötét labirintus. Ez egy kísértetjárta föld alatti város, kacskaringós járatokkal, termekkel, itt kell ma hosszú órákat eltöltenem. Ezt a látványosságot évente több ezer turista bebarangolja.

A büntetőmunkánk takarításból áll, az ilyen emlékműveket is tisztán kell tartani. A bejáratnál szőke hajú, középkorú nő fogad minket. Ruhája és az egész megjelenése ódivatú, olyan, mint aki a 17. századból repült ide. Kedvesen üdvözöl minket majd int, kövessük. Rajtam kívül a többi diák minden bizonnyal már járt itt. Őket nem rémíti meg, ahogy a lépcsősoron lefelé haladva a rég elveszett városba igyekszünk. A külvilág fényeit hátrahagyva a nappal mintha komor éjszakává változna. A levegő lent dohos és áporodott. A falakon lámpások fáradt sárgába hajló fénye izzik.

- Gondolom, mindannyian jártatok már a Mary King Close szűk utcáin és rejtett kamráiban, ugye?

Rajtam kívül mindenki bólint. A nő seprűt, lapátot és vödört ad a kezünkbe, Fisher pedig elkezd kiosztani, hogy kinek melyik részlegben kell lennie. Az idegenvezető többször is megemlíti, hogy a fali térképek alapján tájékozódhatunk, ha esetleg eltévednénk.

- Miközben ti dolgoztok, tárlatvezetések is lesznek, ezért kérek titeket, ha halljátok a Gardy Loo kiáltást, ne öntsétek ki a vödöröket - mondja a nő nevetve.

A többiek is nevetnek, remek, megint valami, amit nem értek. - Kérdés van? - kérdezi.

Persze senki nem teszi fel a kezét, innentől Mr. King veszi át a szót.

- Szeretném, ha nem hoznának szégyent az iskolára. Csupán néhány óra takarításról van szó, elárulom, hogy Fisher és Griffin tanár úr is részesült hasonló büntetésben.

Fisher jóízűen felnevet, ez egy kicsit lágyít a helyzet komolyságán. Mr. King ezennel útnak is enged minket.

- És maguk hol lesznek? - kérdezi a tanároktól az egyik diák. Az idegenvezető és Fisher összenéznek, talán van valami köztük? - Ne aggódjanak, figyelni fogjuk magukat - biccent Mr. King. Nyolcán együtt

indulunk el a sötét folyosón, majd szép lassan fogyatkozni kezdünk. A falakon fekete táblákra érdekességeket gravíroztak, a bronz betűk drágakőként csillannak.

„A Mary King's Close hírhedt hely volt, a legendák szerint ez volt Skócia gyilkosainak kedvelt menedéke.”

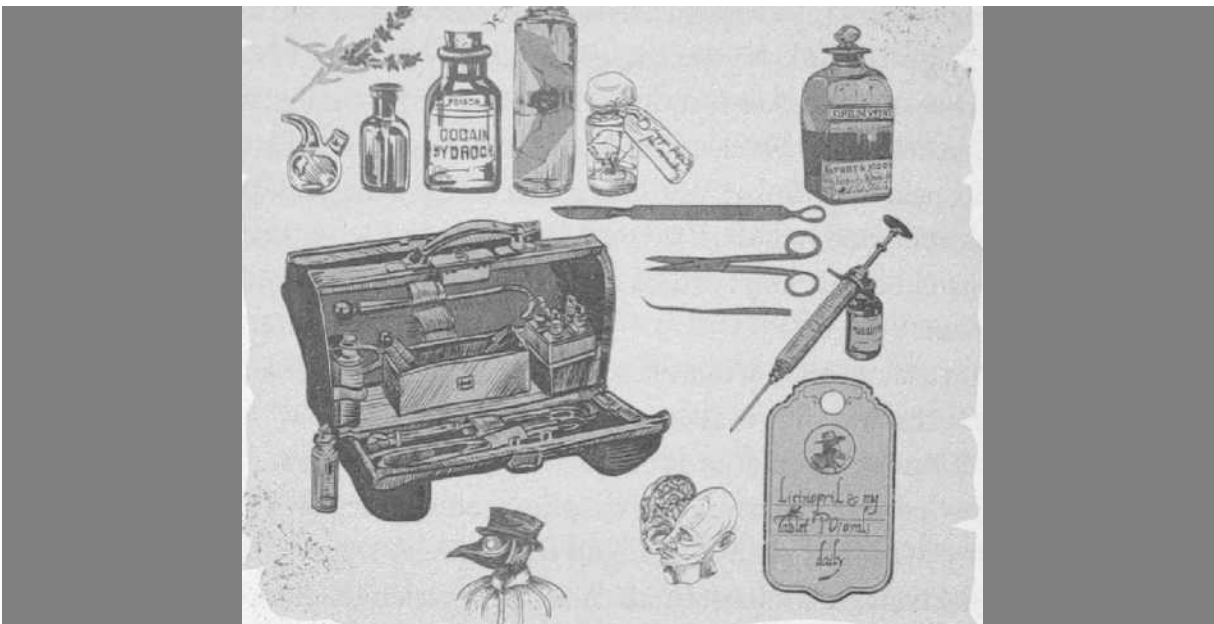
Spencer, egy kísértetjárta helyiséget kapott. Legalábbis ez a hír járja. Míg odaérünk, elmeséli, hogy egy kislány szelleme kísért ott, ahová beosztották. Annie szelleme a mai napig vigasztalhatatlanul sír, mert több száz évvel ezelőtt elvesztette a babáját. A látogatók hoznak neki új játékokat, de ő csak a saját babájára vágyik. Spencer szerint többen is hallották sírni a kislányt. Nem hiszek a kísértet- történetekben, de azért örülök, hogy nem nekem kell Annie-hez mennem.

Már csak négyen sétálunk, amikor meglátok egy falra szögeit hosszú, madárcsőrös maszkot. Ez lesz az én helyem.

- Kitartás - mondom a többieknek, és lekanyarodom.

Egy halovány fényel megvilágított terembe lépek, a pestisjárvány díszleteitől kényelmetlenül feszengek. A legjobb, ha rögvest nekikezdek a takarításnak. A seprű egyetlen lendítésére hatalmas por száll a levegőbe, köhögés rázza a testem. Van egy olyan érzésem, hogy itt bizony senki nem szokott takarítani. A sarkokban méretes pókhálók lógnak. Finom mozdulatokkal leszedem, azután újra söpörni kezdek, elképesztő mennyiségű port húzok össze. Véletlenül nekimegyek egy bábunak, majdnem feldöntöm, de szerencsére időben utánakapok. Két kézzel ölelem a rémisztő pestises maszk mögé bújtatott műanyag alakot. A feje mellett kopott táblák, egyiken ismertető szöveg, a másikon bizarr képek:

ORVOSI GYAKORLAT A TÖRTÉNELEMBŐL

A város pestisorvosa, George Rae, bizarr varjúcsőrű maszkját viselve, tetőtől talpig bőrbe öltözve látogatta a fertőzötteket. A maszknak célja volt, a csőr végére erős illatú gyógynövényeket és virágokat helyezett, amelyekről azt hitték, megállítja a rohamosan terjedőjárványt. Azonban ez nem volt igaz, a betegségtől sújtott bolhák voltak a hibásak, az orvos ezt jól tudta. Ezért volt bőrből a ruhája, am megakadályozta, hogy a bolhák összecsiszpve őt is megfertőzzék.

A pestis áldozatának megmentése érdekében a doktor felvágta a keléseket, és hagyta, hogy a genny kifolyjon. Aztán kiégette a sebet, ami bár szörnyű és fájdalmas volt, mégis sok életet mentett meg.

A fertőzötteket, akiken már nem lehetett segíteni bezárták és hagyták egyedül meghalni majd testüket az épületekbe falazták.

Megborzongok, egy lépést hátrálok. Az egymáson sorakozó omladozó téglákat nézem, vajon igaz, amit olvastam? Halottak vannak ide befalazva? Talán ez csak egy hamis rémtörténet, amivel a látogatókat ijesztgetik. Hirtelen túl nagy lesz a csend, a helyiségben csak a régi szellőzőventilátor nyikorog keservesen. A távolból *Gardy Loo* kiáltás hallatszik.

- A tizenhetedik században ez jelezte, hogy a lakóknak ideje kidobni a vödörökben összegyűjtött hulladékot.

Fisher hangjára hátraugrok, elejtem a seprűt.

- Elnézést - Fisher védekezve emeli fel a kezét -, nem akartam megijeszteni.

Kínosan rázom a fejem, próbálom azt a látszatot kelteni, hogy nem ijedtem meg.

- Hova kellett kiüríteni a vödör tartalmát?

Mi mással lazítanék a helyzeten, ha nem történelemmel.

- Az utcára - száját fintor húzza -, nem volt szennyvízelvezető rendszerük.

Pfuj, a hideg is kiráz a gondolattól. Biztosan az arcomra van írva minden érzélem, mert a fiatal tanárom jól derül rajtam.

- Rég nem jártam itt. - Kezét zsebre vágva sétálgatni kezd.

- És most minek köszönhetően jött?

- Griffin tanár urat kell helyettesítenem - látványosan forgatja a szemét. -

Mrs. Larkinnal valami dolga akadt.

- Megértem, miért nem kedveli ezt a helyet - grimaszolva nézek körbe.

Biztosan nem jövök le ide többet.

- Sose értettem, az öcsém mit szeretett benne - sóhajt fel úgy, mint akiben régi, fájdalmas sebek szakadnak fel.

Ethan szeretett ide járni? Fisher tálcán kínál egy esélyt, most talán többet megtudhatok Ethanról. Mégis ki tudna többet róla, mint a testvére.

- Mit szeretett ebben a helyben?

- Talán a múlt titkait, ki tudja - vonja meg a vállát. - De az biztos, hogy sokat járt ide a barátaival.

Kire gondol? Williamre? Vagy a mesterhármás tagjaira? Váratlanul eszembe jut a kép, amit Ethan levelei mellett találtam. Lehet, hogy az angyali arcú, szőke hajú Grace-re céloz? Észre se veszem, és az utolsó nevet halkan ugyan, de kiejtem a számon.

- Oh, Grace nagyon érdekes lány volt - mondja Fisher. - Gyönyörű, de ezzel nem volt tisztában.

- A szerénység erény, gondolom sok fiúnak tetszett.

- Bizony, a fiúknak mindig az kell, amit nem kaphatnak meg. Például az ön barátjának is.

Williamnek? Williamnek tetszett Grace? A gyomrom feszült csomóba rándul.

Hangos csattanást hallunk. Egy régi, ódon vaskapu csapódott be valahol az alagútban. Mintha valaki egy kihallgatott beszélgetés után az információval a zsebében elszaladt volna.

24 .

A másnap reggel borúsan, komoran köszön be az ablakon. Aurora furcsa kérdéssel indítja a napot.

- Még korábban kérdeztél a beavatásokról - egy pillanatra elhallgat -, sikerült megtudnod valamit ezzel kapcsolatban?

Erősebben szorítom a kávésbögre fülét. Ez mégis miért érdekli őt?

- Milyen beavatásról? - kérdezek vissza értetlenséget színlelve.

Aztán feleszmélek, a homlokomra csapva imitálom, mintha csak most érteném meg.

- Jaj, már emlékszem. A préda és ragadozó játékán kívül másról nem tudok.

Furcsán hümmögni kezd, mint aki tud a felelő vagy mersz kérdésekről. A tükörben Aurorát figyelem. Nem néz felém, talán zavarba jött a visszakérdezéstől. Haja fésülése közben egy pillanatra megakad.

Sötét viharfelhők közelednek, az ablakokat gondosan bezárjuk. Órára igyekezve megint a titkos társaságon elmélkedek.

Fisher óráján az ókori görög társadalomról beszélgetünk. A felső réteg periodizálása náluk különösen működött. Mindent a gazdag családok tagjai élvezhettek ki. Az idő haladtával a köznépbeli fiatal férfiaknak is lehetőségük nyílt a tanulásra. A görög társadalomban a nőknek annyi értékük volt, mint a

rabszolgáknak. Halat adok az égnek, amiért ez ma már másként van. Hunter többször is idétlen poénokkal szórakoztatja magát, és néhány idióta haverját. Gyorsan sikerült Kaleb utódait megtalálni. Laura ma különösen csöndes, jó pont, hogy a nőket megalázó poénokon nem nevet nyerítve.

- Ha be akarnak vágódni Mr. Kingnél, akkor ajánlom felhozni a görög kultúrát. A heliocentrikus világkép az egyik kedvenc témája. Bár előre figyelmeztetem önöket - Fisher felnevet -, rettentően sokat tud beszélni, még a harangszó után se fognak szabadulni.

Ezt az információt többen is feljegyzik maguknak. Fisher az első sor előtt járkál fel és alá, miközben lelkesen magyaráz. Arca egészen felélénkül, élvezi a tanítást, ehhez kétség sem fér. A lányok nagy része pedig a fiatal, sármos tanár látványát élvezzi.

- Minden férfinak szüksége volt egy mentorra, aki vezette. Gyakran az is előfordult, hogy a követők csoportokká, titkos társaságokká alakultak, az őket összefogó mentor pedig vezetővé nőtte ki magát.

Titkos társaságoké Beleértett, hogy milyen téma foglalkoztat.

A lámpák hirtelen villózni kezdenek, a csendet rögtön zivaj váltja fel.

- Nyugalom! - Fisher hangjától zeng a terem. - A vihar miatt néha ingadozik az áram.

Emlékszem, hogy Mrs. Larkin még az év elején elmondta, hogy a nagyobb viharoknál előfordulhat áramkimaradás. Ezért minden szobában több gyertya is található, remélem nem kell használatba vennünk. A szél dühösen süvít odakint, apró faágak csapódnak az ablaknak.

Ezeknek a társaságoknak voltak beavatási szertartásaik? - Aurora hangja ránt minket vissza az órára.

A kérdés után lopva Williamre pillantok, tekintete ide-oda ugrál a többiekén. Figyeli a reakciókat, talán próbálja kideríteni, hogy ki az, akinek

köze lehet az akadémia titkos társaságához. Hunter ujjal az asztalon dobolnak, lába rángatózik a pad alatt. Ehhez nincs

szükség különösebb emberismeretre, a vak is látja, hogy a témától feszült lett.

- A görögök rendkívül vadak és erkölcstelenek voltak, akárcsak a beavatási szertartásaik. Mámor, lárma, fajtalankodás és erőszak jellemezte azokat az estéket.

A gyomrom összerándul a szavak hallatán.

- De előfordult, hogy csupán kérdésekre kellett válaszolni, esetleg utána egy cselekedettel bizonyítani.

A felelsz vagy mersz üzenetek.

- És hogyan lehetett az ilyen társaságokba bekerülni? - érdeklődik tovább Aurora.

- Az efféle titkos szervezetek mindig maguk szemelik ki a tagokat. A beavatottakon kívül senki nem tud a létezésükről.

A harangszó után anatómiára kell sietnünk, de Aurora előre- küld. Azt mondja, még beszélni akar Fisherrel, biztos, hogy a társaságokról akar többet megtudni. Ha igaz, amire gondolok, akkor két diák vére is a kezükhöz tapad. Mindent meg kell tennem, hogy Aurorát távol tartsam ettől az egésztől.

Az ígért vihar megérkezett, estére a várost figyelmeztetés alá vonták. Odakint a szél vadul csapkodja, csavarja a fákat. Apró kő- és koszdarabok csapódnak az üvegnek. Némelyik elképesztő erővel érkezik, csoda, hogy nem törik be az ablak. Aurorát nem zavarja különösebben, egy Jane Austin-regénybe mélyed el.

- Olyan romantikus - sóhajtja. - Ilyen szerelemre vágyik mindenki.

Én nem! Annyira vágyok a szerelemre, akár egy betegségre. Láttam, mit művelt a hozzám legközelebb állóval. A szíven ejtett sebek olykor képtelenek a gyógyulásra.

- Neked mi is a kedvenc történeted?

- Még mindig *^Elátkozott kötelék* - válaszolom büszkén.

Megszámolni sem tudom, hányszor olvastam azt a könyvet. Megkockázatom, hogy már kívülről tudom az egészet. Hirtelen csattanást hallunk, a szobánk sötétségbe borul.

- Mi történt? - Aurora hangja riadtan magasra szökik.

Odakint többen felsikoltanak, a folyosón ajtók nyílnak. Izgó-mozgó körvonalak rajzolódnak ki a sötétben.

- Elment az áram - kiáltja az egyik lány.

- Mikor jön vissza? - kérdezi egy másik.

Kezemet előrenyújtva próbálok tájékozódni. Aurora már az asztalfiókban matat, hallom, ahogy felforgatja a papírokat.

- Megvan! - a kijelentést gyufa sístergő hangja követi.

Egy gyertyát tart a kezében, fénye bevilágítja a szobát. Cirádás fémtartóba nyomja és az asztal közepére teszi.

- Szerinted mikor jön vissza az áram?

- A vihart látva - kinéz az ablakon -, órák kérdése.

- Órák? - kérdezek vissza döbbenet.

Akkor a lemerült telefonomnak egy ideig búcsút inthetek. Mennydörgés morajlik, egészen messziről érkezik. Fenyegető ígérete a vihar durvulását jelzi. A villámok vakító fehérsége bevilágít az ablakon.

- Inkább próbálj meg aludni, holnap latinból írunk, Mrs. Larkin nem lesz elnéző a vihar okozta fáradtság miatt.

Bebújok az ágyba, lehunyom a szemem, de képtelen vagyok megfogadni a tanácsát. Fisher szavai járnak a fejemben, a titkos társaságok és a beavatási

szertartások. William azt mondta, ez csak egy kitalált mese, amivel a hiszékeny előkészítőket szórakoztatják. De én valamiért azt érzem, hinni kell ebben a mesében. Ethan halálát egyetlen diák nem tudta volna másra kenni, egy társaság már annál inkább. Örültség lenne épp az akadémián megszervezni ezeket a titkos találkozókat, ugyanakkor... A válasz éles, koppanó hanggal érkezik. ***Ha a lehetetlek kizártuk, ami marad, az az igazság, akármilyen valószínűtlen***

legyen is.* A detektív gondolatai a segítségemre sietnek. Az áramszünet tökéletes lehetőség, a sötétség a segítségükre van. Muszáj ennek utánajárnom!

A folyosón becsukódnak az ajtók, lassan ismét csend telepszik az iskolára. Megvárom, míg Aurora biztosan az igazak álmát alussza, majd óvatosan felveszem a másik gyertyát, és a gyufával együtt zsebre vágom.

Erősen összepréselem a számat, amikor lenyomom a kilincset, de a halk kattanó hangra Aurora meg se moccan. A folyosón egy lélek sincs, gyertyák aranyló fénye sejlik fel az ajtók alatt. Hamar lejutok a társalgóba, a kandallóban izzik a parázs. A bejárat felől a portás hangját hallom, telefonon beszél valakivel. Ingerülten magyarázza, hogy nincs áram az iskolában.

A kollégiumból elindulok az Akadémiára, itt már szükségem lesz a gyertyára. A kanóc sisteregni kezd, a fényforrást a kezemmel védem. Jó érzés, hogy a hidegben melegíti a tenyerem. Először a könyvtárban fogok körbenézni.

Sehol egy lélek, mintha egy elhagyatott kísértetkastély lenne. A vihar sötétje felfalta az épületet. Hirtelen lépteket hallok a távolban, valaki közeledik. Zavartan forgolódom, nem tudom, merre induljak. Hátrébb lépve megbillenek, majdnem elesek. Egy lépcsősor van mögöttem, ami az alagsorba vezet. Megkapaszkodók a korlátban, és sietve szedem a lépcsőfokokat. Egy forduló után rács állja az utamat. A francba! Hallom, ahogy a csoszogó léptek egyre hangosabbak, két ujjamat benyálazva eloltom

a gyertyát. Leguggolva próbálok beleolvadni a sötétségbe. Ösztönösen megmarkolom a rácsot, mire az megmozdul.

Nincs bezárva? A csoszogó lépteket szinte magam mellett hallom, most halad el a lépcsősor tetején. Óvatosan előredőlök, hatha látom, ki mászkál éjszaka. Egy sötét köpenyt sikerült elcsípnem, ennyit látok csupán. Talán egy fekete hálóköntös? Ezek szerint nő volt. Mrs. Larkin?

Mikor a léptek elhalkulnak, kiegyenesedek, és ismét meggyújtom a gyertyát. A könyvtár volt az elsődleges célom, mégis az alagsor felé fordulok, finoman megtolom a rácsot. A kapu hívogatva nyílik, egy hangot sem ad. Mintha csendben egy titkos helyre invitálna. Az adrenalinlöket egy pillanatra lebénít. Mégis mi lehet odalent? A lábam önálló életre kel, mire észbe kapok elindulok a sötétségbe. A gyertya fénye biztonságos járatot hasít a feketeségbe. A folyosót dohos szag birtokolja, a levegőt megkeseríti a belőlem kiáramló félelem. A termeken megkopott táblák jelzik, egykor mire szolgáltak. Érdekes, hogy az akadémia felújítása ide nem terjedt ki. Az egyik szakaszt lezárták, sárga szalagok jelzik egy rovarirtó cég munkálatait. Fintor rántja grimaszba az arcom, inkább bele se gondolok, milyen rovarok mászkálnak a sötétben a lábam körül. Különös gondolat üt szöget a fejembe. Ilyen helyre senki nem lépne be, tökéletes rejtekhely. A figyelmeztető szalagot leszakítva belépek az ajtón. Egy hosszú folyosóra érkezem, kétoldalt lezárt termek. Óvatosan a levegőbe szippantok, nem érzek maró vegyszerszagot. Percekig járkálok az elhagyatott szárnyban, amikor beismerem, hogy ezt túlgondoltam. Talán Fisher mai órája a hibás, vagy Aurora kérdezősködése az egyetem titkos társaságáról. Itt nincs semmi, ideje visszamenni. Mennydörgést hallok, hosszan tartó mély moraj visszhangzik a falak között. Lendületesen megfordulok, amikor valaki megjelenik mellettem, kezemet a szám elé kapva felsikoltok. A szívem majd kiszakad a helyéről, vadul zubog a vér a fülemben. Az illető arcát megvilágítja a gyertya

reszketeg fénye, borzalmasan rémült képet vág. Szabad kezem a mellkasomra csúszik, igyekszem csitítani szívem eszeveszett dörömbölését. Közelebb lépek, a tükörképemet nézem. Nevetni támad kedvem attól, hogy a saját tükörképem rémített halálra. A keretéről az aranyozott festék már több helyen lepattogott, mérete hatalmas, akár egy ajtó is lehetne. Ujjammal megérintem a felületét, milyen szomorú, egy ilyen antik tárgy itt porosodik. Mielőtt elmennék, még egyszer végignézek rajta, amikor a földön észreveszek valamit. Leguggolva a vérvörös anyaghoz érek. Viaszfoltok. Az én gyertyám fehér, ez nem tőlem csöppent le. Megnyomom, az ujjam besüpped a félig dermedt anyagba. Még friss, valaki nemrég járt itt! Miközben a körmöm alá került viaszt piszkálom, egyre kíváncsibb leszek. Mi dolga volt valakinek idelent?

Oldalra nézve meglátok egy egeret, a rémülettől hátraesem. Az apró rágcsáló még nálam is jobban megijed, kis talpait sebesen kapkodva a tükör felé fut, majd hirtelen eltűnik. Többször is pislogok, hátha csak rosszul láttam. Feltérdelve a tükör elé mászok, hideg levegő csapja meg az arcom. Mintha ablak előtt állnék, szellő libbenti meg finoman a hajszálaim. Oda hajlok, ahol az egeret láttam eltűnni, és akkor meglátom a fal és a tükör közti rést. Reszkető kézzel fogom meg a keretet, ahogy finoman magam felé húzom, a téglák mozogni kezdenek. Egy keskeny, porlepte alagút jelenik meg előttem. Egy átjárót rejtett a tükör. A pulzusom egyre szaporább, az izgalom pumpálja fürgén. Engedem, hogy a kíváncsiság győzedelmeskedjen. A padló felnyög a talpam alatt, mintha egy utolsó figyelmeztetés lenne. Igyekszem megnyugtatni magam afelől, tudom, mit csinállok. De az igazat megvallva, a magabiztosságom minden lépéssel egyre jobban meginog. Libabőr fut végig rajtam, borzasztóan hideg van. A falak nedvesek, penészesek. Elhagyatott egy hely ez, apró téglamorzsálék ropog a rájuk nehezedő súlytól. A gyertya fénye

megvilágítja a pókhálós réseket és sarkokat, a málló vakolatot. A levegőben titkos találkozók füstös illatát érzem.

Hirtelen megtorpanok, neszezést hallok a távolból. Kezemet kinyújtva próbálok nagyobb teret bevilágítani, de a hely vége továbbra is árnyékban van. Egy vízcsepp hullik a homlokomra, egy másik pedig sisteregve kioltja a fényforrás lángját. Meleg, olvadt viasz csöppen az ujjamra. Fojtogató sötétségbe borul az alagút, az . orromig se látok. Vadul túrom a zsebemet, az a fránya gyufa, hol lehet? Többször is megpróbálok meggyújtani, de sikertelenül,

talán túlzottan reszkető kezem lehet az oka. Az egyik szikra egy pillanatnyi világosságot ad, és akkor rémülten ugrok hátra. Valaki van előttem. Ijedelem hullámszik át rajtam. Hátrálni kezdek, miközben tovább próbálkozom.

Csiholom, de semmi.

Tovább folytatom, még mindig semmi.

A pánik bizsergő érzése felkúszik az ujjaim hegyén.

Végre lánggra lobban a gyufaszál, már csak az illető köpenyét látom. Menekül! Talán ő írta nekem az üzeneteket. A gyertyát meggyújtva utánaeredek. Lépteim sietve csapódnak. El akarom kapni, ha ő Ethan gyilkosa, rács mögé kell jutnia! Ujjaimmal szorosán körbezárom a gyertya lángját, nehezemre esik így a futás. Lihegésünk megtölti a szűk folyosót. Egy keskeny csigalépcsőhöz érek, ó már előttem jár jó néhány lépcsőfokkal. Sietve rohanok utána, a lábam megcsúszik, elveszítem az egyensúlyom. Ütés éri a vállam, az oldalam, végül pedig a fejem. Fájdalomtól lüktet mindenem. Az árny mozog a sötétben, egyre távolabb kerül tőlem. A porban fekve még látom, ahogy a gyertya lángja lassan elhalványul, végül minden sötétségbe borul.

* Az idézet Arthur Conan Doyle író, *Sherlock Holmes kalandjai: A berill-köves diadém* című novellájában szerepel.

25.

A nevem szólógatására kezdek magamhoz térni. Lassú, akadozó mozdulattal a fejemhez nyúlok miközben a szemem nyitogatom. Nyilálló fájdalom hasít a halántékomba. Mrs. Larkin és Mr. King állnak felettem. Oldalra fordulva két fehér rácsos ágyat látok magam mellett, az orvosin lehetek. Feltolom magam, mire mindketten rám szólnak.

- Csak óvatosan! - Mrs. Larkin hangja lágyan cseng.

A lüktető fejfájásom különösen örül ennek.

- Mi történt? - kérdezem kissé rekedten.

- Azt mi is szeretnénk tudni. - Mr. King hangja fenyegetően cseng.

Az alkaromon tenyérszerű horzsolásnyom, bekenték ugyan, de így is érzékeny a mozdulatokra.

- Az alagsorban találta meg Mr. Bennett. Szerencséje van, hogy valaki időben észrevette. Érdeklődve hallgatjuk Ms. Harper, mit keresett odalent? - Mr. King szigorúan húzza össze ősz szemöldökét.

- Az alagút - motyogom halkán.

- Milyen alagút? - kérdezi King.

- Volt ott egy alagút, egy tükör mögött.

A döbrent arcok láttán tudatosul bennem, milyen örültségnek hangzik a tükör mögötti titkos alagúrendszer. Biztosan azt hiszik, hogy az elmémre

kábító köd ereszkedett. A két tanár összenéz. Mrs. Larkin leül az ágy szélére, a friss, ropogós ágynemű besüpped alatta.

- Ezt biztosan a rovarirtó okozta.

Értetlenül pislogok.

- Nem tudjuk pontosan, mennyi ideig lehetett odalent, az biztos, hogy a kelleténél jóval nagyobb adag mérgező vegyület juthatott a szervezetébe. Szerencsére a kezdeti fázisban csak hallucinációt okoznak.

- Hallucinációt?

A tanárnő keményen bólint.

- Tudja, kisasszony, az a részleg nem véletlen van lezárva. Nem látta a rovarirtásra figyelmeztető szalagokat?

Nemcsak azt láttam, hanem a tükör mögé rejtett titkos alagutat is, amit most próbálnak hallucinációnak beállítani. Ez nem csupán képzelgés volt. Torokköszörülés hallatszik az ajtóból.

- Szabad?

William hangjára felcsillan a szemem. A tanárok biccentenek, majd néhány kéretlen jótanács után végre távoznak.

- Téged egy percre sem szabad egyedül hagyni - csóválja a fejét.

- Csukd be! - mutatok a bejárat felé.

Szemöldökét összehúзва ránk zárja az ajtót.

- Találtam egy rejtett alagútrendszert - mondom türelmetlenül.

Nagyokat pislog, de a tanárokkal ellentétben ő nem kérdőjelezi meg a kijelentésem.

- Hol?

- Az alagsorban.

- Mit kerestél te ott egyáltalán?

- Véletlenül keveredtem oda, de most nem ez a lényeg!

Lendületesen rántom le magamról a takarót, és próbálok felkelni, de azonnal megszédülök. Az ágy szélébe kell kapaszkodnom, hogy az egyensúlyom ismét megtaláljam.

- Most azonnal fekj vissza! - Egy lépéssel mellettem terem.

Finom nyomást gyakorolva visszatuszkol az ágyba. Hideg ujjal átfogjak a karomat, érintése alatt jóleső bizsergést érzek.

- Jézusom, te forró vagy, lázad lehet.

- Nincs nekem semmi bajom - erősködök, de kezdem azt hinni, talán igaza van.

Egyik- pillanatban még forr a verem, lever a víz, a szobát melegen érzem. A következő percben vacogni kezdek, didergve húzom az államig a paplant.

- Megnézem ezt az alagutat.

- Nem mehetsz egyedül - vacogom.

- Ne félts engem, durcás.

- Nem féltelek - remegek.

Szája mosolyra húzódik. Miután pontosan elmondom, merre találja a falba vágott átjárót, máris indulni akar.

- Inkább várd meg az éjszakát, nappal kockázatos odamenned.

- Te csak azzal foglalkozz, hogy pihend ki magad.

Ellenkezni kezdek, bizonygatom, hogy jól vagyok, ám hamar elcsitít.

- Ez nem javaslat volt! - hangja egyszerre parancsoló és törődő.

Megpróbálok aludni, de pontosan tudom, hogy szemhéjam belsejében az előző éjszaka képei fognak újra megjelenni.

Másnap reggel szerencsére kiengednek az orvosiról. Az első utam Williamhez vezet, mardos a kíváncsiság, mit tudott meg. A könyvtárba vezető folyosón sikerül elcsípnem. Alkarját megragadva behúzó az egyik sarokba.

- Ugye láttad? - kezdem, mellőzve a köszönést.

- Jó reggelt! - biccent egyet, de a kérdésekre nem felel.

Miért nem mondja el, mit látott? Vállai megemelkednek a nagy levegővételtől, alaposan körbenéz, mielőtt belekezdene.

- Lementem az alagsorba, pontosan oda, ahova mondtad, de semmit nem láttam.

- Az nem lehet...

- Sajnos de. Alaposan megvizsgáltam, de nemhogy az alagutat, még a tükröt sem találtam meg.

Az nem létezik. Nem lehet, hogy az egész csak képzelgés volt.

- Menjünk le együtt - suttogom -, ma este.

Az izgatottságtól a vérem sebesen száguhd. Ott kell lennie az átjárónak, William biztos csak nem jó helyen kereste.

- Nem tudunk lemenni.

- Miért? - hangom azonnal megemelkedik.

- Mert ma reggel új zár került az alagsor rácsaira. Azt hiszem, nem akarják, hogy több diák letévedjen oda.

Ez is csak engem igazol! Találtam valamit, és most félnek. Súlyos titkok vannak odalent, amikről nem akarják, hogy napvilágra kerüljenek.

- Nem azért - ingatja a fejét.

- Meg se szólaltam.

- Nem is kellett. A rovarirtó miatt pánikoltak be, sokkal nagyobb bajod is lehetett volna. Gyanítom, nem hiányzik nekik még egy diák halála.

Észszerűnek tűnik, amit mond, de mégsem tudom az alagút gondolatát elengedni. Ott voltam, láttam a saját két szememmel.

- Tudod, a hipnotizálás ebből a szempontból épp olyan, mint a hallucináció. Képes elhitetni veled azt, ami nem is létezik.

- De én láttam.

- Inkább csak azt hiszed, hogy láttad. Aznap Fisher óráján a titkos társaságokról beszéltünk, ezzel volt tele a fejed. Nem csoda, hogy az elméd egy ilyen dolgot vetített eléd. Szomorúan ugyan, de kénytelen vagyok beismerni, hogy igaza lehet. A karjára nézve hirtelen észreveszek az ing alól kivillanni egy fekete motívumot.

- Neked van tetoválásod?

Szeme pajkosan csillog, mint aki élvezi, hogy tüzetesen megnézem magamnak.

- Egy kígyó.

Most, hogy mondja, valóban látom a sötét tekeredő vonalakat a hófehér ing alatt. Vajon meddig húzódik fel? Gondolatban a felsőtestén kalandozik a tekintetem. Illetlen kíváncsiság izzik bennem.

- A gyógyulás szimbóluma - mondom halkán.

Elmosolyodik. A kehely szárán vagy a pálcán tekerődző kígyó Aszklépiosz, a gyógyítás istenének szimbóluma. Vajon miért van rajta éppen ez a jelkép?

26.

Ahogy telnek a napok, Kaleb halálának fájdalmas ténye egyre jobban megfakul. Olyan lesz, akár Ethan halála, megtanulunk vele együtt élni, a többség pedig lassan elfeledi. Ma karaokeest van a St. Marton fogadóban. Theo remegve várja, hogy odaérjünk, már a taxiban elkezdi a hangolást a sofőr legnagyobb öröme. Soha nem láttam még ennyi embert a fogadóban. Theo a pulthoz siet és kikér néhány felest.

- Nagyon lelkes - mondom Aurorának.
- Én hiperaktívnek mondanám.

Felnevetek. Theo egy kis tálcával a kezében tér vissza, a hat poharat kettesével kiosztja.

- Legyen ma egy kicseszett jó esténk - emeli poharát a magasba.

Az üvegek koccanása után Mr. Cooper a mikrofonhoz lépve megnyitja az estét. Theo odarohan, hogy az elsők között fakadhasson dalra.

- Tuti Queent választ.

Aurorának igaza lesz, öt percen belül Theo már torkaszakadtából énekliz az Bohemian Rhapsody című számot.

- Kit látnak szemeim! - Aurora az éppen érkező Mr. Griffin felé biccent.

A tanárunk jókedvűen üdvözliz egy középkorú, élére vasalt, fekete öltönyös férfit. A férfi jellegzetes állcsontját őszes borosta tarkítja. Olyan ismerős, mintha már láttam volna.

- Mr. Dickson - suttogja Aurora.

Dickson? Ó Hunter apja? Most, hogy jobban megnézem, a hasonlóság valóban szembeötlök. A két férfi szemmel láthatóan jó kapcsolatot ápol. Dühös leszek a gondolattól, hogy Mr. Dickson talán épp most biztosítja be Hunter jövőjét. Ez nem fair a többiekkel szemben.

- Tanárokról jut eszembe, érdekes volt Fisher múltkori órája - mondata közben megváltozik a hangszíne. - Ezek a titkos társaságok és beavatások.

Reménykedtem benne, hogy a téma már nem érdekli.

- Még mindig nem hallottál...

- Nem - vágok a szavába a kelleténél gyorsabban.

Összeráncolja homlokát. Azt hiszem, ezt elcsesztem, most elkezdett kételkedni bennem.

- Mi az? - kérdezek vissza a hosszas bámulásra.

- Elmondanád, ha tudnál valamit, ugye?

Nem!

- Hát persze - remélem, hangom őszintének hat. - Én csak nem értem, miért érdekel ez téged ennyire.

- Mert be akarok kerülni az egyetem elit játékába.

- Miből gondolod, hogy egyáltalán létezik?

- Léteznie kell! - hangjában egy csepp bizonytalanság sincs.

Beszélgetésünket nem várt személy zavarja meg. Hunter furakszik kettőnk közé.

- Mit isztok, lányok?

A pillantásunk mindent elárul. Hunter ezt vagy nem látja, vagy nem akarja felfogni. Távozás helyett átkarolja Aurorát.

- Meghívlak titeket - mondja mindkettőnknek, de közben végig Aurorát nézi.

- Nem kell, köszönjük - próbálom finoman lerázni.

Hunter elégedetlen tekintettel felém fordul.

- Hát persze, neked inkább Blacktól kellene pia, igazam van?

- Semmi közöd nincs hozzá, hogy...

- Hogy egy gyilkossal kefélsz? - gúnytól fröcsög a hangja.

Aurora erősen ellöki Huntert, aki megtántorodik.

- Baszd meg, Hunter!

Magam sem mondhattam volna szebben. A fiú arcán az izmok feszült ugrálásba kezdenek. A tekintetét ide-oda váltogatja kettőnk között, végül dühösen elmegy.

- Idióta seggfej - mondja Aurora, és int Mr. Coopernek a következő körért.

- Egyáltalán, miért nem a csajával foglalkozik? - kérdezem, miközben a tekintetemmel Laurát keresem.

- És amit mondott? - elharapja a kérdés végét.

- Abba semmi igazság nincsen - jelentem ki határozottan.

- Én nem akarok beleszólni - zavartan piszkálni kezdi a haját -, csak szeretném, ha vigyáznál vele.

- Egy könyvet se ítélsz meg egyetlen oldal elolvasása után.

Félreismeri őt, akárcsak a többiek. Én már tudom, hogy megbízhatok benne. Mr. Cooper leteszi elénk az italokat.

- Óvatosan - mondja kedvesen.

Mindketten csak mosolygunk az intelemre.

- Hol van az öcsém? - kérdezi Aurora a poharakra nézve.

A torkomat megköszörülve egy közeli asztal felé intek.

Theo Laurának magyaráz valamit, nahát, ez meglepő. Olyan emberrel próbál kedves lenni, aki meg sem érdemli.

- Ha Hunter nem veri meg - Aurora nagy levegőt vesz -, akkor én fogom.

Laura megtörli a szemét, és közelebb hajol Theo-hoz. Sírt volna? Kaleb hiánya viseli meg ennyire?

- Nézd meg - feléjük int -, ennyitől máris megsajnálja.
- A pasik máshogy gondolkoznak - próbálom védeni az öccsét.
- Nem, ők egyáltalán nem gondolkoznak.

Theo végül magára hagyja a lányt, és visszajön hozzánk.

- Anyyira hülye vagy, édes istenem.

Aurora a homlokát masszírozza.

- Most vesztette el az egyik legjobb barátját.

- Ott a pasija - vág közbe Aurora -, majd ő megvigasztalja.

- Te is tudod, Hunter egy fasz, Robin mesélte, hogy az utóbbi időben állandóan veszekednek.

- Oh - Aurora a mellkasához kap -, mindjárt megsajnálom őket.

Miután negyedórán keresztül hallgatom az ikrek veszekedését, elfáradok. Azt hiszem, mára elég a drámából. Amint belebújok a kabátomba, mindketten elhallgatnak.

- Te meg mit csinálsz? - kérdezik egyszerre.

- Inkább visszamegyek a koliba.

- Látod - az öccse mellkasára bök -, ez is miattad van.

- Dehogyan - rázom a fejem nevetve. - Csak elfáradtam.

Megölelem őket, és a lelkükre kötöm, hogy vigyázzanak magukra, majd kimegyek a bárból, és hívok egy taxit. A zivajtot még mindig hallom a hátam mögött, amikor egy részeg férfi nekem jön, erővel csapódik az oldalamnak.

- Nézz az orrod elé! - mordul rám dühösen, annak ellenére, hogy ő jött nekem.

Felismerem az arcát, a múltkor már láttam, a Fisher fiúk édesapja. Halkan elnézést kérek, és kitérek az útjából. Szomorúan nézek utána, vajon minden este az alkoholban keres vigaszt? Meg-facsarodik a szívem, túlságosan ismerős a látvány. Miközben a kocsit várom, észreveszem Huntert az utca túloldalán.

- Ennyi volt az este, Lizi?

Magasra szökik a szemöldöke, a cigarettát eldobva átsétál hozzám. Megáll előttem, ám képtelen egy helyben maradni. Árad belőle az alkoholszag, túl sokat ivott. A talaj inog a lába alatt, ha finoman meglökném, biztosan felborulna. Tekintetét szégyentelenül legelteti rajtam. Közelebb hajol, a dohányszag megcsavarja az orromat.

- Szerintem neked is ideje lenne visszamenni.

' Úgy gondolod? - ráfog a kabátom gallérjára.

A pupillája hatalmasra van tágulva, ezek szerint nem csak ivott Kíváncsi vagyok, mi lesz, ha az apja így látja.

- Azt szeretnéd, hogy visszamenjek veled? - kérdezi a száját nyaldosva.

A legrosszabb rémálomban sem, undorodom tőle.

- Szerinted milyen büntetés jár azért, ha valaki átver?

Egy egyszerű kérdést tesz fel, de a testem reszketni kezd. Sápadt tekintetében sötétség kavarog, aminek a közepében bosszú iránti vágy lüktet.

- Nem tudom - válaszolom zavartan.

- Hát akkor ideje elgondolkodnod ezen.

- Engem senki nem vert át.

Hunter arcán vérfagyasztó mosoly terül szét.

- Még nem.

Szerencsére a taxim éppen érkezik.

- Jó éjt, Hunter! - köszönök el foghegyről, miközben lelököm a kezét.

Miután beülök, Hunter az ablakra csap.

- Menjél, és dugasd meg magad Blackkel, te kis...

A kocsni elindul mielőtt befejezhetné, de a kemény szavak velem maradnak. Már csak a visszapillantóból figyelem Huntert, mégis egy furcsa feszültséget érzek a gyomromban. Rossz előérzetem van.

27.

Morgásra riadok erőltlenül nyitogatom a szemem.

A szobában sötétség, csak az ajtó alatti résen beszűrődő halovány fény ad némi világítást. Egy alak körvonalait látom az ajtónál, mozdulatlanul áll. Rémulván felülök, ujjaim görcsösen markolják a lepedőt. Nem mozdul, csak áll és engem néz. Ő az, aki a múltkor nálam járt? Eszembe jutnak William szavai. Mi van, ha most nem az a próbatétel, hogy elloponjon valamit, hanem az, hogy ártson valakinek? A légzésem egyre gyorsabb, lángolni kezd a mellkasom. Lábamat felhúзва, az ágy felső részéhez kúszok. Az árny előrelép.

- Ki van ott? - kérdezem rémulten.

Nem érkezik válasz, de újra megmozdul. A szívem örületes lüktetését a halántékomban érzem. A telefon után nyúlok, amikor...

- Liz - nyögi az árny alig hallhatóan.

Azonnal felismerem Aurora hangját. Kiugrom az ágyból, és odarohanok. Felkapcsolom a villanyt, de nem vagyok felkészülve arra, amit látok. Aurora zilált külsejétől megrémülök. Ruhája mocskos, mint aki perce még a földön hempergett, pólója kinyúlt, mintha valaki rángatta volna. Bordó rúzsa az arca közepéig elkenődve.

- Mi történt? - kérdezem, miközben az ágyra ültetem.

Egy ideig némán mered maga elé, majd rám néz. Könnyel telik meg a szeme, és csak annyit mond:

- Nem emlékszem semmire.

Egyetlen ember jut az eszembe, akit felhívhatok, öt perc sem telik el, és már kopog is az ajtón. William frissnek tűnik, mint aki nem aludt.

- Mit mondott? - kérdezi tőlem.

- A kertben tért magához, nem emlékszik semmire.

- Azt mondtad, tíz óra körül voltatok együtt, ugye?

Bólintok.

- Kérem azt a ruhát, ami ma este volt rajtad - kezét előrenyújtva vár.

Nem értem, miért van rá szüksége, de odaadom az inget, amit a bárban viseltem.

- Kérem azt az üveget! - Aurora szekrénye felé mutat.

Valóban van egy üveg vodka a szekrényben, de én ezt neki sosem mondtam. Nem állok le kérdezősködni, szó nélkül teszem, amit mond.

- Emlékszel, mit mondott Ms. Moore anatómián? A szaglás minden más érzékszervnél sikeresebb az emlékek előhívásában. Az emlékei ott vannak, előhívhatóak, de ehhez transzba kell ejtenem.

Transzba? Hipnotizálni akarja? Aurora az ágyon ül egy plédbe bugyolálva, William odahúz egy széket.

- Aurora, nézz rám kérlek! - Az ágyra teszi a felsőm és az üveget.

A vörös szempár egyenesen Williamre néz.

- Nem emlékszem semmire - mondja elfojtott hangon.

- Ezért vagyok itt, segíteni fogok.

- De semmi, nincs meg se... - mellkasa hevesen mozog.

William nyugalomra inti, a hangja mélyen bűg, sikerül lenyugtatnia.

- Lélegezz mélyeket! Gyerünk, csináld velem együtt! - utasítja.

Mélyet beszív és kifúj, mellkasuk egyszerre mozdul. A harmadik után Aurora reszketése csitulni látszik.

- Hunyd le a szemed!

Aurora rám néz, miután bólintok, lehunyja a szemét.

- Csak a hangomra figyelj. Próbáljuk felidézni az estét. Nézzük meg, mi az utolsó, amire emlékszel.

William felemeli a felsőmet, finom mozdulattal elhúzza Aurora arca előtt. A parfümöm és a szövetek közé ivódott bár illata rögtön emlékeket idéz fel benne.

- Emlékszem, hogy Elizabethtel vagyok, iszogatunk, és sokat nevetünk.

- Jól érzed magad, ugye?

- Igen - egy halvány mosoly jelenik meg Aurora arcán.

- Aztán Elizabeth elköszön tőled - folytatja William.

Bűntudat jelenik meg a szobában, sötét, terhes jelenléte feszélyez. Nem kellett volna egyedül hagynom!

- És utána?

- Nem megy - hangja elcsuklik.

- De igen! - William hangja határozott. - Elizabeth elbúcsúzik tőled. Nem akartál vele menni?

- Nem - megrázza a fejét -, tudtam, hogy ha maradok, akkor van esélyem bekerülni.

Williammel összenézünk, mindketten tudjuk, Aurora hová akar bekerülni.

- Miután Elizabeth elment, mit csináltál?

- Theo visszament Laurához, én pedig megittam még egy felest. Aztán nagyon jó kedvem lett.

Beütött az alkohol. William letekeri az üveg kupakját, az alkohol szúrós szaga megtölti az én orromat is.

- Most mit látsz?

- Táncolok.

- Kivel?

- Adával.

összeráncolt szemöldökkel ejti ki a nevet, mintha o maga is meglepődne, kivel szórakozott, ők ketten nincsenek jóban, ez fura. A gondolat keményen csapódik belém, mindent szétzúzva maga körül. Valamit beletettek az italába.

- Csak vele?

- Igen... - mondja bizonytalanul.

William a következő kérdést akarja feltenni, amikor Aurora megszólal.

- Valakinek a keze, érzem valaki kezét.

Lecsúszik a takaró Auroráról. Az egyik kezével megszorítja a másikat, erősen koncentrálnak.

- Valaki simogat.

- Érzek valami illatot?

Aurora keze többször is ökölbe rándul.

- Férfiparfüm-illatot érzek - mondja végül.

- Látod, hogy ki ez a férfi?

- Nem... nem tudom - válaszolja feszülten.

- Még mindig a bárban vagytok?

- Nem - megrázza a fejét -, tompa kopogást hallok, és zenét.

- Nyugalom, itt vagyok veled.

Tompa kopogás és zene? Hol az ördögbe lehetett?

- Homályosan látok - feszülten mozgolódnak kezd.

William nyugtatni próbálja, de Aurora mintha meg se hallaná, egyre ingerültebb. A térdére teszi a kezét, mire rémülten felsikolt. Fel sem eszmélek, Aurora már kirohant a szobából.

- Mégis mi volt ez? - kérdezem remegve.

Nem szól semmit, csak jelzi, hogy kövessem. Aurora a fürdőbe rohan, mielőtt bemennék, William felém fordul.

- Most nagyobb szüksége lesz rád, mint valaha.

Az ajtón belépve vízcso bogást hallunk, Aurora a zuhanyzó hideg csempéjén ül összekuporodva. Térdét átölelve előre-hátra hintáztatja magát, a meleg vízszugár már átáztatta a ruháját. A látványtól megszakad a szívem, oda akarok lépni hozzá, de William a kezét elém tartva megállít.

- Majd én - mondja, leguggol Aurora elé.

A lány fekete szemfestéke az állára csurog, ajka vadul remeg.

- Rosszul vagyok - suttogja alig hallhatón.

- Tudom.

William közelebb húzódik hozzá, hátát a csempének támasztja, a vízszugár már az ő ruháját is áztatja.

- Kérlek, hunyd le a szemed!

Aurora könnyes szemmel néz rá, nagyon fél.

- Itt vagyok veled.

Nem tudom, hogy sikerül elérnie, de megbízik benne.

- Egy szobában vagyok - kezdi.

- Hideg van a szobában?

Megrázza a fejét.

- Nagyon szédülök, az egész hely forogni kezd. A férfi belém karol, azt hiszem, hogy segíteni akar.

Szorosabban öleli a térdét.

- Fogdosni kezd, de én nem akarom. A nyakamat csókolgatja - mondja remegő hangon, miközben tenyerét az említett területre szorítja.

William nem szól közbe, engedi, hogy az emlékek szabadon utat törjenek maguknak.

- Felhúzza a ruhámat, most elkezd lerángatni. Nem, nem akarok emlékezni!

- Muszáj! Itt vagyok - magához öleli. - Nem hagyom, hogy bármi rossz történjen veled.

Aurora keze a combjai közé csúszik.

- Megerőszkolt.

- Tudom, hogy nehéz, de próbálj emlékezni, mit látsz magad körül.

- Semmit, minden homályos - mondja, majd elhallgat. - Vörös, egy vörös bikát látok.

28.

Egy szemhunyásnyit sem aludtam. Aurorát szerencsére elnyomta az álom. Theónak azt mondtam, hogy másnapos, hagyja őt regenerálódni. A büntudat keserű érzése egész nap a torkomat szorongatja. A kávézó teraszán ülve magamat hibáztatom, nem kellett volna otthagynom tegnap.

- Ne emészd magad - ül le mellém William. - Nem a te hibád. - Ha ott maradok veled...

- Ha ott maradsz velem, akkor lehet, te is ugyanúgy jársz.

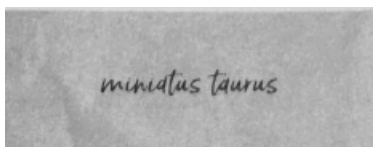
Nem tudom elhinni, hogy ez megtörtént. Sokszor hallottam már ilyen esetekről, de mindig azzal nyugtattam magam, hogy az én környezetemben ez nem fordulhat elő.

- El kell mennie a rendőrségre, muszáj feljelentést tennie.

- Mutatok valamit - mondja, miközben a zsebébe nyúl. Előhúzza a sakkbábút, amit Ethan rejtekhelyén találtam. - Rájöttél, mit jelent?

- Nem - megrázza a fejét -, rájöttem, hogy mit rejt.

Még mielőtt bármit kérdezhetnék, William elforgatja a bábú alját. Belül üreges, ahogy széttekeri, egy cetli esik ki belőle. Átnyújtja az aprócska, összetekert papírdarabot. Kihajtogatva az alábbi szavakat látom:

Vörös bika. Ugyanezt mondta Aurora is. De miért pont bika? Amikor felnézek, látom, hogy már konkrét elmélet született meg a fejében.

- A bika jelképezi a férfierőt, az alvilágot, a végtelen gonoszság és a halál megtestesítője. És persze - megforgatja kezében a bábút -, a királyi hatalmat is szimbolizálja. Ethan és Grace imádtak sakkozni.

- Grace? Mármint Grace Wood?

Korábban sosem mondta ki a nevét, sőt nem is beszélt róla. Bevillan a cikk, amit hetekkel korábban láttam, Grace cserbenhagyásos gázolás áldozata lett.

- Grace a halála előtt furcsán viselkedett - nagy levegőt vesz.

Ujjai beletúrnak a szőke tincsek közé. Az emlékek láthatóan fájdalmas sebeket tépnek fel benne.

- Ethannel éreztük, valami nincs rendben, de ellökött minket. Történt vele valami, ami megváltoztatta. Megbeszéltük, hagyunk neki időt, majd megnyílik, amikor készen áll rá. De ez volt a legrosszabb, amit tehattünk - egy pillanatra elhalkul. - Egy hétre rá meghalt. Valaki elgázolta, otthagya az út mellett, mint egy döglött állatot.

Arcán szomorúság suhan át, a szemében büntudatot és fájdalmat látok. Eszembe jut, mit mondott Fisher. Talán Grace valóban többet jelentett Williamnek pusztá barátnál.

- Ethan nem bírta feldolgozni Grace halálát - folytatja. - Felelősnek érezte miatta magát. Szüntelen csak azt mondta, segítenünk kellett volna. Emiatt többször is nézeteltérésünk támadt. Láttam rajta, kezdi az egész felemészteni. Még Jamesszel is beszéltem, hogy ügyeljen rá, amikor nem vagyok vele.

- És te? Bizonyára téged is megviselt a halála.

A szavak önkéntelenül szöknek ki a számon. William különös tekintettel méreget. Mintha tudná azt, amit Fisher elmesélt nekem.

- Tudtam, hogy a halála nem lehetett véletlen, és ez - felemeli a bábút -, ez a bizonyíték rá, hogy igazam volt.

Kikerülte a kérdésem. Nem értem, miért nem akar megnyílni nekem. Miért titkolja, hogy érzései voltak Grace iránt? Talán még nem múltak el teljesen? Ez lehet az oka, hogy titkolózik előttem.

- A sakkfigura Grace-hez kapcsolódik. Gondolod, hogy vele is azt történt, ami Aurorával?

- Biztos vagyok benne.

Tehát a két lányt ugyanaz a személy bántotta.

- Erre jött rá Ethan - suttogom. - De miért rejtette a figurába?

- Mert ezzel nekem akart üzenni.

GRACE

*Fide, sed cui, vide! **

Bízzál, de nézd meg, hogy kiben!

Képzeld el a napot, amikor rájössz, hogy megerősakoltak. Egy buli után kótyagosan térsz magadhoz. Fájnak a végtagjaid, fáj mindened. Soha többet nem fogsz inni, ígéred magadnak. Próbálsz felidézni az estét, de egy pontnál mindig elakadsz. Laura aznap különösen kedves volt veled, már szinte azt érzed, hogy nővéreként szeret. Imádsz velük lenni, felszabadultnak és gondtalannak érzed magad. A jövőd terhe nem nehezedik rád, nem érzed az akadémiával járó nyomást, mintha még mindig gimis lennél. Emlékszel Ethanre, a részeg nevetésére, aztán arra is, hogy rosszul lett, a többiek lefektették. Emlékszel, hogy éjfélkor elindultál haza, aztán minden egyre homályosabb. Találkoztál valakivel, egy férfi az, kellemes illata volt. Ismered, de az emlékeidben nem látod az arcát. Jólesik mellette lenned, biztonságban érzed magad vele. Emlékszel, nagyon szomjas vagy, az a fránya alkohol az oka. Ennél a férfinél van innivaló neked is ad. Mindketten isztok. Vagy csak te? Nem tudod biztosan. A járás nehezzé válik, az emlékeid megfakulnak.

Másnap reggel a tükörben vörös foltokat látsz a testeden.. Nem tudod, hol szerezted őket. Elestél volna?

Az elkövetkezendő napokban csak ezen jár az eszed. Mi történt akkor este? Szótlanabb vagy, de senki nem veszi észre. Kivéve Ethan, ő az egyetlen, aki érzi, valami nincs rendben.

Egyik este a plafont nézed, megpróbálsz felidézni a történeteket. Hirtelen egy vörös bika képe villan eléd. Nem érted az egészet, de tudod, hogy fontos. A vörös bikát azután mindennap látod. Ha csak egy pillanatra is lehunyod a szemed, megjelenik előtted.

Telnek a napok, kezd az egész elcsitulni benned. Hunter bulit rendez az egyik hétvégén, mindenki ott van, akit szeretsz. Ethan megint nagyon részeg, James jön érte. Te még maradni akarsz, ezért nem mész velük. William az este folyamán többször is ír. Utálja ezt a társaságot,

neki Ők már gyerekek, pedig csak pár évvel vagyunk tőlük idősebbek. Az utóbbi időben mintha megkomolyodott volna, túlságosan aggódóvá vált.

Néha olyan, mintha többet érezne irántad. Vagy csak te akarod, hogy így legyen? Ezt a gondolatot melyen el kell temetned, tudod, hogy semmi nem lehet köztetek. Pedig vágysz rá, éjjelente róla ábrándozol. De ezt soha nem tudhatja meg, mert elveszítenéd mindkettőjüket. Sötét fellegek ereszkednek rád, amikor ezen jár az eszed. Néha azon gondolkozol, hogy talán job lenne meghalni. Mégis mi értelme van így élni? Melletted van, de mégsem lehet a tiéd.

A verandán ülsz, Kaleb odatántorog melléd. Túl sokat k itt. Lei , és minden hülyeséget összehord, ami az eszébe jut. Kezded unni, igazából eljött az idein, hogy visszamenj az akadémiára Amikor indulnál, Kaleb ráfog a combodra, és akkor, abban a pillanatban képek száza csapódik az elmédbe. Mintha özönvíz lenne, ami mindent elsöpör, ami az útjába kerül.

Látod, ahogy valaki leves: a ruháidat. Tudod, hogy nem ak írtad, de ő mégis megtette. Emlékszel, hogy ellenkeztél, de ez a férfit nem érdekelte. Emlékszel hogy sikítani akartál, de nem volt erőd, u látta, mire készülsz, ezért befogta a szádat Megint érzed az illatot, azt az illatot, amiben korábban annyiszor megbíztál. Érzed a testét, ahogy rád nehezedik, a kezét, mely a bőrödöt gyúri. Durva veled, fáj minden, amit tesz.

Égető fájdalmat érzel, de emlékszel, hogy összeszorítottad a szemed. Ki kellett bírnod, nem tehattél mást. Emlékszel, hogy könny folyt le az arcodon. *Ennyit érsz, csak egy használati tárgy vagy,* suttogta a füledbe.

Vége látod az arcát annak, akinek vörös bika van a szobájában.

Miután William elmesélte Grace történetét, csendben ülök, megszólalni se nagyon tudok.

- Sajnálom - bugyután csak ezt az egy szót tudom kipréselni magamból.
- Már rég volt - reflektál ridegen.

Begyógyultak a sebei, de maradtak hegei. Nem akar érzékenynek mutatkozni.

- Tehát van valaki a városban, aki diáklányokra vadászik?
- Nem a városban, annál közelebb - az akadémia felé biccent.

Az első naptól kezdve prédák vagyunk.

- Szólnunk kell a tanároknak.
- És mi van akkor, ha pont annak szólsz, aki benne van? - kérdezi, miután egy nagyot kortyol a kávéjából.

- Az nem lehet - rázom a fejem hitetlenkedve.

Amikor az arcára nézek rájövök, igaza van, bárki lehet a vadász. Talán, ha egy nőnek szólnánk, de ahogy ez a gondolat megfogalmazódik bennem, eszembe jut Mrs. Larkin, ő az igazgató, mégsem bízom benne. Túl sok furcsaság van körülötte. Vagy már csak rémeket látok? Úgy érzem, senkiben sem bízhatok.

- Az alagsor... - próbálkozom, de William rögtön a fejét rázza.
- Már mondtam, nincs odalent semmi.

Az ajkamra harapva elfojtom az ellenkezést. Hallucináció volt az egész. De mégis, olyan valóságosnak tűnt.

- Utána kell járnunk, hogy ki tette! Nem úszhatja meg!
- Nem is fogja! - A kijelentés ígéretként cseng.

Felé kapom a tekintetem.

- Van ötleted, kik lehetnek benne?

Aliban egyetértünk, hogy ezt az egészei nem egy ember vitte véghez.

- Van néhány nyom, amin el lehet indulni. Aurorának cigarettaszaga volt, pedig nem dohányzik. Ahhoz, hogy ilyen erős dohányszaga legyen, szorosan érintkeznie kellett egy dohányzó személlyel. Biztos, hogy a bárban került valami az italába, tehát leszűkíthetjük a kört azokra a személyekre, akik tegnap este ott tartózkodtak. Emellett Aurora nyakán piros irritáció látszik,

amit borosta okozhatott. Akit keresünk, az dohányzik és minden bizonytalansággal borostás.

Nagyon sokan voltak tegnap este a bárban. A suliból vagy tizenöt fiú az eszembe jut. Sorra veszünk mindenkit, aki tegnap este ott volt. Végül csak néhány név marad a listánkon.

- Nem biztos, hogy ugyanaz bántotta Grace-t és Aurorát - mondom bizonytalanul.

A gondolatok vadul száguldanak a fejemben, egyre több elmélet születik meg bennem.

- Mire gondolsz? - érdeklődik William.

- Feltékenységre.

Ez az egy szó mindent magában foglal.

- Csak nem Laurára gondolsz?

A hangsúlyából érződik, hogy ezt a feltételezést nem hiszi el. De nekem egyre komolyabban megfordul a fejemben, hogy neki is benne kell lennie. Talán Grace-nek és Hunternek viszonya volt, amit Laura megtudott. Hunter személyisége rendkívül mérgező, de Laura se egy szent. Talán mindketten feltékenység miatt végeztek a másik szeretőjével. De Aurora nem ártott nekik. Egyiküknek se. Valaminek lennie kell, amit nem veszünk észre.

- Állj le!

Hangjára felkapom a fejem.

- De lehet...

- Nem!

- Miért nem hallgatod meg az elméletem?

- Azért, mert időpocsékolás ezen a vonalon elindulni.

- Akkor mit szeretnél? Gyanúsítsuk, mondjuk... - körbenézek, a távolban meglátom Robint.

- Robin? - nevet fel William. - Szerintem próbálkozz tovább, durcás.

Az igazat megvallva én se tudom elképzelni róla. Nem ismerem jól, de csendes fiúnak tűnik, aki a légynek se tudna ártani. Az ikrek is mindig kedves jelzőkkel illetik.

- Ne mondd, hogy nem vetted észre!

Szavaiból süt a gúny. Utálom, hogy mindig előttem jár egy lépéssel, vagy kettővel.

- Láttad már Robint bármelyik lányra rámozdulni?

- Nem - megrántom a vállam. - Talán azért, mert úriember.

William száját őszinte mosoly húzza szét.

- Fejezd be! - ripakodok rá.

- Én csak a naivságodon ámuldozok. Az akadémián fiatal, hormonoktól túlfűtött pasik vannak, akik még egy széket is megdugnának, ha ez lehetséges lenne.

- Pfuj...

- Ez az igazság. Az a fiú, aki egy lányhoz se próbál közeledni, valószínűleg...

- Fiúhoz közeledik - fejezem be a mondatot megdöbbenve. - Robin a fiúkat szereti!

A gyanúsítottak köre leszűkül Hunterre, Mr. Griffinte és Mr. Dicksonra. Három ember, az utolsó két jelöltet rögtön ki akarom zárni. Hunter az, akit keresünk, csak ő tehet.

29.

A másnap reggelt Mr. Griffin órájával indítjuk. Kávéval a kezében érkezik, arca sápadt, szeme alatt sötét karikák éktelenkednek. Vajon miért volt nehéz az éjszakája? Csak nem a büntudat mardosta? William elmélete miatt teljesen máshogy nézek rá, utálom, amiért sikerült bogarat ültetnie a fülembe. Griffin már nemcsak a tanárom, ő már egy gyanúsított. Tollát az ujjai között pörgeti, szinte látom magam előtt, ahogy azok a vastag ujjak Aurora vékony, hófehér bőrébe marnak. Oldalra nézek, a barátnőm csendben mered maga elé. Vörös haja az arcába hull, mintha szándékosan el akarna rejtőzni mögötte. Nem néz Griffinte, ahogy ő se néz Aurora felé. Megrázom a fejem, rémeket látok, az nem lehet, hogy egy tanár tette.

- Biztos, hogy itt akarsz lenni? - kérdezem tőle.

Bólogat.

- Most, hogy mindenki itt van - mondja Griffin pontatlanul -, vágjunk is bele.

Az Aurora melletti üres székre nézek. Theo merre lehet?

- Ma egy kicsit ugrunk a tananyagban, egy rendkívül érdekes témába fogtok betekintést nyerni. Ma a bűnügyi profilozásról fogok beszélni. Kezdjük rögtön az elején, kiket hívunk profilozónak?

Több kéz a magasba lendül, az első sorból válaszol egy fiú.

- A profilozó különböző személyiségjegyek alapján próbálja meg elkapni a gyilkosokat.

Gridin bólogat, egy nagyot kortyol a kávéból, majd átveszi a szót.

- A profilozás során kiemelt szerepe van az áldozat és a gyilkos közötti kapcsolatnak, a különböző személyiségjegyeknek, és persze az elkövetés módjának. Egy profilalkotó mindig a *modus operandi*ből kiindulva kezdi meg a kutatómunkát. Ki tudja, hogy ez mit jelent?

- Munkamódszer - érkezik William hangja a terem másik feléről. - A kriminológiában a bűnözők által használt bűnelkövetési módszert jelenti.

- Nahát, Mr. Black - Griffin cinikusan bólogat -, nagyon járás ebben a témakörben.

- Nem is sejti, mennyire.

Griffin arcán megrándul egy izom. Nagy levegőt vesz, és a táblához lépve felírja a profilalkotás lépéseit.

- életkor megállapítása; helyszínen készült felvételek, jegyzőkönyv elemzése;

- helyszín szemléje; tanúk kikérdezése; boncolási eredmények tanulmányozása; családi háttér felderítése;

- a gyilkos kategóriába sorolása;

- rizikófaktor vizsgálata az áldozat és a helyszín alapján;

- bűncselekmény kiértékelése;

- profi készítése: kor, nem, családi állapot, származás, foglalkozás, vallás; a személyiség feltérképezése;

- nyomozás szakasza a megalkotott profi segítségével

- Mit gondolnak, kiből lesz jó profilozó? Mondják, ami az eszükbe jut!

Sok tulajdonságot Összeszedünk. Kreatív, türelmes, precíz, kitartó, olyan, aki túri a monotonitást, Aztán eszembe jut valami, amit senki nem mondott még.

- Olyan emberből lesz jó profilozó, aki bele tudja képzelni magát az elkövető szerepébe. Aki képes a gyilkos elméjével gondolkozni.

Griffin keresztbe font karral méreget. Vagy nem is engem néz? Aurora mozgolódni kezd mellettem.

- Minden rendben? - kérdezem tőle, amikor feláll.

- Csak mosdóba megyek - suttogja.

A padokat megkerülve kísétál a teremből, Griffin csak egy kósza pillantást vet rá.

- Ms. Harpernek kiváló az észrevétele, a jó profilozó képes belehelyezkedni egy gyilkos elméjébe.

Kézbe veszem a telefonom, hogy a pad alatt írjak Williamnek, de üzenetem érkezik.

Felelsz vagy mersz?

Amit látok, megdöbönt, eddig soha nem invitáltak napközben játékra. Williamre nézek, összetalálkozik a tekintetünk. Most először kívánom azt, bár tényleg tudna a gondolataimban olvasni.

Griffin azokat nevezi sorozatgyilkosoknak, akik három vagy több emberrel végeznek különböző időpontokban. A gyilkosságok között úgynevezett lehülési időszak van, amikor a gyilkos leáll. Miközben beszél, többször William felé sandít. Látványos utalásokat tesz, arra próbál célozgatni, hogy ő ölte meg Kalebet? Williamet ez egy cseppet sem aggasztja, halvány mosollyal a szája szélén hallgatja az előadást. Mintha direkt provokálni akarná Griffint.

- A gyilkosságok között több hét, hónap, de akár - megint Williamre néz évek is eltelhetnek.

- És honnan lehet tudni, hogy mi alapján választják ki az áldozatokat? - kérdezi Laura.

- Remek kérdés - csapja össze Griffin elégedetten a tenyerét. - Mindig valamilyen közös jellemző fogja össze őket. A nemek külső személyiségjegyek, etnikai hovatartozás vagy esetleg egy baráti társaság.

Ethan és Kaleb egy társaságban voltak. Érzem, egyre dühösebb leszek, már vörös az arcom. Nem hiszem el, hogy egy tanár képes burkoltan gyilkossággal vádolni egy diákot. Közben megérkezik a kérdést tartalmazó üzenet:

Mondd ki, amit gondolsz!

Adj hangot neki, ha azt hiszed, hogy egy tanár erőszakolta meg.

Kétszer is elolvasom, de a szavak nem változnak. Kiver a víz, pánik uralkodik el rajtam. Nem tudhatja, az nem lehet. Körbenézek a termen, figyelem, kinek van esetleg telefon a kezében. Aki a játékot úzi, előttem jár egy lépéssel. Pontosan tudja, mi történt, és azt is, kiket gyanúsítunk. Most is itt kell lennie, valaki a teremben levők közül küldi az üzeneteket. Laura gyanúsan viselkedik, a pad alatt matat.

- Mit gondolnak, miért öl újra és újra egy ilyen ember? - Griffin körbenéz.

William keze a magasba lendül, korábban sosem láttam jelentkezni. Mindenki arcára kellemetlen feszültség ül ki. Kivéve Hunterre, rajta izgatottságot látok, mintha egy bomba robbanását várná.

- Ez egy kényszer, ami által egyfajta elégedettséghez és a hatalom érzéséhez jut az elkövető. Ezt az érzést akarják újra és újra átélni. Elképzelik, hogyan lehetne még tökéletesebben végrehajtani a kínzást, az erőszakot és az emberölést.

A gyilkosnak hitt diák szavai késként hasítanak a levegőbe. Senki nem mer szólani egy szót se. William monológja után újabb üzenet érkezik.

Ha nem teszed meg, mindenki megtudja, mi történt szombat este Aurorával.

Görcsbe rándul a gyomrom. A rohadt életbe!

- És mi van a szexuális devianciával?

Kérdésekre Griffin felém kapja a fejét.

- Egy gyilkos éppen úgy viselkedik, mint egy deviáns ember. Újra és újra át akarja élni a bűntől terhes érzést. A gyomor forgató cselekedet nyújt kielégülést számára, az áldozata magatehetetlensége, az, hogy bármit megtehet vele.

A pad alatt ökölbe szorítom a kezem, körmeim fájóan mélyednek a bőrömbbe, apró félkör nyomatokat hagyva maguk után.

- *Deviatio* - szólal meg William. - Az útról való letérés.

- Hogy kapcsolódik ez most ide? - kérdezi Griffin értetlenül.

A telefonomra nézek.

Mondd ki!

A tekintetem azonnal felkapom, a szemem vadul ugrál a többiek között. Melyikük volt? Ki írja az üzeneteket? Hunter kezei a pádon vannak, ő nem lehet. De akkor ki csinálja?

A feladat rövid és egyértelmű. Ha nem teszem meg Aurora miattam fog szenvedni.

Mondd ki.

Mondd ki!

Mondd ki!!

MONDD KI!

Nagy levegőt veszek, remegő ajkaim szétnyílnak, muszáj megtennem. Hangos csattanással kivágódik a terem ajtaja, Theo lép be. Tekintete izzik, arca dühtől vörösük. Mellkasa vadul pulzál.

- Te! - kiabálja Hunter felé.

Hunter értetlenül bámul rá, de mire feleszmélne, addigra Theo ökle már az arcába csapódik. A lányok felsikoltanak, Laura rémülten kiabál. Aurora berohan a terembe, kiáltozva könyörög Theónak, hogy hagyja abba. Hunter

agresszív támadásba lendül, arca egészen eltorzul. Lábak csapódásától dübörög a terem.

A verekedés keltette izgalom sokakat videózásra késztet. Hunter barátai azt hiszik, ő fog nyerni, dicsőségként akarják a pillanatot megörökíteni. Döbönt képet vágnak, amikor Theo az ablaknak csapja bálványukat. Minden olyan gyorsan történik. Az üveg megreped, most már kivétel nélkül mindenki megijed.

Griffin, William és még néhány fiú közülük ugrik, és nagy nehezen szétszedik őket. Theo szája felrepedt, de Hunter sokkal rosszabbul néz ki. Orrából dől a vér, de az állkapcsa is nagy ütést kapott, vér és nyál elegyét köpi a padlóra.

- Drogot adtál a húgomnak, te beteg fasz!

Griffin erre felkapja a fejét.

- Theo Mackenzie és Hunter Dickson az igazgatóhoz, most! Vége az órának.

Rögtön Aurorához rohanok, aki vadul reszket.

- Miattam csinálta - mondja könnybe lábadt szemmel. - Nem hagyhatom, hogy kicsapják.

- Nem fogják - reflektálok gyorsan, bár az igazat megvallva nem tudom, mire számíthat.

Nem értem Aurorát, mégis miért mondta el. Megkértük, hogy egyelőre Theónak ne mesélje el a történeteket, ez lett volna mindenkinek az érdeke. Mielőtt Aurorát felvinném a szobába, William megérinti a váltam.

- Gyere egy percre.

Egy ablak melletti beugróba húzódunk.

- Te mi az istent csináltál? - kérdezi vádlón. - Értem én, hogy védeni akartál, de attól még nem kellett volna Griffint...

- Nem téged akartalak megvédeni - vágok a szavába, miközben már a telefonom keresem.

Megnyitom az üzeneteket, és felé fordítom.

. - Ez érdekes * hümmögi.

- Ennyi? Érdekesnek találod, hogy valaki tudja, mi történt, sőt mi több, tudja, hogy kit gyanúsítunk?

Nem szól egy szót sem.

- És most mihez kezdünk Griffinnel? - kérdezem feszülten, egyre inkább azt hiszem, ő tette.

- Semmit.

- Semmit? - kérdezek vissza magamból kikelve.

- Nem ő tette - vág a szavamba.

- De, amit az órán csinált... - ingerülten hadonászok a kezemmel.

- Griffin utál engem, dühös, mert azt hiszi, hogy végeztem a legjobb barátja öccsével.

- Várj, Fisher és Griffin ilyen jóban vannak?

Megtudom tőle, hogy egészen a gimnáziumig visszanyúl a barátságuk. Azt hittem, csak munkahelyi kapcsolatban állnak.

- Azt hiszem, jöhet a B terv - csapja össze a tenyerét.

- Van B terv?

- Igen - nagy levegőt vesz -, de nem fog tetszeni.

Igaza van. Ahogy hallgatom, milyen elvetemült ötlet született meg benne, egyre hevesebben rázom a fejem. Nemcsak hogy nem tetszik, amit kitalált, de egyenesen örülségnek tartom. William szerint emelni kell a tétet. Ha megint üzenetet kapok, be kell dobnom a csalit, ami én leszek.

- És mi van, ha nem harap rá?

Magabiztosan elmosolyodik.

- Hidd el, rá fog kapni.

Szuper, csak magamat kell felajánlani.

- Szerinted mi lesz Theóval? - terelem más felé a beszélgetést.

- Büntetőfeladatot kap, na meg persze figyelmeztetést.

- Ennyi?

- Ha nem kezd el őrült módjára vádaskodni az erőszakolással kapcsolatban, akkor igen.

- Nem tudja - suttogom. - Csak arra jött rá, hogy Aurora drogot kapott.

- Gyanítom, felismerte a tüneteket. Ha jót akarsz, akkor kösd Aurora lelkére, hogy ennél többet ne mondjon a bátyjának.

- Olyan rémisztő volt ez az egész. Mintha Theo nem is önmaga lett volna. Olyan volt, mint aki képes lenne bármire, mint aki...

- Ölni is képes lett volna - fejezi be William.

30.

Nem megyek be a többi órára, muszáj kiszellőztetnem a fejem. Az akadémiáról kiérve meglátom Robint. A rózsabokrok mellett ácsorog, kezében néhány szál virágot szorongat. Amint észrevesz, arcára vörös pír kúszik.

- Szia! - intek neki.

Zavartan viszonozza a gesztust, majd hátat fordít és elsiet az ellenkező irányba. Fura, neki meg mi baja? Mit gondol, azért, mert ellopott néhány szál rózsát, rögtön a tanárokhoz futok? A gondolat sebesen fut végig rajtam, a szőrszálaim feszes vigyázzba állnak. A gerincemen borzongás suhan át. Robin az, aki az emléksarokhoz viszi a virágokat. Williamnek mindvégig igaza volt, Kaleb nem Laurát szerette, nem ő volt az, akivel a szerelme nem teljedhetett be. Akkor ez azt jelenti, hogy akivel Laurának viszonya van, az még az akadémián tartózkodik, és talán veszélyben van. De akkor mi történhetett Kalebbel? William szerint valaki megölte őt, de ha nem Hunter, akkor ki tette? És miért? Mit tudhatott, amiért az életével kellett fizetnie?

Csak délután érek vissza a szobába, Aurora a nap nagy részét átaludta. Szívem szerint hagynám pihenni, de King órájáról nem lehet hiányozni. Ha másban nem is, ebben az egyben roppant szigorú. Miután sikerül felkeltenem, segítek neki készülődni. Alaposan figyelem, hogy viselkedik. Mintha kevésbé lenne zaklatott, egészen nyugodtnak, sőt mi több, jókedvűnek tűnik.

- Hol van William? - kérdezi Aurora.

- Fogalmam sincsen, miért?

- Nem fontos, majd óra után megkeresem - mondja könnyeden. - Már bánom, hogy előítéletes voltam.

Szavai arcon csapnak. Eddig utálta őt, ez most egy csettintésre megváltozott? Aurora a kedvenc számát dúdolja a liftben. Egyre furcsábban viselkedik, olyan, mintha elfelejtette volna a tegnap este történeteket. Ahogy kilépünk a főbejáraton, rögtön egy jól öltözött középkorú férfi szúr szemet, aki Mr. Griffinnel beszélget. Háttal áll nekem, hosszú fekete szövetkabátja többször is meglibben heves mozdulataitól. Elfordítja az arcát, és akkor meglátom Hunter apját.

- Ezt most megszívja Hunter - mondja egy fiú, amikor elhalad mellettünk.

Túl sokáig nézem őket, ez Mr. Dicksonnak is feltűnik. A tanárunkhoz fordul, majd felém biccent. Különös tekintettel méregetnek.

- Menjünk! - Aurora belém karolva a csillagvizsgáló felé húz. - Biztos, hogy a verekedés miatt hívták be az apját - feszülten tördeli az ujjait.

Úgy hallottam, Hunter apja mindent képes elsimítani. Talán most is egy zsíros adományt hozott. De ahogy Mr. Griffinnel beszélt, mintha valami közös titkuk lenne. Persze valószínűbb, hogy csak összeesküvés-elméleteket gyártok. Ha William azt mondja, Griffin ártatlan, akkor annak kell lennie.

A csillagvizsgálóba érve rögtön észreveszem, ki hiányzik. Theo és Hunter széke üresen árválkodik, talán máris a büntetőmunkájukat töltik.

Mr. King ma is izgalmas témával vár minket.

- Ma a kedvenc égitestemről, az ezüstös színű óriásról, az éjszaka megtestesítőjéről és annak hatásairól fogok beszélni. A Hold átmérője 3500 kilométer, ami a Föld átmérőjének 25 százaléka. Mit gondolnak, milyen messze van tőlünk?

Különböző bekiabálások érkeznek. Mr. King bekapcsolja a kivetítőt, a terem fényei elhalványulnak, a plafonon megjelenik az említett két égitest.

- A távolság olyan nagy - egyet kattint a kezében lévő kapcsolóval hogy az összes égitest befér közéjük.

A fejünk felett látjuk, miről beszél, a hét bolygó besorol a Föld és a Hold közé.

- Ez körülbelül 384 ezer kilométernek felel meg, de ez nem állandó, mindig változik. Kutatások bizonyítják, hogy van kapcsolat a Földön zajló történések és a Hold állása között.

Ezekből van, amit már én is tudok, például, hogy a korallok ilyenkor szaporodnak. Teliholdkor felerősödik a gravitációs vonzerő, ami befolyásolja a tengereket is, gyakoriak ilyenkor az árapályok. Fisher óráján hallottuk, hogy a görög és római filozófusok szerint a Hold úgy befolyásolja az agy vizét, ahogy a tengerek vizét is.

- Miért van az, hogy rosszul alszunk telihold idején? - szólal meg Spencer.

- A Hold kihatással van a hangulatunkra. Az orvostudomány ezt persze cáfolja. Hogy mondják latinul a Holdat?

- Luna - szólal meg Aurora.

- Helyes! És ki tudja, mit jelent a lunatikus?

A terem csendben hallgat.

- örült, holdkóros - mondja King. - Arisztotelész szerint az epilepsziát és az őrületet is a Hold váltja ki. De ne ugorjunk ennyire vissza az időben. Egy 1984-es kutatás azt találta, hogy teliholdkor jelentősen növekszik a bűntények száma. Az emberek, akárcsak az állatok, ilyenkor erőszakosabbak. Nagyobb veszélyt jelentenek önmagukra és másokra, de ez már inkább Mr. Griffin órájának témája.

Érdekes, Kaleb halála pont egy teliholdas éjszakára esett. Különös véletlen.

Az óra végeztével Aurora felkapja a könyveit, és rögtön Williamhez siet. Talán azért kedvelte meg, mert ő volt mellette, amikor a borzalmas emlékek a felszínre törtek. Támaszt nyújtott neki, és most megbízik benne.

Amikor Aurora int, hogy menjek velük, a fejemet rázom, jelezve, még maradok. Van még néhány kérdésem az órával kapcsolatban. A terem lassan kiürül, rajtam kívül már csak egy diák maradt. A sors fintora, hogy Laura az. Mr. King csakúgy, mint a tanárok többsége, láncdohányos, csoda, hogy hatvan percet kibír cigaretta nélkül, ezért amíg rá várakozunk, addig csendben sétálunk a teremben.

Az Androméda csillagkép előtt megállva önkéntelenül is fülig ér a szám, ahogy eszembe jut William meséje. Mennyire próbálkozott szóba elegyedni velem, annak ellenére, hogy gyilkosnak neveztem.

- Mi olyan vicces? - lép mellém Laura.

Számat összeszorítva hallgatok, neki persze ez nincs ínyére.

- Megnémultál?

- Nincs kedvem beszélgetni - válaszolom szárazon.

Egy ideig csend feszül kettőnk közé, azután Laura váratlan kérdéssel áll elő.

- Hogy van Aurora?

A kérdés lesokkol. Laurára sok jelzót tudnék mondani, de egyik se a kedvesség és az empatikusság lenne. Tudja, hogy mi történt? Nem, biztosan nem.

• Hogy van Hunter? - kérdésre kérdéssel felelek.

Laura felhorkan.

- Nem érdekel.

Őszinteség érződik a hangjából. Nem nézek rá, ő se rám, A képet bámulva állunk egymás mellett, mint két idegen.

- Theo sajnálja, hogy megütötte - mondom.

A szemem sarkából látom, elmosolyodik.

- Dehogyan sajnálja.

Igaz van, tényleg nem sajnálja. Ha tudná az igazat, az is lehet, hogy borzalmas gondolat fészkelte magát a fejembe, ma már másodjára. Theo félelmetes megnyilvánulása miatt véres, kegyetlen gondolatok kínoznak.

- Készíts csipkebogyóteát - mondja.

Most nem bírom ki, hogy ne nézzek rá. Értetlen ábrázatom láttán folytatja:

- Jót tesz a másnaposság és a drogok után.

- Áh! - hangom a megvilágosodástól magasra szökik.

Különös érzés kerít hatalmába. Ha nem ismerném a mellettem álló lányt, azt hinném, kedves próbál lenni.

- Tudom, mit gondolsz rólam.

Remélem, hogy nem. Egy borzalmas emberrel van évek óta, nem hiszem el, hogy ezt nem látja. Ethant halálba kergette egy viszonzatlan szerelemmel, és ha ez így folytatódik, akkor más is erre a sorsa jut.

- Bonyolult a kapcsolatunk.

- Bonyolult? - ismétlem, mint aki nem hallotta jól. - Ez mit jelent?

- Azt, hogy túl sok mindent tudok róla és a családjáról.

Túl sok mindent ahhoz, hogy elhagyhassa őt.

- De elhíheted, a drogokat én sem pártolom.

- Ez a ti dolgotok.

Micsoda diplomatikus válasz. Csendben kellene maradnom, de nem bírok cipzárt húzni a számra.

- Gyakran szokott ilyet csinálni?

- Hogy drogot ad el a többieknek?

A kérdéséből olyan könnyedség árad, mintha csak egy beadandóról beszélgetnénk.

- Megesik - válaszát hanyag vállrándítással párosítja.

Lazának akar tűnni, de épp az ellenkezőjét éri el. Idegesen feszeng.

- Miért vagy vele, ha ellenzed a tetteit?

A kendőzetlen kérdés meglepi. Ajka megfeszül, enyhén szétnyílik.

- Tudod - elmosolyodik -, ezt előtted csak egy ember mert megkérdezni tőlem.

Ethanre tippel.

- Én a helyedben vigyáznék Williammel, pórul jár az a lány, akit ő kiszemel.

A váratlan tanácsra felkapom a fejem. Laura hangja furcsán csendül, habozást, törekenységet fedezek fel benne. Nem érzek álnokságot.

- El fog árulni, ha nem előbb, hát utóbb.

Megborzongok. Csak egy lány jut eszembe, csak rá gondolhatott.

- Grace? - kérdezek vissza halkán, bizonytalanul.

Ajtócsapódás és léptek, King visszatér a terembe. Laura lendületesen fordul el tőlem, odasiet a tanárhoz. Soha nem láttam még ennyire emberinek, egy pillanatra lehullott az álarca. A lány, akit most láttam, szomorú és gyenge. Egy mérgező kapcsolatban él, amiből ki akar szállni. De miért nem teszi? Hunter valamivel zsarolja? Csak az lehet a magyarázat, hogy sakkban tartja. Most, hogy Kaleb sincs, borzalmasan egyedül érezheti magát. Ugyanakkor különös, hogy éppen ők figyelmeztetnek Williammel kapcsolatban. Talán félnek, mert látják, hogy közel járunk az igazsághoz. Tönkre akarják tenni az egyezségünket.

Kellemetlenül hangos celofáncsörgést hallok magam mögött. Ezt követően rettenetesen intenzív narancsillatot érzek. Laura éppen befejezi a Mr. Kinggel való eszmecsserét. A távozása közben egy pillanatra cukorkát látok a szájában. Theo cukrai már mindenhol kísértének, soha nem találkoztam még édességgel, aminek ilyen erős illata lett volna. És akkor, ott abban a pillanatban minden összeáll Úristen...

Eszembe jut az este, amikor Laurát láttam valakivel Aurora azt mondta, Theo nem sokkal utánam hagyta el a csillagvizsgálót, tehát volt ideje felmenni hozzá. Ezért védte Laurát mindig, ezért volt dühös annyiszor Hunterre. Laurának Theóval van viszonya.

- Ms. Harper! - Mr. King hangja férkőzik a gondolataim közé. - A csillagképpel kapcsolatban van kérdése?

A mögöttem felakasztott képre mutat.

- Jaj, nem - megrázom a fejem -, már tudom a történetét.

Beszélnem kell Williammel!

- Sajnálom, tanár úr, de mennem kell.

Szinte kirobbanok a csillagvizsgálóból, vadul kapkodom a lábaimat, ágak recsegnek a talpam alatt. Rányomok a hívásra, a bűgő telefont a fülemhez tartom.

Válasz nem érkezik.

Újra próbálom. Hiába csörgetem a végtelenségig, nem veszi fel. Ezt nem hiszem el, mindig ezt csinálja. Amikor az embernek szüksége van rá, képtelenség utolérni.

A társalgóba érve Ada hangja vonja magára a figyelmem.

- Biztos nem fogják kicsapni, de ennek meglesz a bójtje. Borzalmas, amiket csinál. Szombaton elvileg járni se bírt már, annyit ivott, még szerencse, hogy a tanárunk összekaparta.

Hunter mértéktelen ital fogyasztásában semmi újdonság nincsen.

- Fisher a diákok védőszenkje. Finnicket is volt, hogy az iskola előtt szedte össze - kacarászva meséli Spencer.

Hirtelen megragad egy szó. *Szombat*. Ha igaz, amit a lányok mondanak, és Hunter tényleg annyira részeg volt, hogy nem tudott magáról, akkor ő nem lehetett az, aki Aurorát megerősöskolta. Bevillan elém az apja arca, a

kegyetlenség, ami abból a sötét szempárból áradt. Mi van, ha ő az, akit keresünk? ő és Mr. Griffin a társaság tagjai lehetnek.

A szobánkba lépve az ikrekkel találom szembe magam, amint Megjelenek, elhallgatnak.

Kérlek, ne csináld megint, én már nem bírom ezt tovább!

Ez az egyetlen mondat, amit meghallottam. Aurora könnyörögve kérte valamire a testvérét. Nagy szemekkel néznek rám, majd Theo kínosan vigyorogni kezd.

- Ha zavarok, akkor... - ajánlom fel, ám mindketten hevesen tiltakoznak.

- Én már úgyis megyek - indul az ajtó felé Theo. - Jó éjt, lányok, vigyázzatok magatokra!

Miután ketten maradunk, mellé lépek. Mire kérhette a testvérét? Mi lehet az, amit nem akarja, hogy csináljon?

- Minden rendben van?

- Persze - mondja, de a hangja elcsuklik. - Tudod, ő csak - elharapja a mondat végét.

- Mi van Theóval? - kérdezem.

Talán már tud Lauráról, örülnék neki, ha nem én lennék a rossz hír hozója.

- Csak védeni akar, és emiatt nehezen viseli, ha bármi bajom esik. Az ikrek között különleges kapcsolat van. Hihetetlen, de ami nekem fáj, az valamilyen módon neki is.

A szavaiból nem azt érzem, hogy bármi fogalma lenne a testvére titkos szerelmi kapcsolatáról.

- Nem gondoltam bele, hogy mire lenne képes értem.

Aurora arcán igazi rémület látszik. Mire gondol, mit akart tenni a testvére?

31 .

Éjfélmúlt, de még mindig nem bírok elaludni. Beszélnem kellett volna Williammel, de nem értem el. Valami nincs rendben Theóval, érzem. Rémes gondolatok jutnak eszembe. Mi van akkor, ha már régóta érdekli Laura? Mi van, ha öt évvel ezelőtt is érdekelt, amikor Laura és Ethan titkos viszonyt folytattak? Ezenkívül még Laura nemkívánatos megjegyzése is ott zakatol bennem. *Pórus jár az a lány, akit William kiszemel.* Mire célzott ezzel? Williamnek köze lehet Grace halálához? Egyáltalán miért foglalkozok vele? Biztos, most is csak meg akar vezetni. A fenébe! Megfájdul a fejem, annyi minden nyüzsög bennem. Túl sok mindenben jár az eszem, képtelen vagyok elcsitítani a gondolataimat. Próbálnak egy épkezláb történeté összekapcsolódni. Aurora felé fordulok, az ágy halkán nyikorog. Még mindig nem akarom elhinni, mi történt vele. Huntert kellene bűnösnek kikiáltani, de egy kis hang belül valaki másra gyanakszik. A telefon rezegni kezd a párnám alatt, egy üzenet érkezett, feladója ismeretlen. Meg se kell nyitnom, pontosan tudom, mi áll benne.

Felelsz vagy mersz?

Összerándul a gyomrom. Az sms feladója tudja, mi történt akkor éjszaka. Meg akarom tudni, ki bántotta Aurorát. Ideje csalinak lennem. Erősen szorítom a telefont, ujjaim remegve gépelik a választ:

Találkozni akarok veled!

Biztos, hogy részt akarsz venni a játékban?

Különös érzéstől bizsereg a testem. Mintha valami komolyabb feladat lenne készülőben. A pokolba is! Bátornak kell lennem, a kérdés csak az, hogy vajon ő az lesz-e.

Gyere a könyvtárba, és megtudod, ki bántotta a barátnődet.

Nem gondolkodom, cselekszem, felöltözők és kisurranok. Miközben a könyvtár felé osonok, folyamatosan Williamet hívom, de nem veszi fel. Ezt nem hiszem el! A könyvtár ajtaja elé érve elveszítem a magabiztosságom. Talán mégsem volt jó ötlet egyedül idejönni. A bizonytalanság fortyogó nyugtalansággal tölt el. A kilincsre akasztva egy vörös bársonyszalagot találok, rajta egy aprócska üzenettel, ami arra utasít, kössem a kezemre. Mi a fene ez? A csuklóm köré tekerem az anyagot, majd óvatosan lenyomom a kilincset. Az ajtó zsanérjai nyikorogva jelzik az érkeztem. Halk lépteim visszhangoznak az üres helyiségben. A falilámpákból halovány, pislákoló fény dereng. Sehol senki, talán inába szállt a bátorsága. Felvillan a telefonom kijelzője.

**Kérdésedre csak úgy kaphatsz választ, ha a játékot elkezded.
Ahhoz, hogy megtudd, ki tette, bátornak kell lenned.
A vörös mindig a prédák színe, helyezd a szalagot a kezedre.
Ha jön a ragadozó csak egy dolgot tehetsz.**

**Futsz, mert itt bizony sokat veszíthetsz.
Kezdődjék a fogócska!**

A vörös a prédák színe. Ha jön a ragadozó? Ez meg mi, egy feladvány? És milyen fogócskáról beszél? Ízlelgetem a sorokat, amikor a lámpák egyszeriben kihunynak, koromsötét lesz a könyvtárban. Csupán az ablakon besűrődő hold szolgál némi halovány fénnel. Rémulten pislogok. Idő kell, míg a szemem megszokja a fény hiányát. Az árnyékok kezdenek kirajzolódni a sötétben. Hirtelen halk zenét hallok, olyan, mintha egy gramofonból szólna. A

zene régi, a hatvanas évek egyik nagy slágere, Flanagan és Allen, Run rabbit, run.

Ez már kicsit sem vicces. Hátrálni kezdek, ki kell jutnom innen. Megfogom a kilincset, de hiába fordítom el, nem történik semmi. A zene egyre hangosabb. Vadul rángatom, de a zár nem enged. Nem tudok kijutni! Mi a franc folyik itt? A hangszóró megreccsen, a zene felüvölt:

Fuss nyuszi,

fuss nyuszi,

fuss

fuss

fuss

Cipőtalp csapódik a márványlapokra. A játék elkezdődött, a ragadozó már itt van. A telefont gyorsan a zsebembe csúsztatom. Óvatosan mozdulok, minden lépesemre különös figyelmet fordítok. A szemem ide-oda cikázik, próbálom megtalálni azt, aki a könyvtárban van. Borzalmasak a látási viszonyok. Fel kell jutnom az emeletre, el kell rejtőznöm! Próbálok a lépcső felé haladni, amikor nekimegyek az egyik asztalnak. A rajta álló lámpa megbillen, és a földre esik. Irtózatos nagy zajt csap, ezernyi apró darabra törik.

A mellkasom vadul hullámzik, az eddig bent tartott levegő kiszakad belőlem, reszket mindenem. Elárultam, hol vagyok.

Szapura léptek közelednek. Egy emberi alak körvonalai rajzolódnak ki tőlem néhány méterre. Az adrenalin minden sejtemben dübörög. Rohanni kezdek, jobb kezem kinyújtva keresi a lépcső korlátját. Dobogó lépteket hallok magam mögött. A zene még hangosabb lesz.

*Fuss nyuszi,
fass nyuszi,
fuss*

Túl közel az üldözőm, lihegését már a tarkómon érzem. Alkohol szúrós szaga keveredik össze a kölnijével. Megérintem a lépcső hideg korlátját. Lendületesen ugróm fel az első fokra, amikor a ragadozó elkapja szalaggal áttekert csuklómat. Sötét van, de az iskolai egyenruhát így is kiszúrom. Egy magas, sportos alkatú diáktársam támad rám. Erősen fog, ujjai fájdalmasan nyúzzák a bőrömet, a szalagot akarja megszerezni. Vadul rángatózok, ki kell szabadulnom a fogásból. Hirtelen meglátom, a fiú arcát egy sötét maszk takarja. Zihálva tart. Jobbommal erősen kapaszkodom a korlátba, de már nem bírom sokáig. Túl erős. Fájdalmasan kitekeri a karom, felsikoltok- Egyik ujjá a szalag alá csúszik, az anyag halkán reccsen, mindjárt letépi. Kézfejem az alkarjához nyomódik, minden erőmmel küzdök, belevájom a körmeimet, erősen mélyesztem a bőrébe. Sikerül elérnem a célot, felmordul, és egy pillanatra elenged. Kihaszználva az előnyt, felrohanok a lépcsőn. Kettesével szedem a lépcsőfokokat. Az emeletre érve tovább rohanok, végül, mikor már nem hallom magam mögött, lassítok. Kezemet a számra tapasztva tompítom zihálásom hangját, Ég a mellkasom, lángol minden porcikám. A fülemben a vér zubogása csitulni kezd. Az egyik könyvespolc mögé rejtőzve gépelni kezdek.

Elég volt, ki akarok szállni!

A válasz kővé dermedt.

Ez már nem választható opció!

Zihálva kapkodom a levegőt. Ki kell jutnom innen! Hirtelen fény villan a földszinten, most ő árulta el magát, tudom, melyik lépcsőn készül feljönni. Az ellenkező irányba húzódok. Eszembe jut a pult mögötti másik ajtó, amit a könyvtáros, Mrs. Worm használ, az talán nyitva van. A közeli lejárához osonok, lábamat finoman az első fokra teszem. A fém halkán megnyikordul a súlyomtól. Egy pillanatra összeszorítom a szemem, fülelek, hogy a ragadozó

közeledik-e, de semmi. A lemezek csak halkán nyikorognak, mintha segíteni akarnának. Néhány puha, óvatos lépés, és leérek a földszintre. Körbenézek, nem látok egy árnyat sem. Kezemet kinyújtva tapogatózok a sötétben, a könyvespolc elejére szögeit fémtáblát keresem. Az ujjaim végre megtalálják a hideg lemezt, végigsimítok rajta, próbálom kiolvasni a számot. A negyedik oszlop, akkor már nincs messze a kijárat. Néhány pillanat múlva már a pultot érinti a tenyerem. Lassan megkerülöm, többször visszanézek, de semmit sem látok. Egy pissenés nem sok, annyit se hallok. Elérek az ajtóhoz, remegve fogok rá a kilincsre. Kérlelem az égieket, hogy segítsenek. Nyitva kell lennie, muszáj kijutnom innen. Lassan lenyomom a fémkart, a zár egy kattanást követően engedelmeskedik. A szívem vadul dübörög, majd kiszakad a mellkasomból.

Lépesek...

Egészen közelről.

Ujjak kulcsolódnak a nyakam köré, támadóm hátraránt, tarkóm a kulcscsontjának csapódik. Az egész fejem zsibogni kezd, miközben a torkom fájdalmasan összeszorul, nem bírok nyelni. Sikítani akarok, de képtelen vagyok, mintha egy nehéz test a mellkasomon ülne. Mintha erősebb lenne, sokkal erősebb. Szabad keze a szám felé közelít, nem értem, mit akar, aztán meglátom az apró pirulákat a tenyerében. Fájdalmasan erősen préselem össze a számot, képtelen akár egy szem gyógyszert is betuszkolni rajta. A torkomat szorító keze váratlanul az orromra kerül, elzárja a levegő útját. Próbálom kitépni magam a szorításból, de esélyem sincs, túl erősen tart. Az oxigén egyre fogyatkozik, de nem nyithatom ki a számot, a ragadozó pont ezt akarja. Ég a tüdőm, levegő után könyörög.

A rángatózásom kezd erőtlenné válni, minden megmaradt erőmet egyetlen ütésbe összpontosítom. Ez az egyetlen esélyem. A könyökömet a ragadozó gyomrába vágom. Nem sikerül elég erőteljesre, de ahhoz éppen elég, hogy

egy pillanatra elveszítse az egyensúlyát. Újból megütöm, most már a lágycsakra célzok. Fájdalmas nyüszítés szakad fel a torkából, kezeit ösztönösen lekapja rólam. A pirulák a földre esnek. Kihasznlom a lehetőséget, és az ajtót feltépve rohanni kezdek. Olyan gyorsan futok, ahogy csak bírok, a combom megfeszül a hirtelen erőkifejtéstől. Akkor lassítok, amikor a kollégiumba vezető folyosóra érek. Nem hallok mögöttem lépteket, ezek szerint nem követett. Nem mert kijönni a fényre. Megfordulok, kezemet a torkomhoz emelem, a fájdalmas területet enyhén masszírozni kezdem.

- Elizabeth - ijedtemben hátraugrom.

William fut felém, tekintetén rémület suhan át, többször megérinti az arcom, szüntelen azt kérdezi, jól vagyok-e. Először bólogatok, azután megrázom a fejem. Remeg mindenem.

- Mi történt?

Nagyot nyelek, a torkomba fájdalom nyilaik

- Valaki megtámadott!

32 .

William szobájában vagyok, nem érdekel, mit kaphatok a szabályok megszegéséért, csak mellette érzem biztonságban magam. Nyílik az ajtó, William egy bögre teával a kezében lép mellém.

- Köszönöm - suttogom.

Már az első korty után örületes fájdalmat érzek a torkomban, minden sejtem lánggra lobban. Jó ideig nem szólalok meg. Engedem, hogy a melegség átjárja a testem.

- Egyszerűen nem értem - nagy levegőt veszek. - Miért akar valaki bántani engem?

- Azok alapján, amiket elmondtál, úgy hiszem, te egy feladat voltál.

- Egy feladat?

- A mai este talán beavatási szertartása lett volna egy ragadozónak.

Beavatási szertartás. Kétség sem fér hozzá, létezik az akadémia titkos társasága.

- Biztos nem láttál semmit, amin elindulhatunk?

- Már mondtam - felsóhajtok -, maszk volt az arcán.

Bárki lehetett.

- Rendben - megdörzsöli az állát •, tehát annyit tudunk, hogy egy diák volt a fiúk közül. Tudod, az illat is sokat tud segíteni.

Dühösen felpattanok.

- Fogalmam sincs, milyen illata volt! - mordulok rá. - A piaszagon kívül mást nem éreztem.

- Ezt eddig nem mondtad - felcsillan a szeme -, mennyire volt alkoholszaga?

Erősen kétlem, hogy ez segíteni tud.

- Nem tudom - megrántom a vállam -, nem volt annyira intenzív.

- Éppen csak annyit ivott, hogy bátorsága legyen a játékhoz - hümmögi. - Ez érdekes.

Továbbra is úgy látom, hogy ez az információ nincs túlzottan a segítségünkre. A vörös szalagot lassan letekerem a kezemről.

- Hát ez?

- Fel kellett vennem, mielőtt a könyvtárba léptem.

Elveszi tőlem, a selyem lágyan tekeredik az ujjai között.

- A ragadozó ezzel bizonyította volna, hogy teljesítette a feladatot.

A prédához mindig tartozik egy kegyetlen ragadozó.

- Az lett volna a feladata, hogy megerősokoljon?

- Túl sokat tudsz, és ez másoknak is szemet szúrt. Ez azt jelenti, hogy már nagyon közel vagyunk, ugyanakkor azt is jelenti, hogy innentől senkiben nem bízatsz.

- Eddig se bíztam sok emberben - keserűen felnevetek.

- De most még ezt a kört is le kell szűkítened.

Az akadémián három diákban bízom csupán. Ezt a számot is szeretné redukálni?

- Mit gondolsz, kiben nem kellene megbíznom? - kérdezem feszülten mocrögva.

Theóban? Aurorában? Vagy esetleg benne?

- Ki volt az első a sorban?

Értetlenül pislogok rá.

- Milyen so...

- Amikor feltetted a kérdést, felállítottál egy rangsort. A W, soroltak közül az első az, akit a tudatalattid jelez.

- Ez hülyeség - fejemet rázva ellenkezek. - Theo a légynek sem ártana, ő a barátom.

William a fejbiccentését egy lenéző tekintettel párosítja.

- Mióta is vagytok barátok? Egy hónapja, kettő?

Hangja gúnyval teli.

- Nem mintha téged több ideje ismernék - támadok vissza Theót védve.

- Talán bennem se kellene megbíznod.

Kelletlenül felnevetek, de egy pillanatra elgondolkozom, igazából semmit nem tudok róla. Azt leszámítva, hogy kiváló emberismerő és félelmetes manipulációs képességei vannak. Engem is manipulálhat, úgy, hogy nekem még csak fel sem tűnne.

- Nocsak - karját szorosan összefonja -, máris elbizonytalanodtál?

Válaszul megrázom a fejem. Az ágyról felkelve lassan az ajtó felé indulok.

- Lehet, jobb lenne, ha inkább a saját szobámban...

- Nem bízol bennem? - elém lép.

Minél tovább nézem, annál képtelenebbnek érzem a gondolatot. Többször is bizonyította, hogy számíthatok rá. Túl sok minden történt, azt hiszem, csak összezavarodtam.

- Mit gondolsz rólam?

- Öntelt vagy.

- Meglehet.

- Hazug és manipulatív.

- Ezeket se vitatom - mondja, majd közelebb lép.

Ujja az állam alá csúszik, kényszerítve, hogy a szemébe nézzek, Nem szabadna az érintésének ilyen hatást gyakorolnia rám. Zavarba jövök a saját

gondolataimtól, érzem, hogy az arcomra pír szökik. Biztonságban érzem magam vele, egyedül vele. Nem értem, mi történik velem, a testem ösztönösen mozdul az irányába. Mire észbe kapok, addigra már ajkam az övének nyomtam. William dob- Lentre fél pillanatig tart csupán, aztán kezét máris a derekam köré kulcsolja. Mohón viszonozza a csókot, amitől forróság árad szét a mellkasomban. És akkor hirtelen...

- Ezt - finoman eltol magától - nem kellene. - Hangjában figyelmeztetés feszül. - Zaklatott vagy.

Az arcát nézem, és nem értem. Mintha a kimondott szavai szöges ellentétben állnának azzal, amit igazán akar. De ez nem változtat a tényen, hogy elutasított. Úgy érzem, menten elsüllyedek. Nem is értem, miért tettem. Talán a felfokozott adrenalin lehet az oka. Igen, csak az lehet, ami a meggondolatlan énem előcsalogatta.

- Sajnálom - nyögöm -, én csak...

Elharapom a mondat végét, nincs megfelelő magyarázat arra, amit csináltam. Megbánást kellene éreznem, de nekem csak William csókján jár az eszem. Mintha ez a néhány pillanat képes lett volna eltörölni az este borzalmait.

Az ablakhoz lépek, kifelé nézve a kedvenc mesém sorai jutnak az eszembe. Mire észbe kapok, már rabul is ejt a képzeletem.

A lány fél az éjszaka urától, és a herceg élvezzi ezt. Ó, de még mennyire. A lány sóvárgása rendkívül szórakoztatja. Szíve hevesen dobog, ezt az érzést képtelenség Irányítani. Az érzés nem kért bebocsájtást, nem kérdezte, szívesen látják-e. De mióta megjelent a gazdája, szinte megőrül tőle. Állandóan ő jár a fejében, ő, akit mindenki más elkerül. A csókját akarja, a csókot, ami semmihez nem

hasonlítható. Mára pusztá gondolat is megrészegíti. Egyetlen dolgot akar, végre érezni...

- Tetszik, hogy minden belső gondolatod kivetül az arcodra.

A mondat visszaránt a valóságba. Lassan átnézek a vállam fölött, az ajtóra pillantok. Indulnom kellene, de a lábaim megtagadják az engedelmességet, képtelen vagyok megmozdítani őket.

Miután visszafordulok, hallom a lépteit, a finom dobbanásokba beleremeg a mellkasom.

- Jobb lesz, ha megyek.

Belép a hátam mögé.

- Azt hittem, maradni akarsz.

Így lesz a legjobb, ha itt maradok, lehet örültséget csinállok. Ahogy megfordulok, meglátom, egy érmét tart a kezében.

- Bízzuk a szerencsére a döntést! - forgatni kezdi a parányi ezüstitárgyat. - Ha fej, engedem, hogy elmenj.

Miért csinálja ezt? Az előbb elutasított, most mégis olyan, mintha arra vágyna, hogy maradjak.

- És ha írás?

Rám emeli tekintetét, lassan elmosolyodik.

- Akkor a szobámban kell tokened az éjszakát.

Feldobja az érmét, mielőtt leesne, rengetegszer megfordul a levegőben. Amikor elkapja, látom rajta, ugyanazt akarja, mint én. Izgatott vagyok, a kézfejen már ott pihen az eredmény. Ujjai lecsúsznak, lassan feledi előttem, hogy nála fogom tölteni az éjszakát. A szívem szaporábban ver, arcom pirulni kezd. Az ablak felé fordulok, nem akarom elé tárni a tüzes nyugtalanságom.

- Hunyd le a szemed!

Tekintetünk az ablak tükröződő felületén összetalálkozik. Hideg pillantása meleg mosollyá fakul.

- Szeretném, ha ellazulnál, próbáld meg figyelni rám.

A gondolataim közé finoman bekúszik a hangja, mintha egy hívatlan vendég volna. Egy vendég, akinek időközben megőrül az ember, sőt egészen kellemes érzéssel tölti el.

- Vegyél egy nagy levegőt! - Teszem, amit mond. - Mélyen beszív, és kifúj. Ez az, csináld még egyszer.

A csábító suttogások kellemesen cirógnak. Testem szorosan az övéhez simul, mellkasunk egyszerre emelkedik és süllyed. Egészen lenyugszom, a történetek távoli emlékek lesznek. Csak a hangját követem, ami vezet egy ösvényen. Biztonságban érzem magam vele. A levegő egészen elnehezül.

Keze a derekam mentén lassan előrecsúszik. Melegség önt el, ahogy a csípőmön érzem az ujjait. Az ingem gombjaival kezd foglalatzkodni, lassan átbújtatja őket az anyagon vágott lyukakon. Egyre feljebb és feljebb halad.

- Mit csinálsz? - hangom megremeg, amikor az utolsó gombhoz ér.

Az anyag szétnyílik, először a szoba hűvös levegője, majd a keze csúszik be finoman. Ujjai a csupasz bőrhez érnek, lassú mozdulatokkal cirógnak, kezd, a mellem rögtön megfeszül. A testem ösztönös reakciójára kéjesen szuszogni kezd a fülemben.

- Emlékszel még a fogadásunkra, igaz?

Félszegen bólintok.

- Nem tartasz attól, hogy veszíteni fogsz? - duruzsolja a nyakamba.

Hangjában áhítozás lapul, mintha minden vágya ez lenne. Szabaddá teszi a nyakam, hideg ajka érinti a bőrömet, miközben a mellemet ingerli. Forróság bizsergeti minden sejtem, a vágyódás éhesen lüktet bennem. A testem válaszol helyettem, hátrébb dőlök, mellem teljesen belesimul a tenyerébe.

- Én tőled tartok.

Ajka a fülem mögötti érzékeny területet érinti. Elakad a lélegzetem, amikor kezét megérezem lefelé csúszni. Combjaimat széjjelebb tárva, lassan vezeti be a kezét a szoknyám alá. A kígyótetoválás előbukkan, az erek kidomborodnak megfeszült bőrén. A hideg ujjak szinte egy pillanat alatt átforrósodnak, majd lassan mozogni kezdenek. A selyemanyagon siklanak, finom táncot járnak. Apró, körkörös mozdulataitól fájón bizsereg mindenem. Ahogy megérzi az ölemben a nedvességet, elégedetten felmordul.

- Te nem tőlem félsz - mondja bűgő hangon -, hanem attól, amit tőlem akarsz.

Mindent! Mindent akarok tőled!

Nem tudok megszólalni, mozdulatlanul várok, fájdalmasan égek a combjaim között. A vágyakozás elszibbaszt. Maga felé fordít, és sürgetően, mohón megcsókol. Mintha valami, ami évek óta szunnyad benne, most felébredt. Talán holnap reggel mindent megbánok, de ma igazán érezni akarok. Érezni nyelvének érintését az enyémen, ahogy teste hozzám préselődik, ahogy a levegő egyre fogyatkozik. Lábam a csípőjével egy vonalba emeli, elhúzza a fehérneműmet. Ujját gyengéden, mégis határozottan belém csúsztatja. Megfeszül a gerincem, hangos nyögés szakad fel belőlem. Fejemet az ablaknak vetve engedem, hogy kényeztessen. Mozgása hol gyors, hol lassú. Pontosan érzi, hogyan kell csinálnia.

A párkányra ültet, majd fél térdre ereszkedik előttem. Vastag ajka a bőrömet érinti, az alsóneműm halkán reccsen, ahogy megszabadít tőle. A szoknyámat kétoldalt feltűrve az ölemhez helyezkedik. Nyelve felsiklik combom belső felén, forró leheletétől megremegek. Ezt látván felpillant rám, majd a fenekembe markolva közelebb húz magához.

Ahogy megérezem a nyelvét, hangosan felsóhajtok. Először csak lassan érint meg, aztán egyre mohóbban kóstol belém. Minden sejtem lángol, nem bírok betelni vele. Lassú, körkörös mozdulataiba beleszédülök. A legérzékenyebb

pontom minden lehetséges módon ingerli, hogy a kívánt hatást elérje. Mellkasom vadul hullámzik. Amikor látja, hogy közel járok, ujjai finoman belém csúsznak. Lenyúlok a két lábam közé, a szőke hajtincsekbe markolok. Erősen szorítja a combom, végül hangos nyögésbe torkollik a kielégülésem, ó egy gyors mozdulattal felemelkedik, és a számra tapasztja sajátját.

- Szóval, még mindig nem tudom, mit szeretsz? - suttogja elégedettséggel az arcán.

- Fogd be! - lihegem.

Lábamat derekára kulcsolva átvisz az ágyra. Gyorsan szabadul meg a mellényétől, az ingétől, végül a nadrágjától, összehúzódnak az izmaim, amikor meglátom. Felnézek rá, tekintetében

csillapíthatatlan vágy lüktet. Széjjelebb tárom a lábam, teljesen kitárulkozva előtte. Egy pillanatra mintha megremegne a látványtól, férfiassága még keményebb lesz, combjai megfeszülnek, ahogy közelebb hajol. Szája a mellemhez ér, először lágyan érinti, megremegtet, ahogy játszadozik vele. Aztán forró ajkai lassan összezárulnak körülötte. Férfiasságát a bejáratomnál érzem. Halkan felnyögök, érzem, ahogy a szája szívás közben mosolyra húzódik. Egyik keze lassan felkúszik a mellkasom mentén a nyakamhoz, végül a tenyerét a számra teszi. Egy pillanattal később belém hatol, kezébe nyögve fogadom be. Néhány pillanatig vár, hogy megszokjam a méretét, aztán csípője finom mozgásba kezd.

- Bízol bennem, ugye?

- Igen - sóhajtom, ahogy egy nagyot lök rajtam.

Elmosolyodik, mint aki erre a válaszra áhítozott. Jobbja a derekam alá nyúl, közelebb húz magához, teljesen kitölt. Ujjai a combomba marnak, légzésünk zaja megtölti a sötét szobát. Az ütem egyre gyorsul, felsőtestem megemelkedik. Hajába markolva húzom őt csókba, nyelve rögtön megtalálja az enyémet. Keze legérzékenyebb pontomat simogatja, egyszerre ingerel

kívül és belül. A lüktető érzéstől vonaglok alatta. Mindketten közel járunk, mozgásunk egyre intenzívebb, keményebb és gyorsabb. Átadjuk magunkat az élvezetnek, a vágy pusztító erejének, A robbanó kielégülés végül leterít. Minden gondolat eltűnik, csupán a nyugtató üresség marad.

33.

Másnap a folyosóról érkező hangokra térek magamhoz. Basszus, hajnalban kellett volna visszamennem a lányok részlegébe. Szememet dörzsölve felülök az ágyban, körbenézek, William sehoh. Fél nyolc, hamarosan kezdődnek az órák. Mrs. Larkinéről biztosan elkésem, meg kell várnom, míg kiürül a fiúk hálókörlete.

Nyílik az ajtó, ő lép be rajta, kezében két kávé és papírzacskó. Friss vajjas croissant illata tölti meg a szobát.

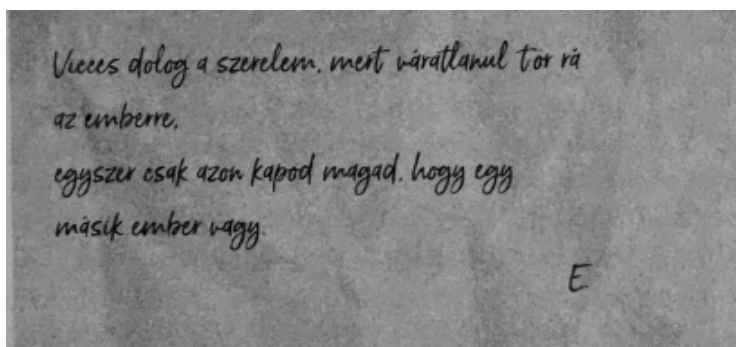
- Hoztam reggelit - mondja, miközben mellém ül az ágyra.
- Köszönöm.

Haja kócos, szeme karikás, a hosszú éjszaka jeleit viseli magán. Még nem néztem tükörbe, de valószínűleg én is pont így nézek ki. Mondani akarok valamit, de egyetlen értelmes gondolat se jut az eszembe. Néhány pillanatig nézzük egymást, majd William magyarázni kezdi, hogy mikor hagyjam el a szobát. Az első óra kezdése után surranjak ki, ezt magamtól is tudtam. Kínos pillanatok, amikor nem is tudjátok pontosan, hogy mi van közterek.

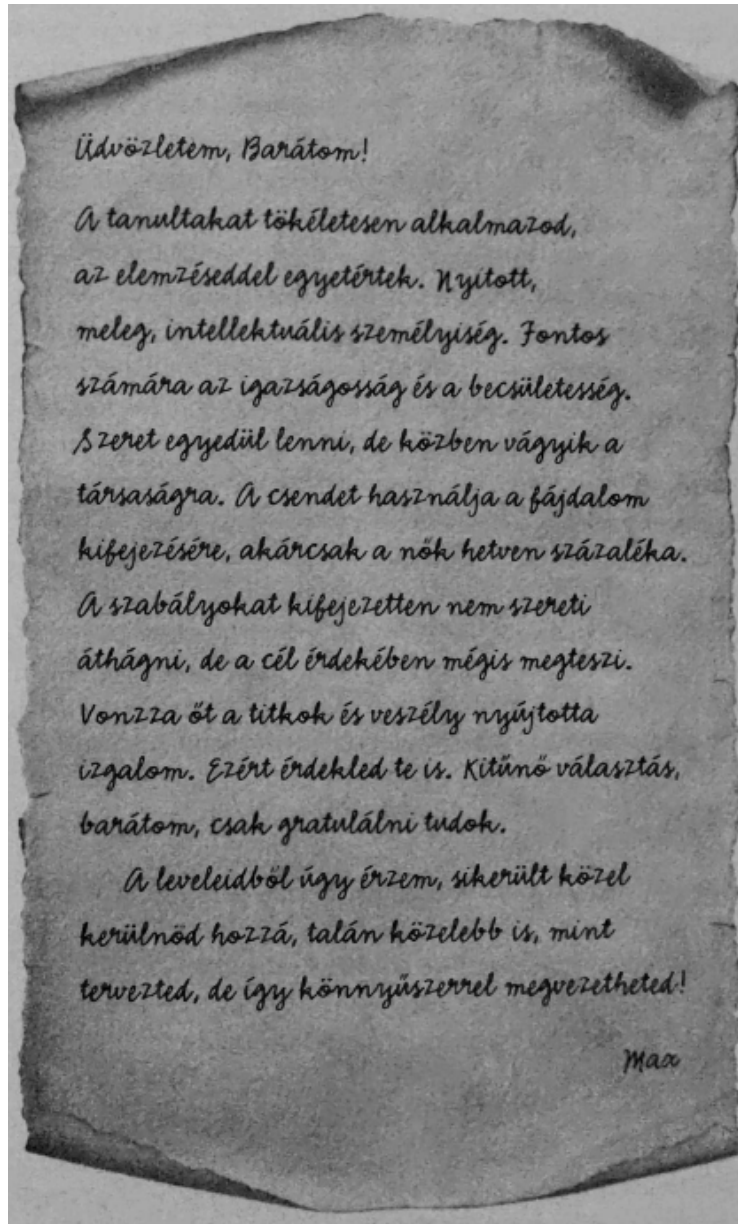
- Órán találkozunk - mondja, és néhány másodperc múlva magamra hagy.

Ezek szerint ezt nem most fogjuk megbeszélni. A kávé minden korttyal éberebbé tesz. Az órára nézek, hamarosan indulhatok, de még van időm. Nem szép dolog kutatni más holmijai között, soha nem is csináltam ilyet. Ezért se értem, mi történik velem. Először csak a parfümjét szagoltam meg, aztán mire

észbe kaptam, már a szekrényeket nyitogattam. William szobája annyira más, nincs kép a családjáról, semmi szentimentális tárgy. Igazából egy-két dolgot leszámítva olyan, mintha nem is itt lakna. Az egyik fiókjában megtalálom Ethan néhány szerelmes levelét. Még korábban kérte el tőlem, hogy tanulmányozhassa őket. A legfelsőt kiviszem és olvasni kezdem.

Borzalmas lehetett így szeretni valakit. Fájdalom markolássza a szívemet. A kezembe veszem a lapot, egyesével ízlelem a szavakat. Ez a részlet olyan ismerősnek tűnik, talán már láttam egy verseskötetben. Elviszem, hátha Mrs. Worm segíteni tud, összehajtom a papírt és a zakóm zsebébe teszem. A gondolattól, hogy a könyvtárba kell mennem, megfeszül a testem. A fiókban észreveszek egy borítékot, a feladónál Broken Tower börtön áll. A volt cellatársával tartja a kapcsolatot? Rágja a kíváncsiság az oldalam, kiviszem a levelet, és olvasni kezdem.

Ez meg mi a franc? A levélben nem említették a nevemet, a szavak mégis tökéletesen leírják a jellememet. Mivel kapcsolatban akar William megvezetni? Különös érzés kúszik be a nyitott ablakon. Lassan mögém settenkedik, velem együtt olvassa a sorokat. Bizalmatlanság és kíváncsiság elegye tölti be a szobát. William szavait hallom visszhangozni. *Meglepődnél, mennyi mindent tudok veled kapcsolatban.* Nem ver át, biztos, hogy nem. Bízhatok benne, nyugtatom magam, miközben visszatolom a fiókot, de

hirtelen megállók a mozdulatban. Mintha láttam volna valamit, valamit, aminek a gondolata nem hagy nyugodni. Csak egy villanás erejéig tűnt fel, az is lehet, rosszul láttam. Hiába győzködöm magam, a bizalmatlanság által vezérelt énem ráfog a fiók fogantyújára. Ez nem lehet igaz! A szívem örületes tempóban dörömböl a mellkasomba. Vadul megragadom a Fisher irodájából kilopott mappát. Mit keres ez nála? Eszembe jut az este, amikor észrevettem, hogy valaki járt a szobámban, ó lett volna? Nem, az nem lehet...

Győzködöm magam, de hiába. Itt van a kezemben az, ami az ellenkezőjét bizonyítja. Akarva-akaratlanul borzalmas dolgok fordulnak meg a fejemben. William mindig azt mondja, figyelni kell a tudatalattira. Azt hiszem, ideje megfogadnom a tanácsát.

Miután visszaosonok a szobámba, rögtön telefonálni kezdek. Csak egy ember van, aki igazán ismerheti Williamet, akitől a levelet kaptam. Beszélnem kell Max Page-dzsel! Az örületes szerencsémnek köszönhetem, hogy a Broken Tower börtönben csütörtökönként, tehát éppen a mai napon van látogatás. Elküldöm az online jelentkezéshez szükséges nyomtatványt, és hamarosan megkapom a visszaigazoló e-mailt. Max Page ma tizenkét órakor látogatható.

Mindenki órán van, észrevétlenül hagyom el az akadémia épületét. A taxira várva türelmetlenül toporgok, apró kavicsok recsegnek a csizmám talpa alatt. Váratlanul a jól ismert narancsillat csapja meg az orromat, lendületesen fordulok hátra.

- Basszus - Theo a levegőbe bokszol -, meg akartalak ijeszteni.
- Ahhoz előbb kell felkelned - mosolyt erőltetek az arcomra.
- Hova mész? - érdeklődik.
- Van egy kis dolgom a városban.

A hazugságot olyan gyorsan vágom rá, hogy egy pillanatra még magam is elhiszem. Az arcát elnézve nem kételkedik bennem.

- Beugrók veled, nekem is van...

- Ne!

A francba!

- Gyanús vagy te nekem - mondja, miközben a zsebében kotorászik.

Biztos vagyok benne, hogy cukrot keres.

- Kérhetek egyet? - bökök cukorkát kereső kezére.

Ezzel néhány pillanatig sikerül elterelnem a figyelmét.

- Megfognád, kérlek? - egy könyvet nyom a kezembe.

Dosztojevszkij, A Karamazov testvérek.

Kinyitom, nem látom a könyvtári pecsét cirádás szélű emblémáját, ezek szerint a sajátja. Az első oldalon egy kézzel írt idézet.

*Ha nincs isten, mindent szabad.**

- Meg is van!

Egy gyors mozdulattal visszaveszi a tulajdonát, mintha a könyv sötét, féltve őrzött titkokat rejtene. Ismét megkérdezi, mi dolgom van a belvárosban. Istenem, mi a francot hazudjak neki? Hirtelen eszembe jut a születésnapjuk.

- Tudod - kezdek bele selymes hangon -, nektek megyek...

Elakad a szavam. Felém nyújtja a kezét, tenyerében ott virít az édesség. A mozdulattól az inge feljebb csúszik, meglátom a csuklóját. Hófehér bőrén vörös csíkok látszanak.

- Mi történt a kezeddal? - nyögöm a sebet bámulva.

Zavartan lehúzza az ingét, igyekszik elrejteni a zúzódást. Ajka megrándul, mintha az igazságot megpróbálná magában tartani.

- Ráestem egy festőállványra - válaszolja végül.

. Hangja természetellenesen magasra ível. Mozdulatlanul állok, a keze és a szeme között váltogatom a tekintetem. A barátomnak a bal keze sérült meg, épp ott, ahol tegnap éjjel a ragadozónak. Ösztönösen hátrébb lépek, ő értetlenül pislog rám. Szerencsére már hallom a közeledő taxi hangját.

- Mennem kell - mondom, miközben tovább hátrálok, mintha a Theo iránti gyanakvásom egy levegőben terjedő vírus lenne. - Később találkozunk,

A visszapillantóban látom, ahogy Theo zsebre teszi a kezét, és nézi, ahogy egyre távolodok. A börtönbe vezető úton végig magamat győzködöm, hogy ez nem történhet meg. Nem lehetett Theo a könyvtárban tegnap éjjel. Ez csak egy rossz álom, amiből nem bírok felébredni. A bizalmatlanság olyan, mint egy régi ismerős. Egy idegesítő ismerős, akit képtelenség lerázni. A kétes gondolatok a bőröm alá kúsznak és egészen a börtön bejáratáig kínoznak.

Több ellenőrzésen és átvilágításon is átesem, mire a beszélőhöz érek. A plexi két oldalán már emberek sorakoznak.

- A négyes ablak lesz - mondja az őr.

Az említett számmal jelölt székhez érve meglátom Max Page-et. Őszes hajú, kedvesnek tűnő Öregember ül a plexi túloldalán. Arca ráncosabb és megviseltebb, mint gondoltam. Miután leülök vele szemben, rögtön felveszi a telefont.

- Jó napot, Mr. Page, Elizabeth...

- Ms. Harper, nagyon örülök.

Bemutatkozásomat egy mosolygással egybekötött biccentéssel szakítja félbe.

- A levelekből tudja, hogy ki vagyok?

- Rögtön a közepébe vágunk?

Nincs sok időm, a felesleges köröket kihagyom.

- William Blackről szeretnék pár kérdést feltenni.

A férfi jóízűen felnevet.

- Gyanítottam, hogy nem a zseniális almás pitém receptje miatt van itt. Máris bajba került?

- Máris? - kérdezek vissza meglepetten.

Az öreg hátradől a széken.

- Sejtettem, hogy így lesz - különös pillantással méreget. - Nem biztos, hogy jó, ha mesélni kezdek.

Érzem, el akar rettenteni, de az én kíváncsiságom csak még nagyobbra duzzad.

- Az attól függ, mit mesél róla..

- Megtalálta az egyik levelet, igaz?

Az egyiket? Ezek szerint több is van.

- Miért beszélnek rólam? Miket mondott magának William?

Mr. Page nyugodtan felsóhajt.

- Ms. Harper, ugye nem gondolja, hogy ezt megosztom magával?

Az örök felé sandítok.

- A fenyegetőzés teljességgel felesleges, Willnek szüksége van magára, legyen elég ennyi.

Hiába próbálkozók, ennél többet képtelen vagyok kihúzni belőle.

- Amikor William bekerült, egy ártatlan fiúcska volt - kezd bele magától a mesélésbe -, olyan, aki a légynek nem tudott volna ártani.

- Ártatlan? Maga hisz az ártatlanságában?

A kérdésem hallatán mosolyráncok tűnnek fel megviselt arcán.

- Tudom, hogy nem ő tette. Akárcsak maga.

Meglepett grimasz ül az arcomra.

- Ne is próbálja tagadni, ahhoz túl jól ismerem az embereket. Látom, hogy kedveli - mutatójával felém bök -, sőt talán ez annál már több is. Esténként róla ábrándozik, igazam van?

A testem megfeszül a szembesítéstől, kelleetlenül megrázom a fejemet.

- Térjünk vissza hozzá - mondom keményen. - Azt mondta, senkinek nem tudott ártani.

- Tudja, kisasszony, amikor egy olyan fiatal fiú kerül be ide, mint William, az kemény tud lenni. A börtön először jól megrág, aztán kiköp, megtapos, és mindezt azért, hogy másnap elkezdhesse előlről.

Max hosszasan magyarázza, milyen sorsa volt Williamnek, még hallgatni is borzalmas. Az újoncok, az úgynevezett betörési időszakban sorozatos megaláztatásnak és súlyos testi fenyítésnek vannak kitéve. Az örök ezzel tisztában vannak, mégsem tesznek ellene semmit.

Williamnek egy szerencséje volt, eljött a nap, hogy Max felkarolta. A sokadik verés és megaláztatás után végre lett valakije. Valaki, aki megvédte.

- Hosszú éjszakákat beszélt a gyilkosságról, hogy ki akarja deríteni, ki tette. Én fegyvert adtam neki, amivel ezt meg is teheti.

- A mentalizmusra céloz?

A kérdés közben önkéntelenül kétkedő arckifejezést vágok.

- Nem hisz benne eléggé, ugye?

Nem!

- Ezt nem mondanám - megrántom a váltam.

- Olvassa el a *Manipuláció csodás művészetét.*, William nagy kedvence volt itt a börtönben. Mostanra biztosan kívülről fújja azegészet.

- William jól ismeri az embereket, ezt nem vitatom. Tényleg kiválóan tud olvasni bennük.

- Nem, nem - az öreg a fejét rázza. - ő nem csak erre képes. Első sorból nézhettem végig a fejlődését, és bármilyen nehéz beismerni - nagyot sóhajt -, a tanítvány túlnötte mesterét. A szuggesztió hatalmát még senkinél nem láttam ilyen magas szinteken.

- Hajói értem, azt állítja, hogy William nemcsak jól ismerni az embereket, hanem képes irányítani őket?

Határozottan bólint.

- A gondolatok, viselkedések és érzések befolyásolásának mestere. A megtévesztésben jártas ember bármit képes elhíttetni a környezetével. Az igazságot hazugsággá formálja, a hamisságot pedig az őszinteség álcája mögé bújtatja.

Tehát a manipuláció mestere.

- Tudja, volt egy konkrét eset, miután Williamet már senki nem bántotta. Elég sokáig tűrte a megaláztatásokat még azután is, hogy elkezdtem őt tanítani. Volt egy könyv, amit szinte állandóan csak ő kölcsönzött ki.

- *A manipuláció csodás művészei*, az előbb mondta.

Mr. Page nemet int a kezével.

- Mi is volt a címe? - fejét gondolkodón vakargatja. - A húszas években játszódó, New York-i szerelmi történet.

Szerelmi történet? Nehezemre esik elhinni, hogy William ilyen romantikus típus lenne.

- *A nagy Gatsby* - csettint egyet -, igen, az volt az.

Hirtelen eszembe jut a moziplakát, amit a szerelmes levelek mellett találtam.

Mr. Page elmeséli, hogy egy nap, amikor a kinti sétájuk után visszatértek a cellájukba, eltűnt a könyv. Lewis Hardie, a bolond gyilkos becenevet viselő rab lopta el. Ő az a fajta, aki a hierarchia csúcsán áll, két méter magas, százharminc kiló, ilyenekbe jobb nem belekötni. Ha akar valamit, gond nélkül elveheti. Az aula közepére kiállva Williamet gúnyolta. William nem csinált semmit, végignézte, ahogy szeretett könyve lapjait egyesével kitépi. Lewis elkövetett egy hatalmas hibát, alábecsülte az ártatlannak tűnő fiúcskát. Pár hét múlva érdekes dolog történt. Lewis sorozatosan rátámadt az örökre. Senki nem értette, hiszen korábban egyszer sem követett el hasonlót.

Alighogy kijött a lyukból, ahova támadás esetén zárnak, újra megtette. Mintha valaki dróton rángatta volna.

- Arra céloz, hogy ezt William csinálta velem?

- Én nem állítok semmit, de amint Lewis térdén állva bocsánatot kért tőle az udvaron, a megmagyarázhatatlan kirohanások megszűntek. Onnantól kezdve a szőke fiúra senki nem emelt kezét - mélyet sóhajtott, mintha nehezebb lenne kimondani azt, ami benne van. - Téves elgondolás azt hinni, hogy a durva ember a legártalmasabb. Egy kedvesnek tűnő manipulátor sokkalta veszélyesebb.

Hipnotizálta volna? Aurorával is megtette, így hozta vissza az elfeledett emlékeit.

- Kevesen képesek ilyen intenzív szuggesztióra. Tudja, honnan lehet tudni, hogy egy mentalista irányítja?

Megrázom a fejem.

- Sehonnan, épp ez a lényeg. Ezért rendkívül veszélyes!

A szavaktól mintha megrepedne a köztünk húzódó üvegfal. Az aggodalmat keltő kijelentés átkúszik a szilánkos réseken. Max talán csak meg akar ijeszteni, de azt hiszem, sikerül is neki.

- Miért mondja ezt most el nekem?

- Azért, mert tudnia kell, kisasszony, hogy kivel áll szemben.

* Ezt az „idézetet” Fjodor Mihajlovics Dosztojevskij *A Karamazov testvérek* című regény fogadtatása és irodalmi kritikái alapján maguk az olvasók kreálták.

WILLIAM

*Non ducor, duco**

Engem nem irányítanak, én irányítok.

Képzeld el, hogy egy nap megváltozik az életed.

A neved William Black, de mindenki csak Willnek hív Will az a vicces, kedves, kicsit fura, szőke hajú fiú. Nemrég kezdted az akadémia előkészítőjét. Az életed olyan irányba tart, amire mindig is vágytál.

Soha nem bántottál senkit, mígnem eljön a nap, amikor megölöd a legjobb barátodat.

Ethan az utóbbi időben furcsán viselkedett, a vizsgák se érdekelték. Grace haldia körül forgott minden gondolata. Féltél, hogy ennek rossz vége lesz. És végül igazad is lett.

Reggel meg minden rendben volt, de estére már Ethan vére áztatta át a ruhádat. Alig bírod felfogni azt, ami kör jötted történik. Sikoltozást hallasz, miközben rendőrautó fényei villannak a szemedbe Ez az a pillanat, ami az egész hátralévő életed megváltoztatja. Hátrafesztik a kezéd, bilincs kerül a csuklódra. Kótyagosnak érzed magad, az egész olyan, mintha részeg illúzió volna.

Ismerős arcokat láatsz, akik összesúgnak, miközben elborzadva néznek. Aztán észreveszed Ethan családját. Elsőként James tekintetével találkozol. Mondani akarsz valamit, de képtelen vagy megszólalni. A tekintetében üresség, nem tud rögtön gyűl a szeretet, amit irántad érzett gátat szab, de idővel gyűlölni fog, ő és mindenki más is. Ethan édesanyja térdre rogy és hisztérikusán sírni kezd, összetört a szíve Oda

akarsz menni hozzá, meg akarod ölelni. De nem teheted, te okoztad a fájdalmukat.

Ethan meghalt, tudod, hogy ez történt, de nem bírod kimondani. Még a bíróságon se fogod fel igazán. A tárgyalás nem úgy alakul, ahogy vártad, az ügyvédeden kívül senki nem véd téged. Igazából még ő sem hisz neked. Ártatlannak vallód magad, de végül már magad is kételkedni kezdesz benne.

Elgondolkoztál már azon, hogy megöled a legjobb barátodat?

Én elgondolkoztam rajta, és végül megtettem.

Azt suttoják mögötted, hogy előre eltervezted. A szerencséd ebben az egész örületben, hogy erre nincs bizonyíték. Ahogy az ártatlanságodra se. Végül az ügyvédnek köszönheted, hogy nem kapsz huszonöt évet. Azt mondják, csak egy heves vita következtében történt a baleset. Azt állítják, meglökted Ethant, aki elesett, és a koponyát ért ütés következtében azonnal életét veszítette. Így a gondatlanságból elkövetett emberölésért négy év nyolc hónap a börtönbüntetés.

Négy év nyolc hónap.

1701 nap.

40 824 óra.

Ennyi időnek kell eltelnie, és szabad leszel újra.

Azt, hogy ez mivel jár, egészen addig fel sem fogod, amíg nem kerülsz a rácsok mögé. Életedben először megtudod, milyen a valódi félelem. Odabent minden megváltozik, minden, amit az életről tanultál szart sem ér. Újra vagy, friss hús, ennél nincs rosszabb, mindenki téged akar. Be kellene hódolnod, de nem teszed, túl nagy az önérzeted. Idebent lehet büszkének lenni, de azért vérrel kell fizetni.

Mindennap beléd kötnek, megvernek, addig rugdosnak, amíg az eszméleted nem veszted, A gyengélkedőn állandó vendég leszel. Már

nem számolod, hány öltés van a testeden. Csak a napokat tartod számon. Azokat a kicseszett napokat. Ahogy a nap felvirrad, kezdetét veszi az egész előlről. Nem engedelmeskedsz, ezért újra a padlóra kerülsz. Egyre durvábbak, tudják, hogy előbb-utóbb beadod a derekad. Meg fognak törni, te pedig élvezettel fogsz meghunyászkodni. De ennek még nincs itt az ideje, ezért ma is több ököl csapódik a képedbe. A nyálad és véred keverékében fetrengsz a padlón. Elviselhetetlen fájdalom nyilall az oldaladba, megrepedhetett egy bordád. Nincs erőd megszólalni, de a szemeddel az öröket nézed. Most először, némán ugyan, de segítséget kérsz, feléjük nyúlsz, de nem történik semmi. Röhögnek, miközben fogadásokat kötnek, hogy a csontjaid milyen gyorsan forrnak majd össze.

Senki nincs, aki megvédene, egyedül vagy. Az életben most először senkire nem számíthatsz. Ideje belátnod, hogy a hierarchiával nem baszakodhatsz. Ha túl akarod élni, csak egy dolgot tehetsz... Túrsz!

Csicskáztatnak?

Túrnöd kell.

Megaláznak?

Túrnöd kell.

Megvernek?

Túrnöd kell.

Sokszor eszedbe jut a külvilág, ábrándozol róla, elképzeled, mi lesz a szabadulás után. Egyetlen cél lebeg a szemed előtt, az, hogy mit fogsz tenni, amikor kijutsz innen.

Aztán megismersz valakit, aki megváltoztatja az életed. Egy olyan hatalom kerül a kezedbe, amivel uralhatod az elmét. Úgy. kényszerítéd térdre az embereket, hogy ők észre sem veszik. Bármire ráveheted őket. Elkezdenek tisztelni, sőt mi több, már félnek tőled.

34 .

Max Page szavai körém tekerednek, mérgező drótként fonják körbe a szívemet.

„*Kihasználja magát a saját hasznára. Használja ki maga is őt!*” William talán nem az, akinek hittem, nem kellett volna közel engednem. Ha igaz, amiket a cellatársa mondott, akkor csak egy bábu vagyok a sakkasztalán, amit kénye kedve szerint mozgat.

Az akadémia bejáratánál nagyokat szippantok a hűvös, októberi levegőből. A levegő friss, de a gondolataim mégis elnehezülnek a temérdek kérdéstől. Néhány méterre tőlem meglátom Huntert, magában beszélve fel és alá járkal. Tényleg kezd elmenni az esze. Amikor kiszállok a taxiból, észreveszem Mr. Griffint is, aki az egyik oszlopnak támaszkodva hallgatja. Próbálok halkán lépkedni, de az apró kövek sajnos nagy zajt csapnak a cipőm talpa alatt. Hunter és Mr. Griffin egyszerre kapják rám a tekintetüket. Mr. Griffin a diákja vállára teszi a kezét, és arrébb tereli. Vajon miről pusmoghattak?

A könyvtár barna pultjánál ácsorogva várom, hogy Mrs. Worm felpillantson a szemüvege mögül.

- Miben segíthetek, kedvesem? - kérdezi meleg hangon.

- A könyvtárban nincs meg egész véletlenül^ *manipuláció csodás művészeté?*

Mrs. Worm vörösre lakkozott körmei gyorsan kopognak a billentyűzeten. Hangosan sóhajtozik, miközben a kijelzőt nézi. Várakozás közben többször is a hátam mögé nézek, a tegnap este

emlékképei kísértenek. A polcok között ólálkodva próbálnak rémisztő szavakat suttogni felém.

A ragadozó.

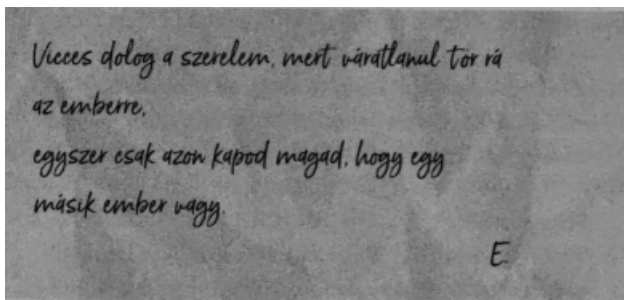
Fuss nyuszi

Fuss...

- Meg is van - szóval meg kisvártatva. - Az emeleten, E részleg 32-es.

Megköszönöm, de még mielőtt magára hagynám, előhalászom a zsebemből Ethan egyik szerelmes levelét.

- Nem tudja véletlenül, hogy ez a részlet melyik verseskötetben szerepel? Annyira ismerős.

Mrs. Worm átveszi tőlem a papírt. Szemüvegét az orrhegyére tolva olvassa a sorokat.

- Ez nem az eredeti - hümmögi.

- Hogy mondja?

- Ez nem az eredeti szöveg - ismétli magát. - Az eredeti úgy hangzik, hogy vicces dolog felnőni, mert váratlanul tör rá az emberre, egyszer csak azon kapod magad, hogy egy másik ember vagy.

- És ki írta?

- Francis Scott Key Fitzgerald.

Ő írta *A nagy Gatsbyt*.

- A földszinten találod a kötetet - Mrs. Worm iránymutatása szakítja félbe a gondolatom -, a hármaskör részlegénél.

Először az emeletre sietek, kettesével szedem a lépcsőfokokat. A korláthoz érve libabőr fut végig rajtam, eszembe jut a ragadozó, akinek a bőrébe mélyesztettem a körmömet. *Theo*. A neve villanásként jelenik meg előttem, erősen megrázom a fejemet. Nem gondolhatok erre, már a pusztán feltételezés is büntudatot kelt bennem. Lépteim hangosan koppannak, ezért többen is lepisszegnek. Az emeleten csak néhányan lézengenek, az E részlegénél valószínűleg egyedül leszek. Végigfuttatom az ujjam a könyvek gerincén. Végül megtalálom a vastag, téglaméretű könyvet, tetején por ül, a lapok már elkezdtek sárgulni. Leülök a két szekrény között, és a félhomályban olvasni kezdek. A lapok halkán ropognak, ahogy forgatom őket. Rögtön az első oldalon az alábbi mondat fogad.

A manipulációnál a befogadó nincs tudatában a befolyásoló szándéknak, de végül mégis annak megfelelő reakciót ad vagy cselekszik.

Szuggesztió

Olyan pszichológiai folyamat, aminek célja a gondolatainak, érzéseinek vagy viselkedésének befolyásolása, irányítása.

A szuggesztiós hatás lényege az, hogy egy közlésre nem engedelmességből vagy kérésből reagálunk, hanem szándékunk ellenére, önkéntelenül befogadjuk a kommunikáció lényegi tartalmát, és ez hatni kezd ránk.

A felfokozott érzelmi állapotban spontán transzállapotba kerülhetünk, amelyben a szuggesztiókra való befogadási hajlamunk növekszik. A transzállapot tulajdonképpen egyfajta módosult tudatállapot, melynek jellemzője, hogy eltér a normál, éber tudatállapottól.

*Például: alkohol, drog vagy gyógyszer által kiváltott állapot, alvás, alvást közvetlenül megelőző állapot, extázis, meditáció, vagy akár a **szerelem**.*

Ezekben az állapotokban megváltozik a gondolkodásunk, a koncentrációnk, a figyelmünk és a valóságérzékelésünk.

Bár a szuggesztiókra való fogékonyság egyénenként eltérő, valamelyest mindannyian fogékonyak vagyunk rájuk. Érzelmileg terhelt, vagy kiszolgáltatott állapotban sokkal intenzívebben hatnak ránk azok a mondatok, amiket attól hallunk, aki szerintünk nagyobb kontrollal rendelkezik az adott helyzetben.

A mellkasom hullámszik, a padló mintha meginogna. Muszáj leülnöm! Vadul olvasom a sorokat, minél több információt fogadok be, annál kétségbeesettebb leszek. Olyan, mintha a föld megnyílna alattam és magába szippantana. A *Hogyan kerülj közel az alanyhoz* résznél már valósággal szédülök. Nem akarom elhinni, hogy William mindvégig manipulált.

Kérdezd őt saját magáról.

Hagyd, hogy főleg ő beszéljen. Hadd érezze magát különlegesnek.

Mondd ki gyakran a nevét.

Akkor se mondj ellent, ha nem értesz egyet.

Hajolj közel hozzá, lássa, hogy figyelsz rá.

Bátorítsd, hogy meséljen magáról.

Gyakran nézz a szemébe.

Színlelj érdeklődést.

Hogyan növeld a vonzerődöt?

Példa: Kettős támadás.

A társad megközelíti őt, kellemetlenül viselkedik a célponttal, amitől a célpont feszeng. Menekülni akarna a helyzetből. Pontosan ez az a pillanat, amikor te belépsz, és alkalmazod a kontraszthatást. Teljesen ellentétesen viselkedsz, mint ahogy a társad. Könnyed és szórakoztató vagy. A célpont automatikusan magasabb értékűnek fog látni téged. Ez tudat alatt fokozza benne az irántad érzett vonzerőt.

A Williammel való első találkozásom képei kéretlenül tolakodnak elém. Eszembe jut a részeges férfi, aki kellemetlen kérdésekkel zaklatott. Emlékszem a gyomromat feszítő rossz érzésre, amit kiváltott belőlem. Aztán megjelent ő. Éppen a legjobb pillanatban, könnyedén beleszólt a beszélgetésbe, végül elküldte az idegent.

Ismét magam előtt látom az arcát, önelégült mosolyát. Látom, ahogy közel hajol hozzám, bizalmat kelt bennem minden tétével. Emlékszem, ahogy lelkesen érdeklődik felőlem. Ő nem beszélt magáról csak a városról, de ezt akkor észre sem vettem. A felismerés porrá zúz. Szemem ismét a papírra siklik.

Pszichológiai manipuláció:

A pszichológiai manipuláció során a manipulátor nyomás alá helyezi a másik embert, hogy az megváltoztassa a hitét és viselkedését.

Érzelmi manipuláció:

Az érzelmileg manipuláló személy ugyanazokat a taktikákat használja, de sokszor arra játszik, hogy intenzív indulatokat váltson ki a másiktól. Emellett leszívja a másik energiáját és kilendíti az érzelmi jóllét állapotából.

Tükör manipulációs technika:

Egy valódi kaméleonná kell válnod, aki alkalmazkodik a környezetéhez, hogy manipulálni tudd a körülötted lévőket. A tükrözés a célpont viselkedésének az utánzásáról szól. Ezzel hamis bizalomérzést keltesz benne. A célpontban furcsa érzések fognak kavarni. Úgy fogja érezni, mintha ezer éve ismerne. Mire észbe kap, mára tenyeredből fog enni.

Attribúciós technika:

A célpont rendkívül intenzív érzéseket kell, hogy megtapasztaljon veled.

Példa: Vidd el egy vidámparkba.

A parkban olyan tevékenységeket fogtok végezni, ami nagy érzelmi értékkel rendelkezik. A célpontnál megjelennek a félelemhez és az izgalomhoz kapcsolódó érzelmek, testi tünetek. Megnövekedik a pulzusszám, izom-összehúzódás, adrenalin felszabadulása. Minden,

amita célpont érez a tevékenység során, hasonlít ahhoz, amita testünk generál romantikus vagy szexuális izgalom során. Az agy pedig minden ilyen érzést hozzád fog kapcsolni. Végeredményként a célpont azt fogja hinni, hogy te vagy az izgalmi állapotának az oka, ami elképesztően növeli a vonzerőt.

Hogyan váljon valaki a függőddé:

Tony Robbins szerint hat alapvető emberi szükséglet létezik. Ha ezek közül legalább hármat kielégítesz, akkor a függőddé válik.

1. Bizonyosság.

Úgy kell éreznie a célpontnak, hogy számíthat rád.

2. Változatosság.

Legyél kiszámíthatatlan. Az ilyesfajta izgalom mindenkit lázba hoz.

3. Fontosság.

A célpont érezze fontosnak magát.

4. Szerelem és kapcsolat.

Érzelmileg és fizikailag is szeretve kell éreznie magát.

5. Növekedés.

A célpontnak úgy kell éreznie, hogy fejlődik a jelenlétében.

6. Hozzájárulás.

Úgy kell éreznie, hogy hozzájárul, értéket ad az életedhez.

Hirtelen megszólal a telefonom, mintha megérezné, hogy rajt jár az eszem, William neve sürgetően villog a kijelzőn. Önkéntelenül is a fogadás gomb felé emelem az ujjam, de a könyvben szerep! szavak megállítanak.

Hogyan hazudj:

Előkészítés és tervezés

Egy manipulátor nem sajnálja az időt az előkészítésre és a tervezésre. Előre kell látnod a lehetséges kérdéseket. Ezekre koherens, meggyőző válaszokkal kell készülnöd.

A nonverbális jelzések ellenőrzése

Alaposan meg kell figyelned a nem verbális jeleidet, mint például a gesztusokat, testbeszédet, arckifejezést. Az őszinteség látszatára kell törekedned, ez pedig csak ügy lehet, ha kellőképpen ismered saját magad és a tested. Ezekkel növelheted a hitelességedet. Konkrét részleteket kell tartalmaznia a narratívádnak. A részletesség az őszinteség benyomását kelti.

Használd ki annak a személynek az érzelmeit, akinek hazudsz. Játssz az együttérzésére, félelmére, szimpátiájára, vagy a szexuális vonzalmára.

A félelem igazi afrodiziákumként is hathat. Stimulálja az agyat. Emlékeztet, hogy az élet rövid, és minden ember fő célja a szaporodás.

Mire végigolvasom, a hívás megszakad. Az utolsó mondatok lyukat égetnek a mellkasomba. Az igazság felfoghatatlan, a lángoló fájdalom vírusként terjed bennem. A tegnapi éjszaka történtek a terv részei voltak. Azért csinálta, hogy maximálisan a bűvkörébe vonjon.

Eszembe jutnak a volt cellatárs szavai. „Csak a bosszú élteti.”

Istenem, mi van, ha a megoldás végig itt volt a szemem előtt? Mi van, ha ő ölte meg Kalebet? Mi van, ha mindenki vel végezni akar, akinek köze lehet Ethan halálához? Rosszul vagyok, émelyegni kezdek. A könyvet a földre ejtem, legyezni kezdem magam. Annyira kevés itt a levegő. A lapon az utolsó mondat néz rám:

Ha a célpont észreveszi, hogy manipulálják, a gyors eltávolodás lehet számára a legjobb megoldás.

35.

A könyvtárból kilépve teljesen össze vagyok zavarodva.

A fejem kótyagos, a gondolataim összevissza csapódnak egymásnak. Ethan és William barátsága biztosan megsínylette, hogy mindketten ugyanazt a lányt akarták. Túl sok titok rejlik a hármójuk kapcsolatában.

Amint belépek a társalgóba, meglátom Theót, a háttérben pedig Huntert. A szívem dübörögve jelzi, túl sok minden történik, a nyomás egyre nagyobb. És most már egyedül vagyok, nem számíthatok senkire. Ki kell ugrasztanom a nyulat a bokorból. Meg kell tudnom, hogy Theo támadt-e meg előző este, és kinek van köze a vörös bikához. Bátortalanul lépek hozzá, nem bízom benne. Amint meglát, vigyorgásra húzza a száját.

- Mi újság? - kérdezi dalolászva.
- Nem sok - rántom meg a vállamat.

A viselkedését tanulmányozom. Nem izzad a homloka, nem remeg a keze. Ha ő támadott meg este, akkor a jelenlétemnek feszélyeznie kellene. A ceruzája gyorsan siklik, serceg a papír, ahogy az akadémia vázlatát skicceli. Nagy levegőt veszek, nem köntörfalazok, egyenesen rákérdézek, hol járt tegnap este. Próbálok nyugodtnak tűnni, de a hangom remegése elárulja a bennem kavargó zűrzavart.

Theo nem néz fel, hümmögve gondolkodóba esik, végül lazán kiböki, hogy a szobájában tanult. Egész hiteles alakítást nyújt, de mégis úgy érzem, valami nem stimmel. Nem tudom elhinni, amit mond. Többször is Hunter felé nézek, aki önfeledten szórakozik a talpnyalói társaságában. Egy eszement ötlet jut az eszembe.

- Úristen, milyen élethű ez a vörös bika.

A megjegyzésem hangos, az utolsó két szót különös nyomatékkal ejtem ki. Kitörök a ceruza hegye. Rémület hullámszik át rajtam. Theo halkán káromkodni kezd, de az arcán a pánik helyett értetlenség. Hunterre sandítok, rajta pontosan azt látom, amire számítottam. Szó nélkül kiviharzik a helyiségből. *Ő az!*

- Te beszédteél valamit? - kérdezi tőlem Theo.

- Micsoda?

Maga elé tartva felemeli a rajzot. Fejét balra billentve nézi, miközben nevetve megjegyzi:

- Elképzelni nem tudom, hogy láttál te ebbe egy állatot.

Most már biztos, hogy Hunter járt a könyvtárban előző éjszaka, ugyanakkor egy apró kétely még mindig ott van a fejemben.

- Theo - hangom az izgalomtól magasra szökik -, te csináltál valamilyen próbatételt?

- Próbátételt? - ismétel meg értetlen arckifejezéssel.

A hazugság jeleit keresem rajta, de egyet sem találok. Mosolyt erőltetve magamra csak annyit mondok, majd megmagyarázom, és már magára is hagyom. A hátam mögött hallom, hogy Spencer az összetört festőállványról beszél Theónak. Igazat mondott, így sérült meg a keze, örültség volt meggyanúsítani, ideje a valódi ragadozó után indulni!

Hunter az akadémia felé ment, így most szabad a terep. Beosonok a fiúk körletébe, egészen a második emelet 214-es szobáig megyek. Kaleb halála óta Hunter egyedül használja. A kilincsre teszem a kezem, és fohászkodok,

hogy a zár engedelmességedjen. Csakhogy az ajtó meg se moccan, Hunter ügylet arra, hogy bezárja. Hát persze, ez így túl könnyen ment volna. A rohadt életbe! Dühösen dobbantok egyet, mire kinyílik a szomszédos szoba ajtaja. Egy fekete, göndör hajú fiú lép ki rajta. Felsőtete meztelen, derekára egy törülközőt csavart. Megdermedve állok, és csak bámulok, ő észre vesz, füttyörészve a fürdő felé menetel. A távolodó alakját nézve ráeszmélek, hogy az ő ajtaja nyitva maradt. Ez örültség, mondogatom magamnak, a lebukás veszélye túl nagy! De hiába, a lábaim nem figyelnek a józan eszemre. Pillanatokon belül a göndör hajú fiú szobájának erkélyén ácsorgók. Előrehajolva próbálom felmérni a szomszédos erkély közti távolságot. Nincs messze, egy nagyobb lépés csupán. A mélybe nézve megnyugtatom magam, hogy csak a második emeleten vagyok, innen nem zuhanhatok nagyot. Még szerencse, hogy nem vagyok tériszonyos. Feltornászom magam a korlátra, közben erősen kapaszkodók az ereszcsonnában. Jobb tenyeremmel a falnak támaszkodok, miközben átlépek Hunter erkélyének peremére, az érdes fal felsérti a kezem. Felszisszenek, az apró kavicsok fájdalmasan mélyednek a bőrömbbe. Miután lemászok, könnyedén besurranok a nyitva hagyott erkélyajtón. Szerencse, hogy ezt nem lehet kulcsra zárni.

A szoba sötét, baljós, rossz hangulat lengi be. Sietnem kell, ki tudja, mennyi időm van. Gyorsan áttúrom a fiókokat, belenézek a szekrénybe, de semmi. A francba! Valamit találnom kell, valamit, ami bizonyítja, hogy a társaság tagja. Megpróbálok Hunter fejével gondolkozni, ha ő lennék, hova rejténém a titkaim? Hunter nem egy eszes fiú, de nem is teljesen idióta. Olyan rejtekhely kell neki, amit szem előtt tarthat, amihez bármikor hozzáférhet. Olyan hely, amiről azt hiszi, tökéletes választás. Hirtelen rezgést hallok, a zsebemhez kapok, de nem az én telefonom csörög. Egy ismeretlen szám hívja őt, erős kísértést érzek, hogy felvegyem, de végül csak várok. Miután abbamarad a csörgés, úgy döntök, belenézek az üzenetekbe. Rögtön a legutolsót nyitom meg.

A cél a vörös szalag megszerzése,
minden más a játék része.

William jól gondolta, ami tegnap éjszaka történt, az egy beavatási szertartás volt. Hunter már a célegyenesben van. Kulcszörgést

hallok, szívem a torkomba ugrik. A telefont az ágyra dobva még éppen időben kirohanok az erkélyre. Szorosan a falhoz simulok. Hallom, hogy az ajtó nyikorog, Hunter belép a szobába. A kulcsot az asztalra teszi, majd lendületesen az ágyra vágódik. A bútor hangosan nyekken. Óvatos léptekkel a korlát felé araszolok, megvan az új tervem. Ahhoz, hogy a ragadozót elkapjam, ismét prédának kell lennem.

36.

William késve érkezik kriminológiára, és mint mindig, most is a terem végében foglal helyet. Magamon érzem a tekintetét, az életemet tenném rá, hogy engem néz. Nem csinálhatom ezt sokáig, előbb-utóbb szembesíteni fogom vele, hogy mindent tudok. De most még nem ez a fontos.

- Szép jó napot mindenkinek!

Mrs. Larkin hangjára felkapom a fejem, ő mit keres itt? Hol van Mr. Griffin? A tanárnő a fel nem tett kérdésekre válaszolva

rögtön belekezd a mondandójába. A kollegája betegsége hivatkozva otthon maradt, Hunter erre hangosan felhorkan.

- Bevallom önöknek, a kriminológia messze nem az én területem - mondja nevetve és kissé feszengve Mrs. Larkin -, de szerencsére a tanár úr ma egy olyan témát választott, ami engem is kifejezetten érdekel.

Furcsállom, hogy nem a múltkori tananyagot fejezzük be.

- A vezérekről fogunk ma tanulni. Azokról, akik mindig kihasználják az emberi sebezhetőséget. A vezér azt mondja, amit hallani akarunk. Úgy érezzük, hogy belelát az elménkbe. Követőit akár brutális gyilkosságokra is rá tudja venni anélkül, hogy büntudatod éreznének.

Mr. Griffin az! ő küldi az üzeneteket, ő a vezér, a pók a háló közepén, ő a társaság feje, a társaságé, ami végzett Ethannel, Grace-szel és Kalebbel is. Bár az utóbbiban még mindig nem vagyok biztos. A William iránti érzelmeim

elhomályosították az ítélőképességem, de most, hogy a szemkötő lehullt rólam, már objektíven látom a dolgokat. Hiába fáj, nem hazudhatok magamnak. Kaleb halálával kapcsolatban William is egy a gyanúsítottak közül.

- A vezérnek nem azt kell mondani, hogy egy vagyok közületek, hanem azt, hogy felettetek állok. Általában mind patológiás nárcizmusban szenvednek. Tudja valaki, mi a patológiás nárcizmus? - kérdezi a tanárnő.

- Olyan személyiségzavar, amelynél az érintett fő problémája, hogy túlzott figyelmet fordít önmagára, amely másokra nézve káros, hátrányos következményekkel jár.

Robin válaszát a tanárnő lelkes bólogatással jutalmazza.

- Mit gondolnak, mitől lesz valaki jó vezér?

- Meggyőzően kell kommunikálni az álláspontjaidat. Amit mondasz, abban neked is hinned kell - feleli Hunter.

- Ez kulcsfontosságú! - rikkant fel Mrs. Larkin.

A táblához lép, a kréta vadul siklik a felületen.

- Hinned kell abban, amit mondasz! - ismétli a táblára felkerült szavakat. - Vegyünk néhány példát. Ha diktátorokról és kegyetlen vezérekről van szó, akkor általában mindenkinek egy név jut rögtön az eszébe.

Valaki halkán Hitler nevét suttogja.

- Pontosan - helyesel. - Elképesztő, hogy milyen uralma volt a követői felett. Bármire készek lettek volna érte. Vakon követték az eszméit, meg sem kérdőjelezve azokat.

Azt hiszem, a mai világban nincs ember, aki egyetértene ennek a megborult elmének a cselekedeteivel.

- Az ókori görögök is hasonlóan gondolkoztak, nem? - kérdezi Theo.

- Többé-kevésbe igen - bólint a tanárnő. - Mi értelme van ezeknek a közösségeknek?

A kérdés után végigfuttatja rajtunk a tekintetét. Kezét összecsapva jelzi, hogy várja az ötleteket. Végül elkezdődnek a bekiabálások:

- Összetartozás.
- Közös hit.
- Közös cél.
- * Exkluzivitás.

Griffin direkt csinálja, direkt adta mára ezt az anyagot Mrs. Larkinnal. Ezzel nekem akar üzeni, tudja, hogy tudok a társaságról, amiben Hunter és az apja is benne van. Az indulataim végül egy bekiabált kérdéssel törnek ki belőlem.

- És honnan tudja egy vezér, hogy nem fordulnak ellene a követői?
- Ez egy nagyon jó kérdés, Ms. Harper - bólint elismerően.

Tedd próbára a követőid hűségét.

A táblára firkantott szavak után folytatja:

- Egy vezetőnek mindig tudnia kell, kire számíthat. Folyamatosan próbáknak kell alávetnie a követőit.

Próbáknak, például örült játékoknak. Griffin nincs jelen az órán, mégis úgy érzem, direkt provokál.

- Mondok egy példát - a tanárnő apró tenyere hangosan csattan, ahogy összecsapja. - Charles Manson egy amerikai bűnöző és máig az egyik legnagyobb szektavezér, a követői bőrrebe x jelet vágott, mondván, hogy nem éreznek fájdalmat. Akárkit kérdeztek meg róla, mit éreztek, amikor az x a testükre került, mindenki egytől egyig azt állította, nem járt fájdalommal.

- És ez igaz? Valóban nem fájt nekik? - kérdezi Laura.

Eddig olyan csöndben volt, fel sem tűnt, hogy itt van. A tanárnő széttárja a kezét, erre nem tud válaszolni. Ha egy embert megvágnak, az mindig

fájdalommal jár, bizonyára náluk is így volt, mégis, a hitük miatt, az ellenkezőjét állították.

- Manson csapatépítő próbatételei egy különleges programban csúcsosodtak ki. A résztvevők éjszakánként idegenek házaiba osontak be.

A szívem kihagy egy ütemet. William járt a szobámba, mi van, ha ő is a társaság tagja? Kezd a terem egyre szűkösebb lenni. A levegő mintha kiszorulna, a füzetemmel legyezem magam.

- Jól vagy? - kérdezi Theo.

- Persze - nyögöm halkán, miközben szakad rólam a víz.

Egyre több eszement elmélet születik meg bennem.

- De mindig eljön a pont, amikor a vezér elbukik.

Laura hangja ránt ki gondolataim sötét hullámai közül. Nem hittem volna, hogy éppen ő fog nekem erőt adni, de amit mondott, az igaz. Végül minden vezér elbukik.

- Előbb-utóbb megrendül a vezérek hatalma - biccent egyetértően Mrs. Larkin. - A csúfolódó nóták is éppen erre szolgálnak. Meggyengítik a vezért. Volt egy dal a második világháború alatt, amit Hitler gúnyolására írtak át - a tanárnő a jegyzeteket lapozgatja. - Az eredeti dal a *Run, rabbit run*. Ezt írták át, *Fuss Adolf, fuss-ra*.

A zene. Ez pontosan az, ami a könyvtárban is szólt éjszaka.

- Jézus, Liz, tuti jól vagy? - kérdezi Theo remegő kezem láttán.

Megszólal a harang.

- Mindenkinek jó mulatást kívánok a karneválon, és Hunter - a tanárnő hangja negédesre változik -, kérlek, add át édesapádnak a köszönetünket.

Értetlenül ráncolom a szemöldökömet.

- Köszönet? - súgom Theónak.

- Az apja szervezi a fesztivált, illetve a családja. Ha jól emlékszem, talán a dédapja volt az első a sorban.

Tehát Mr. Dickson ennyire befolyásos, az ő pozíciójában nem okozhat nehézséget egy gyilkosság eltussolása. Vagy egy bűnbak keresése. Hunterrel összetalálkozik a tekintetünk. Mintha megérezné, hogy veszélyes területre tévedtem. Mi van, ha Mr. Griffin is csak egy bábu a táblán? Talán Mr. Dickson az, aki a játékot irányítja.

- És persze nagyon vigyázzatok magatokra!

Mrs. Larkin ártatlannak tűnő tanácsa vészjóslóan hat.

Készülődés közben Aurora viselkedését próbálom analizálni. Túlságosan jó kedve van, olyan, mint a törtétek előtt. Nem értem, ez hogy lehetséges.

- Muszáj megkóstolnod a fahéjas almasört - hadarja lelkesen -, el fogod dobni az agyad tőle.

- Kérdezhetek valamit?

- Naná - mondja, miután belebújt a szoknyájába.

- Biztos, hogy erre vágysz most? Szórakozás, tánc és alkohol?

Ne maradjunk inkább csak a szobában?

- Nem értelek - felnevet.

Nem fogom kimondani, mi történt vele.

- Alig várom, hogy a karneválon legyünk. Remélem, ma nem fogsz otthagyni.

A szavai mintha kitépnének a szívemből egy darabot. A büntudat, amit ezzel kapcsolatban éreztem, most a felszínre tör.

- Eszemben sincs! - felpattanok az ágyról, és szorosan magamhoz ölelem őt. - Rám mindig számíthatsz!

A szorításom alatt halkán felnyög.

- Csak vicceltem - mondja, miután elengedem. - Szeretek veled bulizni, de nyugi, nélküled is tudok szórakozni.

Most már biztos vagyok benne, nem emlékszik a történetekre. De ez meg hogy lehetséges? Egyetlen értelmes magyarázat jut az eszembe, valaki elfeledtette vele!

Megcsörren a telefonom, Aurora felkapja az asztalról, majd felém nyújtja. Mikor meglátom William nevét, csak ennyit mondok:

- Tedd csak vissza.

A barátnőm különös arckifejezéssel méreget.

- Mi az?

- Miért nem akarsz beszélni vele? - kérdi számonkérően.

Annyira mesélnék neki, de képtelen vagyok a gondjaim terhét rápakolni.

- Nem lényeges - rántom meg a vállam.

Beszélnem kell Maxszel, Aurorával kapcsolatban ő az egyetlen, aki segíthet nekem. Az ikrek sakk-készletét meglátva, a szemem rögtön a fekete királyra szegeződik. Azt hiszem, tudom, kit jelképezett Ethan bábuja. Meg fog bűnhődni azért, amiket elkövetett!

- Te tudtad, hogy Hunter apja az októberi karnevál főszervezője? - ártatlanul teszem fel a kérdést, mintha semmi hátsó szándék nem lenne bennem.

- Persze - bólint. - A szüleim istenítik, akárcsak a város nagy része.

A köz kedvence, az ilyen személyről nehezebben feltételez az ember rosszat.

- A diákmunkákat is mindig ő biztosítja.

- Diákmunkát?

Aurora elmeséli, hogy a rendezvényen rengeteg fiatal dolgozik, akiket külön Mr. Dickson kérésére alkalmaznak. Feszült figyelemmel hallgatom, amikor üzenetem érkezik.

Felelsz vagy mersz?

Elég volt, ideje befejezni a játszadozást. Úgy érzem, Hunter apja küldi az üzeneteket.

Tudom, hogy ki vagy!

A bátor énem lelkesen tapsolni kezd, miközben a megfontolt részem a homlokát masszírozza. Kételynek már nincs helye, megtettem, itt az ideje a szembesítésnek! A tenyerem izzad, az ujjbegyeim vörösödnek, ahogy a mobilt szorítva várom a választ. Felvillan a boríték.

Csábítsd el Fishert, ha megteszed, eléd állok.

Fisher? Rá akarják kenni az egészet? Vagy azért akarják, hogy elcsábítsam, hogy utána őt is zsarolhassák. Talán Fisher is nyomozásba kezdhetett.

Az ikrek előremennek a karneválra, én fejfására hivatkozva a szobánkban maradok. Persze nem telik el sok idő, már az akadémia folyosóin sétálok. Nem akarom ezt tenni, minden porcikám ellenkezik. Többször is megtorpanok, és azon gondolkozom, hogy visszafordulok. De csak így tudom elkapni, nincs más esélyem.

Fisher sokszor éjszakázik az irodájában, ez most sincs másképp. Csak az ő szobája alól szűrődik ki fény. Az ajtó elé állva nagy levegőt veszek, kigombolom a blúzom felső gombjait. Nem hiszem el, hogy ezt teszem. A feszültség ki akar törni belőlem, üvöltetni tudnék! Kettőt kopogok. Széklábak nyikorognak a padlón, majd lépteket hallok.

- Ms. Harper - mondja meghökkenve. - Maga mit keres itt?

Körülnéz mögöttem a folyosón.

- Szeretnék beszélni magával.

- Most?

- Igen.

Miután betessékel, feszültségem az egekbe szökik. Nem tudom, hogy akarnak rajtakapni minket. Talán elrejtettek egy kamerát? Esetleg váratlanul megjelenik valaki?

- Minden rendben? - kérdezi Fisher, miközben az ablak előtti párkánynak dől.

- Igen, igen, miért ne lenne? - hadarom.

A testem reakciója szöges ellentétben áll azzal, amit mondok. Láthatóan őt se sikerült meggyőzőnöm.

- Maga bízik a barátaiban? - kérdezem váratlanul.

- Öhm - zavartan megköszörüli a torkát. - Persze. Miért?

- És mit gondol Mr. Dicksonról?

El se hiszem, hogy kimondtam.

- Nem értem, hogy jön ez ide?

Belül ordítva válaszolok. *Mr. Dickson volt az, aki megölte az öcsédet.* A testem vadul reszket, mintha odakint állnék a szakadó esőben.

- Hiszen ön remeg.

- Nem - rázom a fejem. - Minden rendben.

- Elkísérem a gyengélkedőre - mondja, és már nyúl is a kabátjáért.

Közelebb lép hozzám és finoman rám teríti a meleg szövetet.

- Menjünk.

- Várjon! - erősen ráfogok a karjára.

Az inge meggyűrődik a szorításom alatt. A telefonom halkán pittyen, emlékeztet arra, miért jöttem. Közelebb lépek hozzá, értetlenül pislog, ahogy bekerülök a személyes terébe. Lábujjhegyre emelkedve szabad kezem a tarkójára teszem, és még mielőtt bármit tehetne, megcsókolom. Szám határozottan érinti az övét. Bizarr- nak érzem a helyzetet, ezt az ő reakciója még inkább tetézi. Ahelyett, hogy eltolna magától, viszonozza a csókot. Fisher vonzó, ezt kár lenne tagadni. Csakhogy nem a vágy vezérelte a

tetemet, és ami a legrosszabb, hogy amikor az ajka hozzám ér, William arcát látom magam előtt. Ez a gondolat kijózanít, hátrébb lépve megszakítom a csókot. Feszült csend húzódik kettőnk közé.

- Ez hatalmas hiba volt - szólal meg végül Fisher.

Ajtónyikorgásra kapjuk fel a fejünket.

- Elnézést!

Hunter feje jelenik meg az ajtórésben, szóval így akar az apja bizonyítékot szerezni.

- Visszajöhetek később - mondja különös hanglejtéssel.

Kibújok Fisher kabátjából, majd gúnyos arckifejezéssel szélesre tárom az ajtót. Amikor Hunter elsétál mellettem, halkán odasúgom neki:

- Üzenem, hogy ennyi volt, le fogom buktatni!

37.

Fél óra múlva már a karnevál felé sétálok. Hűvös van, remegek, de lehet, hogy a feszültség is rázza a testemet. A fákról logo színes izzósorok fényei ringatóznak a lágy szellőben. A hőmérséklet a karnevál területén melegebb, forralt bor gőze és vajás sütemény illata keveredik a levegőben. Ezt megkeseríti a félelem savanykás szaga. Még mindig nem értem, miért pont Fishert kellett megcsókolnom. Egyszerűen nem áll össze a kép. Hiába hívom az ikreket, egyikük se veszi fel a telefont. Odalépek az egyik árushoz. Mellettem valaki karamellás almát vásárolt, az édes cukorillattól összefut a nyál a számban.

- Hát itt vagy! - Theo hirtelen megragadja a derekamat. *Végre!*
- Telefon? - mordulok rá válaszul.
- Hupsz - vigyorodik el, miközben egyik kezével a készüléket keresi.

Hófehér fogait a puha palacsintába mélyeszi, a csokoládés puding megfesti szája sarkát. Miközben jóízűen falatozik, én a tömeget pásztázom.

- A húgomat keresed?

Meg *Williamet*.

- Igen - bólintok.
- Azt ígérte, hogy a céllövöldéhez jön, gyere, várjuk meg ott!

Rengetegen vannak, alig bírjuk átverekedni magunkat egyik standtól a másikhoz. A piros-fehér csíkos ponyvával borított pulthoz lépve egy velünk egykorú fiúval nézünk farkasszemet. Bordó sapkáját megemelve köszön,

miközben széles mosolyt villant. A háta mögötti falra piros léggömböket függesztettek.

- Igazi meglepetések rejtőznek a léggömbök belsejében! - harsogja vidáman - Három próbálkozásból egy biztosan talál.

Persze, biztosan. Az ilyen multságokon a játékokat mindig megbuherálják. Theót ez nem érdekli, lelkesen befizet egy körre.

- Ez csak kidobott pénz - mondom, miközben ő izgatottan toporog.

- Ezt azután mondd majd, hogy nyertem.

Megfordulva Aurora vörös fejbúbját keresem a tömegben. Sehol nem látom, hol lehet? Többször is a telefonomra pillantok, feszülten várom az üzenetet. Hunter valószínűleg látta, mi történt, az sms-ben az állt, ha megteszem, élém áll.

- A kishölgy is játszik? - A hang a hátam mögül érkezik.

A pult túloldalán ácsorgó fekete hajú fiú engem is próbál csábítani. Kedvesen visszautasítom, de csak nem tágít.

- Fél áron játszhatsz egyet.

Nagyon hajt a pénzemre.

- Nem, kö...

- Fél áron? - csattan fel Theo. - Ne legyél bolond, legalább próbáld meg.

- Három dobás csupán - mondja a fiú.

Hamarabb szabadulok, ha belemegyek. Miután rábólintok, rögtön három éles végű nyilat nyom a kezembe.

- A cél az, hogy az egyik lufit kipukkaszd - mondja Theo.

- Szerencse, hogy itt vagy. Magamtól rá se jöttem volna.

- Tudom - elmosolyodik -, azért mondtam.

Theo az első lövést elvétí. Utána én következem, megcélzom a középső sort és elhajítom a dárdát. Mellé, ki gondolta volna. A következő dobást is

elhibázzuk. Ujjaim között forgatom a nyilat, az eleje sokkal nehezebb, nem csoda, ha elvétjük. Már csak egy lehetőségünk maradt.

- Ez az! - rikkantja Theo a kipukkadt lufi láttán.

Legalább az egyikünk nyereménnyel távozik. A sapkás fiú megnézi a nyeremény számát, és már rögtön hozza is a jutalmat. Az utolsó nyilat csak lazán elhajítom, tényleg mielőbb menni akarok. El se hiszem, amikor a kipukkanó lufi hangját hallom.

- Én mondtam - mondja a fiú -, három próbálkozásból egy biztosan talál.

Theo egy rózsaszín esernyővel lett gazdagabb.

- Csinos - jegyzem meg kacagva.

Én egy zöld borítékot kapok, hatalmas nyeremény, mit ne mondjak. Theo ezt látva jóízűen felnevet.

- Ezek szerint én mégiscsak jobban jártam az esernyővel.

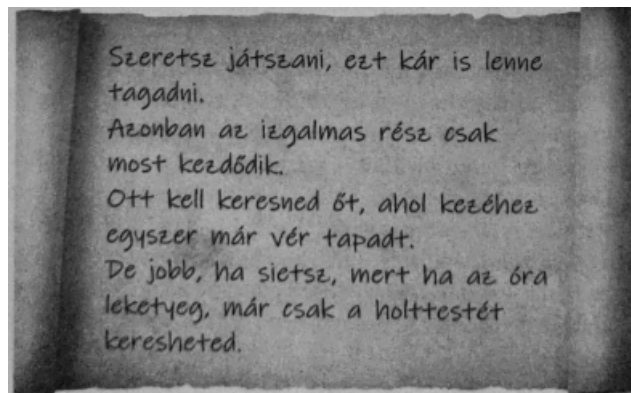
A játék végére megérkezik Aurora, a díjak láttán elismerően bólogat.

- Gyertek, igyunk valamit! - biccent az egyik árus felé.

Miközben elindulnak, feltépem a borítékomat.

- Várjatok meg! - kiáltok utánuk, de a ricsajban nem hallják a hangom.

A súlyából már éreztem, hogy valami van benne. Egy ezüstérme hullik a tenyerembe. Azonnal felismerem, számtalanszor láttam már, ahogy az ujjai között forgatta. Egy összehajtott papírt is mellékeltek hozzá.

Reszket a kezem, leblokkolok. Szívem örült dobogása kötélként tekeredik a torkom köré. Pánik feszíti a mellkasom. Vissza rohanok a céllövöldés pulthoz. A baseballsapkás fiú meg mindig vidáman invitálja játékra az embereket. Dühösen elkapom a kezét, döbbsen arccal reagál a szorításra.

- Ki adta neked ezt a levelet? - mutatom fel a nyereményemet.

- Ha bajod van vele, az nem az én gondom - mordul rám.

- Ki adta ezt a levelet?! - ismétlem meg a kérdést erőszakosabban.

Az sem érdekel, hogy a körülöttünk lévők pislogva figyelnek. A fiú kezd zavarba jönni, a pult végéhez húz, aztán a pódium mögé ránt, oda, ahol a tömeg nem lát.

- Fejezed be a rikácsolást, ártasz az üzletnek - mondja vicsorogva.

- Idehívom a rendőröket, talán attól majd megered a nyelved.

Lendületesen fordulok el tőle, de azonnal a kezem után kap. Szerencsére bevált a tervem, reménykedtem benne, hogy a fenyegetőzésnek meglesz az eredménye.

- Fizettek érte - fújja feszülten. - Annyi volt a feladatom, hogy játékra csábítsalak, majd a nyereményedként ezt a levelet átadjam.

- Fizettek? Kicsoda?

- Egy férfi - válaszát laza vállrándítással pecsételi meg.

- Egy férfi? Hogy nézett ki?

A fiú gondolkozni kezd, de a tarkóját vakargatva alig bír emlékezni.

- Nem tudom már - a fejét rázza. - Jól öltözött volt, ennyire emlékszem.

- Ennyi?!

- Tudod, hány ezer ember fordul meg itt egy nap alatt?

A rohadt életbe! *Ott kell keresned őt. ahol kezéhez egyszer már vértapadt,* Kihúzó a karomat a fiú ujjal közül, és a hites kastély felé sietek. William veszélyben van. A tömegben átverekedve magam, hamar meghallom a hely előtt kiabáló férfi hangját.

- Jöjjenek a szellemrejtektebe. Tessék, csak tessék. Aki rettegni vágyik, annak itt a helye.

A jegyemet a férfi kezébe nyomom, aki ördögi mosolyt villant.

- Jó szórakozást, remélem, viszontlátlak élve.

A hatásvadász szöveg célba talál, reszketve lépem át a kastély kapuját. Odabent fülsiketítőén hangosan szól a zene. Fények villóznak, borzasztóan rosszul látok, úgy tűnik, mintha a hely mozogna. Ez csak illúzió, nyugtatom magam, de a falak valóban életre kelnek. A folyosó szűkül, a hely fogyatkozik. Rohanni kezdek, de a falak egyre közelebb vannak. Bekanyarodva látom a folyosó végén a kijáratot. A falak már súrolják az oldalamat, pókháló ragad az ujjaimra. A pánik felül kerekedik rajtam. Kiáltani próbálok, de levegő híján képtelen vagyok. A következő lépésemnél elrugaszkodok a földtől, egy nagy ugrással az ajtónál termek és bejutok a következő helyiségbe. Görcsösen szorítom a kilincset, fejemet a fának támasztva zihálok. Az egész szoba vörös fénnel van megvilágítva, kísértetiesen néz ki. Ördögi kacajtól reccsen meg a falra akasztott hangszóró.

- William? - igyekszem túlkiáltani a zenét.

Rajtam kívül senki nincs itt. Újra kiejtem a nevét, amikor valaki megragad. Sikoltva felugrok. A falból egy szakadt ruhába bújtatott koszos kéz nyúlkál felém, a túloldalról hallom a színész nevetését. Miután sikeresen megijesztett, visszahúzza a karját. Szívem a mellkasomban dübörög, borzasztóan megijedtem. Hol lehet William? Hol kellene keresnem?

A következő ajtó felé sétálok, amikor a lámpák kialszanak. Egyszeriben kék neonfény világítja meg a szobát. A falakon UV- fényre reagáló festett rajzok vannak. Követem az ábrákat, mígnem az egyik falon szöveggel találom szembe magam.

*Jobban kell próbálkoznod, vagy a barátodnak lőttek.
a gyilkosnak az akadémián tapadt először ver a kezéhez.*

Ott, ahol a világ megszűnik körülötted.

Az akadémia? Vissza kell mennem az iskolába? A vészkiárat feliratot követve egy percen belül kijutok a szellemrejtekből. Odakint az eső szitálni kezdett, csendesen hullanak a cseppek az arcomra. A telefonom kijelzőjén apró nedves pontok jelennek meg. Már éppen tárcsáznék, amikor...

- Te William barátja vagy, ugye?

Egy vörös hajú, magas lány érinti meg a vállam. Nem ismerős az arcra, biztos, hogy nem az akadémia diákja. Akkor mégis, honnan tudja, hogy ki vagyok?

- Már többször láttalak titeket a városban. Beck vagytok - nyújt kezét. - Grace Wood nővére.

Ledermedek Grace neve hallatán.

- Elizabeth, nagyon örülök.

Néhány pillanatnyi kellemetlen csend következik.

- William hol van? - kérdezi, miközben többször mögém néz.

- Nem vele jöttem.

Most azonnal rohannom kellene, hogy megkeressem.

- Értem - hümmögi. - Örülök, hogy sikerült barátokat találnia. Mármint a történetek után - magyarázza.

Beck a száját vékony vonallá szorítva próbál mosolyogni. Kínosan feszeng.

- Én sosem hittem, hogy ő tette. Csak ez az egész, először Grace, aztán Ethan.

Hangja a mondat végén elcsuklik, egy családtag halálát borzasztóan nehéz feldolgozni.

- Nagyon sajnálom - mondom, egy zsepit nyújtok felé.

Miután elveszi, a szeméből kibugyanó könnycseppeket kezdi felitatni.

- Ne haragudj a tolokodásért - nagy levegőt veszek -, de a gázolással kapcsolatban nem gyanúsítottak senkit?

Hangos orrfújás közben a fejét rázza. Azt mondja, senkit nem találtak. Mindenkit alaposan kikérdeztek, de senki nem tudott használható információval szolgálni.

- Mindenkit megrázott a halála, még a tanárokat is. Grace tipikus kis kedvenc diák volt. Állandóan pluszfeladatokat csinált, minden vágya volt, hogy az akadémiára járhasson. Akármikor hívtam, mindig a tanári szobában volt.

- Melyik tanár szobájába?

Beck gondolkozni kezd, de végül fogát szívva a fejét rázza.

- Arra már nem emlékszem, de William biztos tudja. Sokszor volt Graceszel, azt hiszem, talán túl sokat is.

Beck arcán az izmok furcsán megrándulnak, épp úgy, mint akinek van egy titka, és meg akarja osztani.

- Mit értesz az alatt, hogy túl sokat?

- Jó testvérek voltunk, szinte mindent megbeszéltünk, de azt még nekem se mondta el, hogy mi van közte és a két fiú között.

- Csak barátok voltak - mondom bizonytalanul. - Nem?

- Én csak azt tudom elmondani, amit láttam, mindketten odavoltak érte. Csodálkoztam is rajta, hogy ez sosem okozott feszültséget Ethan és William között.

Kiráz a hideg, azt hiszem, Beck téved. Talán William volt az, aki végzett Ethannel. Ettől a gondolattól megrémülök. Most azonban valaki az ő életét akarja elvenni.

- Ne haragudj, de nekem mennem kell.

-Áh, eszembe jutott - a homlokára csap -, annál a teremnél volt sokszor, ahol nincs térerő. Állandóan megszakadt a hívás, ha telefonáltunk. Mindig azt

mondtam neki, hogy oda jár eltűnni.

„*Ha oda kerülsz, észrevétlenül eltűnhetsz,*” A levél sorai is erre a helyre utalnak. Griffin irodája a második emelet sarkában helyezkedik el, ahol borzalmas a térerő. Uramisten, nem Hunter apja a gyilkos, hanem az egyik tanárunk. Becknek hátat fordítva azonnal rohanni kezdek.

Vissza kell érnem az akadémiára, mielőtt Griffin megöli Williamet.

38.

Az akadémia keleti szárnyában csak halványan égnek a lámpák. Éppen annyi fényt szolgáltatnak, hogy orra ne bukjak. Meleg van az épületben, mégis remeg mindenem. Griffin irodájában kell lennie a bikának! Csakis ott lehet! Ahogy közeledek, a térerőt jelző rubrikák fokozatosan eltűnnek. Az öt vonalból már csak négy látszik.

Aztán három.

Kettő.

Már látom az iroda ajtaját.

Egy.

Végül semmi.

Ha bármi történik, már nem tudok telefonálni, a segélyhívó sem működik. Az iroda ajtajához érve fülelni kezdek, egy pissenést se hallok bentről. Reménykednem, hogy az ajtó nyitva van. Ráfogok a kilincsre és lassan lenyomom. A zár kettőt kattan, és engedelmeskedik. Bejutok az irodába, nagyon sötét van, alig látok az orromig. Kezemet magam előtt tartva óvatosan lépkedek. Hamar elérem az íróasztalt, óvatos mozdulatokkal lámpa után kutatok. Muszáj az asztalon lennie egynek. Hirtelen megérintem a búrát, a kapcsoló kattan egyet. Homályos aranyló fény lepi el a helyiséget. Az ablakhoz lépve gyorsan behúdom a függönyt, nehogy valaki kintről meglásson. Aztán elkezdek kutakodni. Átnézem az asztalt, kihúdom a

fiókokat. Gyorsan átlapozom az előttem pihenő papírokat, nem pazarlóm az időt arra, hogy felvegyem, amit leejtettem. Benézek a szekrényekbe, letérdelek, még a bútorok alá is betekintek. Nemhogy vörös, semmilyen bikát nem látok. A rohadt életbe, pedig itt kell lennie. Nem találok újabb üzenetet sem. Egyre feszültebb vagyok, az adrenalin vadul pumpálja bennem a vért.

Lépteket hallok, túl gyorsan közelednek. Bepánikolok, nem tudom, mit tegyek. Végül meredten állva nézem, ahogy az ajtó kinyílik.

- Arthur, nincs kedved meginni...

Fishernek elakad a szava, amikor meglát.

- Maga mit keres itt? - kérdezi vádlón.

- Én... én...

A szavak mintha elfogytak volna. Képtelen vagyok eldönteni, mit mondjak.

- Ha azért jött ide, hogy elmondja Griffinnek ami köztünk történt...

Szemében aggodalom villan, azt hiszi, ki akarok tálalni.

- Ha ez kiderül, akkor én soha többet nem taníthatok.

- Erről szó sincs - találom meg végre a hangomat.

Nincs mit tenni, kénytelen leszek neki elmondani mindent. Lendületesen megfordulok és járkálni kezdek, egész az elejéről kezdem elmesélni a történetet.

- Ezek roppant súlyos vádak - megtámaszkodik az egyik szekrényen.

- Tudom - keményen bólintok -, de így van. Ő volt az, aki megölte.

- Téved! - vág a szavamba ingerülten.

Nem hisz nekem. Nem akarja elhinni, hogy a barátja végzett a testvérével. Egyszerűbb a tagadásba menekülni.

- Be tudom bizonyítani!

Itt kell lennie a vörös bikának. Fisher egyre csak azt hajtogatja, hogy segítségre van szükségem. A szemem ide-oda ugrál a szobában, mígnem megakad egy festményen. Közelebb lépek hozzá, a kép régi és sötét, egy

borongós csata jelenetét ábrázolja. Az egyik harcos, egy férfi, kezében véres szablyát tart, a másik viszont vele szemben, egy két lábon álló *vörös bika*.

Hirtelen éles szúrást érzek a nyakamnál, azonnal odakapok.

Megfordulva Fisher kezében egy üres fecskendőöt látok.

- Ő? Ő akarja megölni Williamet? Bosszút akar állni a testvéréért?

- Tudod - elmosolyodik -, az öcsém is éppen itt állt, amikor rájött.

JAMES FISHER

*Plerique homines improbi sunt**

Az emberek többsége rossz.

Képzeld el, hogy eljön a nap, amikor meg kell ölnöd a testvéredet.

Reggel ébredés után kiülsz a teraszra, kávézol, minden olyan, mint máskor. De közben gombócot érzel a torkodban. Rosszul vagy tőle, de korántsem artnyira, mint vártad.

Ha lenne lehetőséged, még húznád egy kicsit, de muszáj megtenned.

Túl közel jár, rá fog jönni, mit tettél. Hetek óta azon dolgozol, hogy megértse. Burkoltan magyarázod neki, hogy régen a férfiak mennyire összetartottak, és a nők csak használati tárgyak voltak. De végül kénytelen vagy belátni, ő nem olyan, mint te. Soha nem lesz olyan, nincs helye a társaságban. Gyengének született, és az ilyeneknek vesznie kell. Grace sokszor eszedbe jut, de nem azért, amiért kellene. Nincs lelkiismeret-furdalásod, amiért elgázoltad. Azért sincs, mert megerőszakoltad. A nők erre vannak. Kihívóan viselkedett, kellette magát, ideje volt, hogy valaki megmutassa, hol a helye. Az egyetlen, amiért dühös vagy, hogy emlékezni kezdett. De igyekszel a jó oldalát nézni, már tudod, hogy máskor kétszeres adagot kell majd használni.

Akkor este, amikor Grace-t követed, szakad az eső. Az ablaktörlő vadul jár, alig látsz ki a szélvédőn. Grace az út mellett sétál, valószínűleg Ethan után megy a városba. Nem vagy biztos benne, hogy tudja, de nem kockáztathatsz. Rányomsz a gázra, erősen szorítod a kormányt, egyenesben kell tartanod az autót.

Egyre közelítesz Grace felé, az ösztönöd azt diktálja, rántsd el a kormányt. Erőt kell vened magadon, hogy meg tudd csinálni. Aztán egy hatalmas csattanás, a test a motorháztetőnek csapódik. Lefékezel. Zihálni kezdesz, tudatosul benned, hogy valóban megtetted. Az ablaktörlő jár, balra aztán jobbra siklik. A szíved egyszerre dobban a

monoton hanggal. A visszapillantóba nézel, a féklámpa vörös fénye megvilágítja a földön heverő testet. Mozdulatlan, talán már meg is halt. Nem akarsz kiszállni, de biztosra kell menned. Az anyósülésen van egy üveg whisky, letekerted a kupakot, és jól meghúzkod. A szesz 'marja a torkodat, érzed, ahogy végigégeti a garatod. Ez elég erőt ad, kiszállsz a kocsiból és odasétálsz. Grace arca véres, haja összetapadva simul az arcára. Nagy ütést kapott, biztos, hogy belső vérzése van. Amikor leguggolsz, óvatosan megnézed a pulzusát. Először nem érzel semmit, de aztán...

Enyhe pulzálás az ujjad alatt. A bűdös picsába! Küszködik, élni akar. Körbenézel, az út kihalt, nem jön senki. Kibújsz a kabátodból és az arcára szorítod azt. A teste gyorsan reagál az oxigénhiányra. Vergődni kezd, erőtlenül csapdos, végül megragadja a karod. Dögölj már meg! Ez a gondolat egyre hangosabban üvölt benned. Próbál harcolni, de már alig van szufla benne. Az ujjai lassan lecsúsznak rólad, a teste feladta. Azt hiszed, hogy a nehezen túl vagy, pedig a java még hátravan.

Néhány héttel később Ethan megjelenik az irodádban, addigra már tudod, hogy nagyon közeljár. Zihálva magyarázza, valaki üldözi. A társaság tagjai kergetik feléd. Nem teszik meg. helyetted, ők csak előkészítik a terepet. Talán van más megoldás, gondolod egy pillanatra, de aztán rájössz, ha nem teszed meg, veled is végezni fognak. És az igazság az, hogy közéd akarsz tartozni. Ez a szervezet a vallásod, a vezetője lett az istened. Bármire kész vagy, amit kérnek tőled.

Ethan zaklatott, fel-alá járkál a szobában. Megszerezte Grace telefonját, látta az üzeneteket. Az üzeneteket, amiket rejtett számról küldték neki. Végül kiejti a száján a vörös bikát. Ethan nem érti, mit jelent, a segítségedet kéri. Aztán hirtelen a képre néz, mintha a tudatalattija emlékeztette volna. Kifut a vér az arcából, ez az a pillanat,

amikor megérti. A vízbe kevert kodein, amit adtál neki, éppen jókor kezd hatni. Néhány kérlelő szó még elhagyja a száját, de aztán összeesik.

A föld alá rejtett terem hideg padlóján tér magához. Az egész olyan lehet neki, mint egy lázalom: Fekete köpenyes alakok állnak körülötte. Az álarc mögül a térdeplő öcsédet nézed. Kezét szorosan összekötötték, mozdulni se nagyon tud. A vezér odalép hozzád, itt a pillanat, bizonyítanod kell a hűségedet. Parere cum didiceris, imperare scies* zengi a szavakat.

- Kész vagy megtenni, amit egy átlagos ember nem tenne? Kész vagy a társaság tagjává válni mindörökre? - kérdezi tőled.

A tetted felel helyetted. Ethan elé lépsz, nem szólal meg, de mintha tudná, hogy te rejtőzöl a maszk mögött. Nem haragot látsz a szemében, nem is könnyörgést, ez színtiszta megvetés. Még mindig azt hiszi, jobb nálad. Érzed, hogy az izmaidat megfeszíti a düh. Fogalma sincs, milyen kiváltság ide tartozni. Meglendíted a kezed, erős ütéssel sújtasz le a testvéred fejére, a koponyája halkán reccsen, azonnal összeesik. Ezután minden őrületes gyorsasággal történik. Időd sincs rá, hogy megbánd a tetted, hogy a bűntudat emészteni kezdjen. Ethan testét kocsiba teszik, utána a karneválra sietsz. A társaság előkészített mindent, a lezárt kísértetházba rejtetted a testet. Amikor elhajtasz, meglátod Williamet. Nyugodt vagy, mert tudod, ő viszi el helyetted az egészet...

* Szolon ókori athéni politikus, hadvezér, költő idézete. Jelentése: Megtanulván engedelmeskedni, parancsolni is tudsz majd.

39.

Tenyereimet erősen a szűrás apró helyére szorítom. Az állkapcsom zsibbadni kezd, a szoba imbolyog, kezdem elveszíteni az egyensúlyom.

- Elismerésem, Liz - lassan tapsolni kezd -, Griffin nem véletlen mondta, hogy a kriminológia a te szakterületed lenne.

A gyomrom kavarog, a mozdulataim lassulnak. Fisher előhúz egy cigarettát, az öngyújtó lángja megperzseli a rúd végét.

- Egész jól csináltad - nagyot szív belőle. - Csak egyvalaminek nem jártál utána - hangja cinikussá változik. - Ez az én régi irodám.

Az agyam dübörög, szétrobban a sok új információtól.

- Nem... nem - nyögöm.

Már a szavak formálása is nehezemre esik.

- Mindig is imádtam ezt a képet. - A falra szögeit festményre mutat. - Annyi élet van benne, annyi érzélem. Ez a monumentális alak - a bikára néz -, olyan, mintha feladta volna a harcot. Nézd meg, még fegyvere sincs.

Kikell jutnom innen! Térdeim megremegnek, a falnak támaszkodva az ajtó felé kezdek araszolni.

- A festő nagy tudatossággal a dráma tetőfokát ábrázolja, amikor még nem dőlt el semmi, de a szinte groteskségig túlfokozott arckifejezésekből és gesztusokból látható, ki fog győzni. A bika öngyilkosságba fogja hajszolni a

férfit - hangjában csodálat bujkál. - Az első sorból fogja végignézni a bukását.

Csendben lépkedek, miközben a tekintetem Fisher és az ajtó között váltogatom. Még egy lépés, és elérem, minden erőmet összeszedem a meneküléshez. Ráfogok a kilincsre.

- Felesleges - szólal meg hidegen a hátam mögött. - Bezártam.

Rémület szikrázik bennem, cibálni, tépni kezdem. Tenyeremmel ütések mérek a fadarabra, valakinek meg kell hallania. A kétségbeesés szülte sötétség lassan összezárul körülöttem. Segítség után kiabálok, miközben Fisher nevetése üti meg a fületem. Zihálva megfordulok, kis híján elvesztem az egyensúlyom.

- Hol van William? - nyögöm keservesen.

- William?! - Fisher meglepődve ismétli a nevet.

Úgy néz rám, mint aki nem érti, miért kérdezem.

- Szóval így csalt ide - suttogja magának.

- Mr. Griffin...

Fisher fejcsóválva felszisszen.

- Griffin és az ő ártatlan szíve nem elég a társaságnak. Ellenben Hunter, na benne már láttam lehetőséget.

Csalódottan hümmögni kezd.

- Sajnálatosan nem váltotta be a hozzá fűzött reményeimet. Csak egy elkényeztetett kisgyerek, akit képtelenség irányítani.

Hátrálni kezdek, derekam a könyvespolcnak ütődik, próbálok menekülni.

- Már amikor a színházteremben láttalak, tudtam, hogy jó móka lesz veled játszani.

Ködös emlékek kúsznak be arról az estéről. Fisher volt, aki a páholyból leskelődött utánunk.

- És Kaleb?

- Nem maradt más lehetőség, aki veszélyt jelent a társaságra, annak pusztulnia kell.

Túl sokat tudott, ezért megölték, ez a sors vár rám is.

- Ki üldözött a könyvtárban?

Fisher ajka groteszk mosolyra húzódik, szép vonásait a gonoszság eltorzítja.

- Az legyen meglepetés.

- Miért csinálod ezt? - lihegem kétségbeesetten.

- Miért? - hirtelen előttem terem. - Mert ez jár nekem! - erősen elkapja az állkapcsom. - Az istenek most a földön járnak.

Egyre távolabbról hallok a hangját. Alkarját megragadva próbálom eltolni magamtól, de hiába.

- A legszebb, hogy ebből semmire nem fogsz emlékezni - fülem mögé simítja a hajamat. - Annyiszor fogom ezt megtenni veled - a gyomorforgató kéjtől megremeg a hangja -, ahányszor csak akarom.

Vadul megragadja a testem és az asztalra lök. A felsőtestemre nehezedik, vergődök, ütöm, rúgom, ahol érem. Illetve csak azt hiszem, hogy ezt teszem. A testem nem képes együttműködni velem, a kábulat egyre erősebben szív magába. Érzem, felhúzza a szoknyámat, a fehérneműmet pedig vadul tépni kezdi. Küzdeni akarok, de alig bírom megemelni a kezem.

- Kérlek...

Erősen megragadja a hajam, könnybe lábad tőle a szemem.

- Na és most mit választasz? - lihegi a fülemben. - Felelsz vagy mersz?

Felnézek, a kép van előttem, a vörös bika életre kel. Dübörgést hallok, távolról érkezik. A bika felém közelít, egyre közelebből hallok a patadobogást. Végül erős ütések dobbannak. Fisher ujjai lecsúsznak rólam, elengedi a testem. Az asztal szélének támaszkodva próbálom feltolni magam, de nem megy, összecuklik a lábam, lefejelem az asztal szélét és a földre

rogyok. Borzasztóan sajog a fejem, oda akarok kapni, de nem bírom megmozdítani a kezem. Hideg nedvességet érzek a fülemnél. A szememre mázsás súly nehezedik, minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy nyitva bírjam tartani. A látásom egyre homályosabb, Fisher alakja fekete masszává mosódik. Látom, hogy fel-alá járkál. Egy hangos dobbanást hallok a közelből, amit sok ember hangja követ. Nem értem, mit mondanak, a beszédük duruzsolássá halkul. Valaki hozzáér az arcomhoz, de már nem bírom nyitva tartani a szemem. Engedem, hogy a sötétség magával vigyen.

40 .

Egy monoton pittyegő hang térít magamhoz. Megpróbálom kinyitni a szemem, de a vakító, fehér fény erőszakosan tolakszik a látóterembe. Ahogy a kezemet az arcom elé kapom, megérezem a kézfejembe vezetett kanül feszítését. Lassan szoktatom hozzá magam a kórterem fényeire. Minden emlékem homályba burkolódik, hiába próbálkozom, nem akarnak megmutatkozni. Az ajtó kinyílik, egy rózsaszín köpenyes nővér lép be rajta. Amikor látja, hogy ébren vagyok, kedvesen mosolyogva annak ígéretével távozik, hogy szól az orvosnak.

Perceken belül egy doktorral és két rendőrrel tér vissza. A doktornő megvizsgál, miután látja, hogy rendben vagyok, megengedik a rendőröknek, hogy néhány kérdést feltegyenek. A férfit felismerem, John MacGill, ő hallgatott ki korábban, a középkorú nő valószínűleg a társa.

- Ms. Harper, tudom, hogy ez még korai...

- James Fisher volt az! Ő ölte meg a diákokat, ő ölte meg mindhármat.

Ethant, Grace-t, Kalebet - hadarom vadul.

- Nyugodjon meg - mondja a nyomozó -, már tudjuk, mi történt!

- Beismerte?

A rendőrök hallgatnak, majd összenéznek. Mintha szavak nélkül próbálnának beszélgetni.

- Mi az? Tagadja a vádakait?

A szívem azonnal a torkomba ugrik. A rohadék, azt hiszi, hogy ezt megúszhatja?

- Én vallók ellene!

- Nem erről van szó - a nő megrázza a fejét. - James Fisher öngyilkos lett, ahogy megérkezett a rendőrség.

Teljesen lefagyok, néhány pillanatig megszólalni se tudok.

- Ho... hogyan?

- Egy méregkapszula volt nála, ami percek alatt végzett vele - mondja Mr. MacGill.

A börtön elkerülése érdekében képes volt megölni magát.

- De ez egy titkos szervezet, egy társaság, amiben még bárki benne lehet!

A szívverésemet ellenőrző monitor egyre sűrűbben sípol.

- Nyugalom, Ms. Harper - csitít a rendőrnő -, alaposan utánajárunk a dolgoknak, de valószínűleg Mr. Fisher csak kitalálta a társaságot. Ő egy deviáns erőszaktevő, aki egyedül követte el a bűneit.

- És William? Hogy van William?

- Mr. Blacknek semmi baja - mondja a rendőr, de közben különös arcot vág, mint aki nem érti a kérdésem.

Talán William nem is volt veszélyben. Fishernek mindvégig az volt a célja, hogy engem az irodához csaljon. Az ajtó kinyílik, a doktor a zaklatottságom láttán elküldi a rendőröket. Nem engedi, hogy többet kérdezzenek.

- Pihenésre van szüksége! - mondja ellentmondást nem tűrve.

- Megértettük - válaszolják katonásan egyszerre.

A nyomozó még visszafordul az ajtóból.

- Tévedtem Mr. Blackkel kapcsolatban - hangja őszintének hat.

William ártatlanságának gondolata halvány derűt csal az arcomra.

- Az ügyben való közreműködése el fog jutni a legfelső bírósághoz is.

Közreműködése?

- A csapda, amit Mr. Blackkel állítottak, kockázatos volt, de végül sikerrel jártak.

- Milyen csapda?

Választ már nem kapok, a doktor kitessékeli az egyenruhás alakokat.

41 .

Az akadémiára visszaérve már mindenki tudja, mi történt. Olyanok is odajönnek hozzám, és kérdésekkel ostromolnak, akikkel előtte egy szót sem váltottam. Nagy nehezen végül feljutok a szobámba, éppen csak néhány perce vagyok bent, amikor kopognak. Felsőhajtok, miközben megdörzsölöm az arcom. Senkihez nincs kedvem.

- Ki az?

- Én.

A hang hallatán a szívem örült tempóban kezd verni. Harag, bizalmatlanság, és kérdések száza mind egy fájdalmas csomóvá áll össze bennem. Lendületesen tépem fel az ajtót, de nem tudok megszólalni.

- Hallottam, hogy visszajöttél - kezd bele William.

- Hát, ezek szerint jó informátoraid vannak.

Örülök, hogy semmi baja, de ennek ellenére a haragom szinte kézzel fogható. Kezét a zsebébe mélyesztve hosszan felsóhajt.

- Elizabeth, kérlek, ne csináld ezt!

Azonnal lángra lobbanok.

Hogy merte ezt kiejteni a száján azok után, hogy mindvégig csak manipulált?

- Ne csináljam?! Mit ne csináljak?

- Szeretném megmagyarázni.

- Rendben, magyarázd meg, miért loptad el tőlem Fisher aktáját. Magyarázd meg, miért vezettél meg! Láttam Max levelét, tudom, hogy része voltam a tervednek.

- Vagy úgy - hümmögi.

Erre biztosan nem számított. Rezenéstelen arccal néz, ezzel csak még jobban feldühít. Olyan, mintha nem érezne semmit.

- Tudtad, hogy Fisher volt, igaz? - Már a pusztá feltételezéstől is reszketni kezdek.

- Igen.

Hangja hideg és kemény, egy szikrányi megbánás sincs benne.

- Mióta?

- Az elejétől.

Egész idő alatt a bolondját járatta velem.

- Láttam, hogy érdekléd Fishert, éppúgy, ahogy régen Grace is.

- Tehát végig csak kihasználtál, hogy bosszút állj - a keserű szavak megfeszítik a számat.

Mondta, hogy csali leszek. Én bolond, miért nem figyeltem jobban a jelekre? Testemet a kimerültség és a nyugtalanság rázza.

- Melyikükért tetted?

Grace vagy Ethan volt az, akiért a bosszút elkövette?

- Számít ez?

A szívem mélyén azt hiszem, már tudom a választ. A telefonja sípolni kezd, a kijelzőre néz, majd rám.

- Szükségem volt egy emberre, aki hisz az ártatlanságomban. Tudtam, hogy egy új lányt kell kiszemelnem, aki még nem ismeri a történetem. Megvolt a felvételi névsor, onnan választottalak.

- Az első este...

- Nem véletlen kezdtem el beszélgetni veled - vág a szavamba. - Percek alatt sikerült kiismerni. Tudtam, hogy mindened az akadémia, bármi áron be akarsz jutni. Theo tőlem kapta a rangsort.

A rangsort, aminek a legvégén szerepeltem, ami miatt egyezséget kötöttem veled.

- Soha nem voltam a sor végén, igaz?

Ellenkezően ingatja a fejét.

- Előnyömbre fordítottam a kétségbeesésedet.

- Miért feküdtél le velem?

Már tudom a választ, de azt akarom, hogy kimondja. A bordáim mintha a szívemet szorongatnák. Nagyon sóhajt, mintha már unná ezt a beszélgetést. Végül keményen rám szegezi a tekintetét.

- A vágy hatalom - a szavak ostorként csattannak -, mondtam, hogy olvasd el a könyvet. Azért csináltam, hogy még jobban irányítani tudjalak.

Alig látok a haragtól. Reszketek, a gyomrom borzalmasan émelyeg.

- Végig csak játszottál velem.

- Ez így nem fedi a valóságot, csak a karneválon játszottam.

A karneválon? A levélbe rejtett üzenet, nem is Fisher küldte nekem, hanem ő. Tudta, hogy megijedek, ha azt hiszem, bajban van. Tudta, hogy esztelenül Griffin irodájába rohanok, ahol Fisherrel fogok találkozni.

- Hogy voltál képes ezt tenni velem? - hangom elcsuklik. - Én azt hittem...

- Épp ez volt a lényege, hogy elhidd. Az egész egy trükk volt, illúziókeltés.

Igaza volt Maxnek. *Az emberek könnyedén irányíthatóak. Csak a megfelelő tulajdonságokat kell láttatni hozzá.*

Ahogy megmozdul, egy pillanatra kivillan a kezén tekeredő tetoválás. Nem a gyógyulást jelképezte. A kígyó megmarja azt, aki a közelébe kerül. A kígyó a bűn, a megtevesztés és a csábítás jelképe. Tudnom kellett volna, hogy ez lesz a vége.

- Mit jelentettem egyáltalán neked?

- Semmit.

Képtelen vagyok kontrollálni magam, a kezem nagyot csattan William arcán. Égnek, bizseregnek az ujjaim az ütés okozta fájdalomtól.

- Figyelmeztettek, hogy ne bízzak meg benned.

Hanyag mozdulattal megdörzsöli az arcát.

- Talán hallgatnod kellett volna rájuk.

Az árulás fájdalma gyökeret ver a szívembe.

- Megmondtam, én sosem veszítek.

Az ártatlannak tűnő játékból ő került ki győztesként.

- Gyűlöllek - suttogom remegő hangon. - Soha többé nem akarlak látni!

Az ajtó becsapódik, a vesztes szíve szilánkosra törik. Elárultak, a zokogás kontrollálhatatlanul tör fel belőlem.

Rosszul jár az a lány, akit William Black kiszemel.

Rosszul jár az a lány, akit William Black kiszemel.

Rosszul jár az a lány, akit William Black kiszemel.

Csak ez visszhangzik bennem szüntelen. Miért nem figyeltem az intő jelekre? A mellkasom lángol, a fájdalom szétárad a testemben. Összetört szívvel heverek a padlón, számomra ez sokkal több volt. Aurora időközben megérkezik. Nem szólt semmit, csak mellém kuporodik. Szorosan ölel, én mégis egyedül érzem magam. Milyen abszurd dolog ez, attól várnék vigasztalást, aki a szenvedésem okozza.

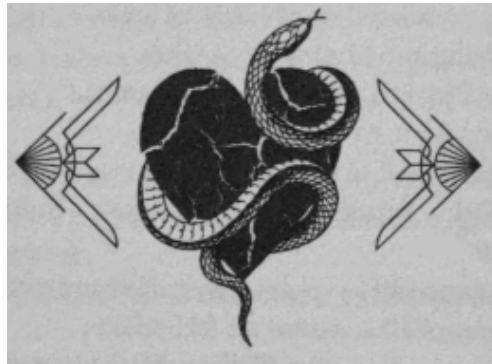
Volt egy szabályom, amit megszegtem. Nem akartam közel engedni magamhoz, mégis megtettem. A könny megállíthatatlanul folyik az arcomon. Abban reménykedem, hogy velük az emlékek is távoznak belőlem. Nem tudom, mit csináljak azzal, amit iránta érzek. El akarom dobni, meg akarok tőle szabadulni.

Én megmondtam, hogy ez lesz, mondja az eszem, a mérleg most az ő javára billen.

Annyira fáj, miért kell ennek ennyire fájnia?

Azért, mert életre keltette a szívedet.

Az éjkirály hangját hallom a fejemben. Bármit megadnék érte, hogy a mese igaz legyen, és ezt az érzést képes legyen elvenni tőlem.

*Érezni akartál, hát most megkaptad.
Örök sebeket ejtettem rajtad.*

Elátkozott kötelék

EPILÓGUS

Üdvözetem, Barátom!

Közelebb jutottam, mint reméltem,
sikerült felkeltenem a figyelmüket.

Azzá váltam, amire tanítottál,
prédából igazi ragadozóvá.

Tudom, hogy sok kérdés maradt
benned, de ne aggódj, igyekszem
mihamarabb megválaszolni őket.

Ez a játék súlyos áldozatot fog
követelni tőlem, de bármit kész vagyok
feláldozni a győzelem érdekében.

A későbbiekben megint szükségem
lesz rá. A párosunk tökéletes.

Először ellenkezni fog, nem akar
majd segíteni nekem, de egy jó
ragadozó mindig jobb csapdát állít az
előzőnél.

A király azt hiszi, biztonságban
van, pedig ez a játszma halállal ér
majd véget.

William

A zene, ami a leginkább inspirált írás közben,
Ellie Goulding *My Blood* című száma volt.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ideje köszönetét mondani azoknak, akiknek segítségével a Carnivora Akadémia elétek tárhatta titkait.

Szeretném megköszönni a páromnak és a családomnak, hogy mindig mellettem állnak és támogatnak. Nem is tudom, mire mennék nélkületek, valószínűleg semmire. Szeretlek titeket!

Mérhetetlen nagy köszönet illet három embert, akik nélkül unalmas lenne az életem. Akik mindennap mosolyt csálnak az arcomra. A ti tanácsaitoktól és meglátásaitoktól kelt a könyv igazán életre. Mindenkinek ilyen barátokat kívánok, amilyenek ti vagytok. Vivi, Sári, Adél, köszönöm, hogy vagytok nekem!

Csabi, köszönöm, hogy mindig támogatsz, azt hiszem, az egyik legnagyobb rajongóm te vagy!

Köszönöm a Coverist Stúdiónak (Ádámnak és Fanninak), akik megálmodták ezt a varázslatos borítót.

Köszönöm Kovács Attila szerkesztőnek, akinek a tanácsai és iránymutatásai nagyban segítettek a munkámat.

Hatalmas hála illeti Franciskát, aki bámulatos kinézettel ruházta fel az oldalakat, Juditot és Tündét pedig a korrektúráért. Köszönöm, hogy szebbé varázsoltátok a könyvem.

Köszönöm Németh Gábor bűvésznek, aki bevezetett a varázslat és a mentalizmus világába.

Végezetül, de nem utolsósorban, köszönöm neked, kedves olvasó! Köszönöm, hogy beiratkoztál velem a Carnivora Akadémia előkészítőjére. Izgalmas hónapok állnak mögöttünk. Szusszanj egy nagyot, évkezdésre várlak vissza!

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL

COPYRIGHT

MOTTÓ

PROLÓGUS

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- 38.
- 39.
- 40.
- 41.

EPILOGUS

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS